

Người Vô Hình, Tôi Bắt Được Cậu Rồi

Contents

Người Vô Hình, Tôi Bắt Được Cậu Rồi	1
1. Chương 1: Kẻ Quái Dị Cô Độc	2
2. Chương 2: Biến Mất	3
3. Chương 3: Kể Theo Dõi Đáng Thương	4
4. Chương 4: Bí Mật Bại Lộ	6
5. Chương 5: Tổng Tài Khai Phá Mỏ Vàng Lớn	8
6. Chương 6: Về Nhà	11
7. Chương 7: Giám Đốc Giám Sát Điều Hành Bảo Mật Hệ Thống	13
8. Chương 8: Tổng Tài Đại Nhân Cuồng Hôn Trộm.	17
9. Chương 9: Hacker Xâm Nhập	19
10. Chương 10: Khiêu Chiến Đỉnh Cấp	22
11. Chương 11: Chuẩn Bị Cho Cuộc Chiến.	25
12. Chương 12: Con Cá Và Người Đi Câu.	27
13. Chương 13: Tổ Tình Trong Bóng Đêm	29
14. Chương 14: Lương Vụ Thủy Và Cố Sự Mười Năm Trước.	32
15. Chương 15: Trận Chiến Kết Thúc	33
16. Chương 16: Diễn Biến Bất Ngờ	36
17. Chương 17: Chia Lìa	38
18. Chương 18: Thang Máy Và Nước Mắt	40
19. Chương 19: Gặp Lại	42
20. Chương 20: Tôi Cho Em Dừng Khí.	44
21. Chương 21: Mẹ Con Nhận Nhau	46
22. Chương 22: (phiên Ngoại) Phẫu Thuật	48
23. Chương 23: Mâu Thuẫn	50
24. Chương 24: Vu Hãi Lệ	52
25. Chương 25: Vì Yêu Nên Mới Hôn	54
26. Chương 26: Tổ Tình Và Cầu Hôn	57
27. Chương 27: (phiên Ngoại) Lý Thần Vũ	59
28. Chương 28: (chương Cuối) Cái Kết Của Chàng Bạch Tuyết	60
29. Chương 29: (phiên Ngoại) Ngày 23 Tháng 8	62

Người Vô Hình, Tôi Bắt Được Cậu Rồi

Giới thiệu

“Quả nhiên là cậu được ước thấy mà”, cậu thực khóc không ra nước mắt, bắt đầu tự chửi rửa chính mình

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-vo-hinh-toi-bat-duoc-cau-roi>

1. Chương 1: Kẻ Quái Dị Cô Độc

“Tiểu Nhiên, ăn nhiều một chút đi con, dạo này con gầy quá. Sắp thi cuối kỳ rồi phải có sức khỏe thì mới học được.” Nhìn đứa con chưa đến kỳ thi mà đã gầy tụt mất mấy cân, bà Dương lo lắng đi chợ mua đủ đồ ngon về hầm bổ cho cậu. Chỉ là Dương Quân Nhiên vốn tạng người gầy, tăng cân thì khó mà sụt cân thì chỉ cần vài đêm không ngủ ngon cũng có thể đem cậu gầy đi một vòng. Cho nên mới nói Dương Quân Nhiên đối với việc hầm bổ bản thân chính là lực bất tòng tâm.

Dương Quân Nhiên nhìn nhìn đồng hồ, thấy đã sắp lỡ xe buýt liền vội vàng nuốt miếng cơm, lau miệng qua loa, lại chào mẫu hậu đại nhân rồi mới xách cái cặp nặng nề tông cửa chạy vọt đi. Bà Dương nhìn bóng dáng vội vàng của con trai, nhin không được đau lòng. Ngày Dương Quân Nhiên sinh ra thì chồng bà đã sớm qua đời sau một vụ tai nạn giao thông. Sau đó, việc làm ăn ở công ti liên tục gặp khó khăn, bà đành đem đứa con mới sinh còn đỏ hỏn cho bà vú chăm sóc, chính mình chưa hết thời gian ở cữ đã đến công ti thay chồng điều hành mọi sự, càng ngày công việc càng thêm bận rộn, cho đến nay bà cũng ít có thời gian ở bên cạnh chăm sóc con.

Dương Quân Nhiên mặt mũi đỏ gay, thở hồng hộc chạy đến bến xe, vừa vặn thấy một làn khói đen do chiếc xe cậu thường đi lưu lại. Lỡ xe rồi. Bực bội dậm chân, không còn cách nào khác phải chạy bộ đến trường.

“Kia không phải cái tên Dương Quân Nhiên quái dị kia sao?”

“Ồ đúng là cậu ta rồi, haha chắc lỡ xe buýt, nếu ngày nào cũng chạy như vậy chắc cậu ta không đến nổi luôn bịбет lớp môn thể dục đâu nhĩ.”

“Bét lớp thể dục thì đã sao, không phải cậu ta thành tích luôn cao nhất trường đó sao?”

“Đúng vậy nha, đứng đầu toàn trường từ dưới lên, haha”

“Các người cười gì nha, cả trường không có kẻ nào chăm chỉ bằng cậu ta không phải sao?”

“Haha chăm chỉ nhất trường nhưng cũng luôn đứng hạng бет. Nếu ta chăm bằng một nửa cậu ta thì đã sớm đứng nhất rồi a.”

“Đúng a, chỉ trách cậu ta quá ngu si thôi.”

“Là kẻ nhược trí.”

“Đáng tiếc, nhược trí như vậy lại có khuôn mặt đẹp a, đừng nói cậu ta sau này muốn trở thành minh tinh nha. Cười chết ta.”

“Ai nói hần sẽ thành minh tinh, ngu ngốc như vậy sao có thể thuộc kịch bản hay lời bài hát, hần chỉ có thể đi làm mb thôi, khuôn mặt đẹp như vậy chắc chắn có thể kiếm không ít tiền nha.”...

Dương Quân Nhiên cắn chặt răng mà chạy, cậu không muốn những lời bàn tán ác ý ấy nữa. Làm ơn, hãy cho cậu một phút yên bình được không? Vì cái gì cứ luôn nhằm vào cậu, chỉ vì cậu yếu đuối không thể qua môn thể dục, vì cậu ngu ngốc dù học rất chăm nhưng thành tích rất tệ, hay vì cậu có khuôn mặt đẹp như con gái? Cậu như thế có ảnh hưởng đến họ sao, cậu có trêu chọc họ, hay cậu cướp đoạt thứ gì của họ hay sao? Tại sao cứ luôn đối với cậu như vậy? Dương Quân Nhiên cười khổ, một giọt nước mắt trượt trên gò má, thần sắc mệt mỏi. Cậu vì mẹ đã kiên trì đến ngày hôm nay, luôn bỏ ngoài tai mọi lời chế nhạo của kẻ khác, bằng quang trược thái độ coi thường của người khác. Chỉ là hôm nay cậu bỗng thấy mọi thứ cậu ảo tưởng bấy lâu quá xa vời, càng cố gắng, càng giống như muối bỏ biển. Cậu không phải thần, cậu là người, cậu cũng sẽ mệt mỏi, cũng sẽ có lúc kiệt sức... Đây không biết là lần thứ bao nhiêu cậu hy vọng chính mình là một kẻ vô hình, không ai thấy cậu sẽ không ai trêu chọc, cười nhạo cậu, cậu vô hình có thể làm bất kì điều gì cậu thích mà không sợ bị kẻ khác soi mói nữa... Phải chăng đó là lối thoát duy nhất, lối thoát mà cả đời này cậu sẽ không bao giờ tìm thấy?

2. Chương 2: Biến Mất

Buổi tối Dương Quân Nhiên lê thân mình nhúc nhích trở về, thấy trong nhà chỉ còn bà vú liền biết mẹ lại bận rộn chuyện công tác. Mở điện thoại nhắn tin nhắc nhở bà chú ý ăn cơm đúng giờ lại uống nhiều nước, sau đó chính mình ăn cơm xong liền lên giường ôm gối ngủ thẳng.

Sáng hôm sau Dương Quân Nhiên dậy rất muộn, nhìn đồng hồ thấy đã gần giờ cơm trưa liền vội chui vào nhà tắm. Tuy hôm nay là thứ bảy không phải đến trường nhưng cậu vẫn luôn đến thư viện đọc sách vào mỗi chiều hai ngày cuối tuần, dù hôm nay có thể phải đến muộn một chút cậu cũng không muốn phá vỡ thói quen này.

Cạch...lộp bộp.

Khăn mặt, bàn chải và chiếc cốc đánh răng in hình con mèo đen đuôi dài ngổ ngáo rơi trên đất, Dương Quân Nhiên sững sờ nhìn tấm gương, nó đang...soi xuyên qua cậu? Bàn tay cậu run rẩy không ngừng, Dương Quân Nhiên gian nan nâng cánh tay chạm vào bề mặt nhẵn bóng lạnh lạnh của tấm gương. Cậu ...thực sự biến mất rồi sao? Hoặc cũng không phải cậu biến mất mà là cậu trở nên trong suốt, trở nên...vô hình.

Giây phút này cậu từng tưởng tượng đến chỉ là không nghĩ tới nó khi xảy đến lại khó chấp nhận như vậy...

Mang tâm trạng trống rỗng phức tạp, Dương Quân Nhiên lặng lẽ đánh răng rửa mặt. Đây không phải là bởi cậu đã bình tĩnh chấp nhận sự thật mà là cậu không biết phải làm gì, chỉ đành tiếp tục công việc đang dang dở thôi. Bàn chải và chiếc cốc đánh răng sau khi nằm trên tay cậu vài giây liền chậm rãi biến mất, nhưng khi cậu thả chúng ra nó lại trở về trạng thái bình thường. Như vậy xem ra cậu không cần lo hù chết người khác mà chịu thiệt chính mình trần truồng đến cảm lạnh.

Trở về giường ngồi thần thờ hồi lâu, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa cùng tiếng gọi của bà vú.

“Thiếu gia, cậu đã dậy chưa? Nên dậy ăn cơm thôi, bữa trưa tôi đã chuẩn bị xong rồi.”

Dương Quân Nhiên giật bắn mình hét lên:

“Không, không được vào...Vú không được vào đây...”

“Thiếu gia?” Nhưng bà vú không đáp lời cậu, chỉ nghi hoặc gọi thêm một lần.

Dương Quân Nhiên kinh ngạc, há miệng thở dốc. Cậu muốn đem chính mình hét thật to, đã khiến cậu vô hình còn đem âm thanh của cậu đồng dạng giấu đi, như vậy... cậu tồn tại có khác gì một hồn ma đâu?

“Vú...vú nuôi...” Cổ họng run rẩy hồi lâu cậu mới thốt ra được mấy chữ, chỉ là ngoài bản thân cậu, không ai nghe được, kể cả bà vú nuôi cậu từ ngày bé, đứng ngay sau cánh cửa, cách cậu không quá năm mét.

Vùi sâu đầu vào trong chăn, Dương Quân Nhiên hận không thể đem chính mình ngạt chết. Cậu tại sao lại rơi vào tình cảnh này, chẳng lẽ ông trời hành hạ cậu chưa đủ? Tại sao, tại sao lại là cậu cơ chứ? Dương Quân Nhiên chẳng cố kị mà khóc nức lên, dù sao bà vú không thể nghe thấy, càng không thể nhìn thấy cậu. Có lẽ vô hình điểm tốt chính là ở đây, dù bạn làm gì cũng không ai ngăn cản, không ai để tâm đến đi? Chính là dù lúc này không ai để tâm đến cậu nhưng cậu không thể không để tâm đến người khác. Cậu ở lì

trong phòng không chịu xuất hiện mẹ và bà vú sẽ lo lắng lắm, nghĩ nghĩ cậu liền đem điện thoại ra nhắn tin trong tình trạng một bên khóc, một bên bấm bấm, nói dối mẹ là mình sang nhà bạn chơi vài ngày cho thoải mái.

Bà Dương ở bên kia dù có chút nghi ngờ, bà vẫn biết con mình tính cách có điểm hướng nội, ít tiếp xúc giao lưu với bạn bè, hiện tại nói con bà không chỉ giao du với bạn còn thân thiết đến mức sang nhà người ta chơi vài ngày, thực có rất nhiều điểm đáng nghi. Nhưng xét đến con mình cũng đã lớn, quan hệ bạn bè cũng không nhất thiết phải là bạn học ở trường, hơn nữa nó trước nay chưa từng nói dối bà lần nào nên đến cuối cùng bà vẫn lựa chọn tin con, chỉ dặn dò ít chuyện, nhắc con về sớm thì cũng không nói gì thêm nữa.

Dương Quân Nhiên khóc rất lâu, khóc đến khi hai mắt sưng đỏ cả lên mới ngừng, đáng giận lúc này dù muốn soi gương cũng không thể, cậu mệt mỗi lần ra ngủ. Mê man một hồi, lặn qua lộn lại đến tận tối, bụng đã sớm réo lên ầm ỉ. Nghĩ đến lời nói dối của mình lúc trưa, cậu cầm áo khoác vào, quyết định ra khỏi nhà. Rón rén nhẹ tay nhẹ chân đi xuống dưới, lúc ngang qua bếp cậu thấy bà vú đang nấu cơm, bầu không khí có điểm lạnh lẽo cô quạnh, trong lòng lại nhói lên một chút, đem hốc mắt cay nóng chạy ra khỏi nhà.

3. Chương 3: Kẻ Theo Dõi Đáng Thương

Dương Quân Nhiên đi lang thang vô định trên đường. Thành phố vào buổi đêm rực rỡ dưới ánh đèn xa hoa, đẹp hơn hẳn so với ban ngày mà người đi đường cũng càng náo nhiệt hơn. Thần thờ nhìn tòa nhà cao ốc đối diện, trụ sở chính của công ty DPI, tài sản lớn nhất của Dương gia, đó là nơi mẹ cậu làm việc vất vả nhiều năm nay. Nhắm lại đôi mắt đã có phần nhức mỏi, tâm tình Dương Quân Nhiên phức tạp hỗn loạn, vừa áy náy, lo lắng, vừa bị thương. Cậu biết mình là người thừa kế tương lai của Dương gia, cậu rất cố gắng, rất chăm chỉ, nhưng kết quả luôn đi ngược lại sự mong đợi của cậu. Dù là học tập hay thể thao cậu đều đứng trong nhóm học sinh kém cỏi nhất trường. Một kẻ kém cỏi như cậu sao có thể trở thành người đứng đầu một công ty, gánh trên vai trọng trách của gia tộc? Cậu chỉ là một kẻ thất bại, một kẻ thừa thừa, là cái ung nhọt nhức nhối của mẹ cậu bao lâu nay mà thôi. Mỗi lần mẹ cổ vũ động viên, cậu lại cảm thấy hổ thẹn vô cùng bởi cậu đã phụ sự mong đợi, niềm hy vọng của mẹ...Chỉ là lúc trước cho dù là một kẻ thất bại nhưng ít nhất cậu còn có thể không ngừng nỗ lực, không ngừng cố gắng, để mẹ biết cậu vẫn chưa từng từ bỏ mà hiện tại ngay cả cố gắng cậu cũng không thể nữa rồi. Với tình trạng như hiện tại, người không ra người, ma không ra ma, cậu phải làm sao đối mặt với mẹ?

“Mẹ...con xin lỗi...con là đứa bất hiếu...”

Cứ nghĩ đến việc có lẽ sẽ không bao giờ có thể đường đường chính chính xuất hiện trước mặt mẹ nữa, nước mắt Dương Quân Nhiên lại không nhịn được mà tràn ra. Ánh mắt mông lung không thấy rõ đường đi trước mặt, cậu đột nhiên va phải người khác.

Bịch. Leng keng.

Lý Thần Vũ, chủ tịch tập đoàn Công ty phần mềm Game NGS. Năm nay mới 24, trẻ tuổi anh tuấn, khí độ trầm ổn, trong vòng 4 năm ngắn ngủi đã đem lợi nhuận liên tục tăng cao, NGS cũng thuận thế trở thành công ty game lớn thứ hai trong nước. Trong giới thương nhân, Lý Thần Vũ là một trong số ít tinh anh của lớp người thừa kế trẻ tuổi, cũng rất có tiếng tăm.

Thói quen vào các tối thứ bảy hằng tuần của Lý Thần Vũ chính là đi dạo phố, đến các trung tâm thương mại, tìm hiểu thị trường, ngày hôm nay cũng không ngoại lệ. Khi hắn vừa từ cửa trung tâm thương mại bước ra liền thấy một người giống như đụng vào ai đó hơi lão đảo lui ra sau, cùng lúc làm rơi một chiếc nhẫn vàng, kiểu dáng kì quái, mặt trên có đính hồng ngọc. Người kia ổn định thân mình, nhìn đám đông xung quanh cũng không rõ ai đụng vào y, lại vội vàng bước tiếp. Lý Thần Vũ nhặt chiếc nhẫn lên, ngừng đầu định gọi người kia thì thấy y đã sớm đi xa rồi. Nhìn kỹ thấy mặt trong chiếc nhẫn có ghi một cái tên Dương Quân Nhiên, Lý Thần Vũ liền nhíu mày, họ Dương này không lẽ là Dương gia đã suy yếu thời gian trước chứ? Nhưng người đàn ông kia tuổi tác rõ ràng bất đồng, chẳng lẽ có sự trùng hợp nào đó, hay là hắn nhớ nhầm?

Dương Quân Nhiên trừng mắt nhìn nam nhân tuấn mỹ ăn mặc lịch thiệp như quý ông, nhét chiếc nhẫn vốn là quà tặng sinh nhật năm cậu mười tám tuổi vào túi quần. Trông hắn chẳng có vẻ gì là thiếu tiền, thậm

chỉ là có rất nhiều tiền, vậy mà lại là kẻ “nhặt được của rơi tạm thời dứt túi”, đúng là con người không thể nhìn mặt mà bắt hình dong được. Đau khổ bứt tóc, Dương Quân Nhiên từ dưới đất đứng dậy, quyết định đi theo Lý Thần Vũ, tìm cơ hội lấy lại chiếc nhẫn.

Lý Thần Vũ sau khi ra khỏi trung tâm thương mại liền có cảm giác có người đang theo dõi hắn nhưng kín đáo liếc về phía sau vài lần đều không nhìn ra điều gì khác thường, hết như quỷ ám vậy. Thấy trước mắt là cửa hàng bánh ngọt hắn thường đến liền mặc kệ kẻ theo dõi thủ đoạn tinh vi kia, trực tiếp tiến vào trong.

Dương Quân Nhiên ở ngay phía sau Lý Thần Vũ, thấy hành động liếc về phía sau của hắn thì thầm tắc lưỡi vì mức độ nhạy bén của hắn, đồng thời cũng vì cái liếc mắt đầy đe dọa kia mà cảm thấy người này thực đáng yêu, liền ôm bụng cười ngặt nghẽo. Nhìn hắn bước vào cửa hiệu bánh ngọt, nơi bán thứ cậu thích ăn nhất, cậu không chút do dự theo chân Lý Thần Vũ bước vào cửa hàng bánh ngọt cao cấp.

Theo lẽ thường đàn ông không ưa ngọt, nhất là những loại bánh kem, nhưng Lý Thần Vũ lại rất thích đồ ngọt.

“Cho một phần Black Forest.”

Black Forest là một loại đồ tráng miệng có nguồn gốc từ Đức. Bánh bao gồm nhiều lớp bánh bông lan Chocolate xen giữa các lớp kem tươi trộn anh đào, mặt trên phủ một lớp kem tươi, anh đào đen cùng Chocolate bào vụn. Chiếc bánh nổi tiếng toàn thế giới ở hương vị của loại rượu Brandy anh đào, khiến loại bánh này trở nên đặc biệt và quyến rũ hơn hẳn so với các chủng loại bánh khác.

Dương Quân Nhiên tức tối bặm môi, chưa nói cậu có bao nhiêu yêu thích bánh ngọt, chỉ riêng việc cậu đã một ngày chưa ăn gì, cơn đói có thể khiến cậu có sức ăn của ba con bò, vậy mà lúc này lại để ột người ăn món cậu yêu thích, ở ngay trước mặt cậu, thật rất tàn nhẫn mà. Dẹp đi suy nghĩ muốn ăn vụng, Dương Quân Nhiên suy sụp cúi đầu, nếu cậu liều lĩnh chấm mút bánh ngọt của kẻ trước mặt, không chỉ không đã thêm còn có thể khiến hắn phát hiện điều gì đó kỳ quái. Cậu không muốn tiếp tục chịu tra tấn nhưng cậu cũng không dám bỏ ra ngoài vì sợ mất dấu hắn, người này chân dài như vậy, hai ba bước cũng có thể mất tích ngay trước mắt cậu.

Nhìn nhìn, Dương Quân Nhiên phát hiện Lý Thần Vũ tương ăn rất tao nhã, chậm rãi từ từ nhắm nuốt, không chút vội vàng nôn nóng, động tác cũng cực kỳ ưu nhã, chỉ là nâng tay nhắc chân cùng với người khác đồng dạng vậy mà ở trên người hắn lại mang theo cảm giác rất bình thản, quý phái mà đẹp mắt như thế.

Ăn xong bánh kem, nghĩ nghĩ Lý Thần Vũ lại lấy về thêm một phần, tính toán đặt trong tủ lạnh ăn sau, chỉ là hắn không ngờ đến phần bánh này lại tiện nghi ột kẻ khác.

Biệt thự của Lý Thần Vũ không phải rất lớn nhưng cũng thập phần đầy đủ tiện nghi và ở trong khu vực rất thanh tĩnh. Hắn tính tình có điểm lãnh đạm, không nuôi người làm, chỉ thuê người dọn dẹp nhà định kỳ, tăng mức yên tĩnh tối đa cho căn biệt thự.

Dương Quân Nhiên lúc này tìm đập thành thích, một bên ngắm nghía căn biệt thự xinh đẹp với hàng rào trắng, thảm cỏ xanh mượt, đài phun nước mỹ lệ, đường đi rải sỏi và đá cuội nhiều màu sắc hình dáng cùng hồ bơi lớn nước trong vắt mát mẻ, một bên lo lắng làm thế nào để cùng Lý Thần Vũ đi vào nhà.

Cạch cạch.

Lý Thần Vũ vặn khóa mở cửa, đột nhiên nghe tiếng động phía sau liền quay lại, chỉ là một hòn đá rơi bên góc tường. Hắn nhú mày, bước vào trong nhà liền đóng cửa lại.

Hòn đá kia đương nhiên không thể tự gây ra âm thanh mà do Dương Quân Nhiên đỡ trò quỷ, cậu chính là thừa cơ Lý Thần Vũ quay lưng lại quan sát phía sau, lén vào nhà hắn. Nhìn Lý Thần Vũ tháo giày đi vào trong, Dương Quân Nhiên cũng nhẹ tay nhẹ chân đem giày cởi ra cầm trên tay, lò dò theo sau Lý Thần Vũ, mắt đảo quanh tìm chỗ cất giấu giày.

Lý Thần Vũ đi tắm rồi, Dương Quân Nhiên lập tức chạy nhanh như sóc phi xuống bếp, lục tủ lạnh đem bánh ngọt hắn mua khi nãy ra ăn ngẫu nhiên, thái độ so với dân tị nạn còn hung hăng hơn. Bánh hắn mua quả nhiên là loại cao cấp cực phẩm Dương Quân Nhiên ưa thích nhất, vừa xốp mềm vừa ngọt ngào thơm ngon, ngọt mà không ngấy, béo mà không lợ. Dương Quân Nhiên thích ý rung đùi ăn sạch bách một phần bánh kem lớn, chỉ để trơ lại cái hộp rỗng liền rất có ý thức mà đem nó vứt vào sọt rác.

Thỏa mãn cơn đói, Dương Quân Nhiên mò lên tầng trên liền phát hiện Lý Thần Vũ đang ôm laptop cùng một sấp văn kiện, tập trung cao độ mà làm việc. Cậu nhàm chán ngồi xuống sôpha đối diện, cẩn thận dè dặt từng chút một đặt móng ngồi xuống, đem điện thoại ra nhắn tin chúc mẹ ngủ ngon sau đó liền rơi vào giấc ngủ. Ngày hôm nay cậu thực sự rất mệt mỏi rồi.

Lý Thần Vũ thần sắc phức tạp nhíu mày, hắt ngay cả khi vào nhà vẫn cảm giác được có ánh mắt theo dõi mình, nhưng không liên tục như trước. Đó là ảo giác hay là sự thực?

Khi Lý Thần Vũ xong việc đã hơn nửa đêm. Mệt mỏi nhu nhu trán, hắt tắt tài liệu đứng dậy bước đến ghế sôpha đối diện, ý định lấy điều khiển máy lạnh, nhiệt độ trong phòng hơi thấp.

“Đi?” Lý Thần Vũ kinh ngạc, hắt vừa chạm vào một thứ gì đó trong suốt hư vô, mềm mại ấm áp. Đây là thứ gì, ma quỷ? Hắt vốn không phải người mê tín, tin vào những điều kì quái kia, nhưng nếu không phải vậy đây là thứ gì? Ánh mắt theo dõi kia lẽ nào bắt nguồn từ vật này, nó đã theo hắt cả tối nay sao?

Cẩn thận sờ thêm một lần, đây là đầu, khuôn mặt, mắt mũi miệng tai ngũ quan đầy đủ, vai, tay, lưng, eo, móng, chân...Lý Thần Vũ giống như người mù sờ nắn khắp người Dương Quân Nhiên, còn kẻ đang bị ăn đậu hũ kia vẫn ngủ say như chết, không may phát hiện điều gì khác thường.

“Hình dạng xem ra giống con người, hơn nữa còn là nam nhân, thân thể hơi gầy...Ừm, da dễ nhăn mịn, sờ cũng không tệ.”

Lý Thần Vũ nâng nhiệt độ phòng, đem “vật thể lạ” chỉnh thẳng tư thế nằm, bởi sôpha đủ rộng rãi nên cậu nằm không quá khó khăn, cuối cùng hắt còn đem chăn mỏng đắp cho cậu. Không thể không nói năng lực chấp nhận của Lý Thần Vũ quả thực siêu phàm đáng kinh ngạc.

4. Chương 4: Bí Mật Bại Lộ

Buổi sáng Dương Quân Nhiên tỉnh lại, ngơ ngác nhìn căn phòng có điểm xa lạ trước mặt một lúc lâu mới nhớ ra chuyện ngày hôm qua. Nhìn chăn mỏng mềm mại phủ trên người, cậu giật mình lo âu liếc nhìn giường trống trước mắt. Chẳng lẽ đêm qua khi cậu ngủ quên đã có chuyện gì xảy ra, người kia đã biết sự tồn tại của cậu?

Miệng lưỡi khô khốc, mang theo tâm trạng bất ổn lúc lên lúc xuống, Dương Quân Nhiên khe khẽ mở cửa, ngó xuống dưới lầu. Giống với tối hôm qua, căn biệt thự rất yên tĩnh, thanh bình, pha một chút cô đơn quạnh quẽ. Từ gian bếp có tiếng lục cục khe khẽ, cùng hương thơm của đồ ăn truyền ra.

“Dậy rồi sao, mau tới ăn sáng đi.” Phát hiện ánh mắt dõi theo đâm vào lưng hắt, Lý Thần Vũ khước môi cong lên, âm thanh trầm thấp từ tính phát ra, không chút để ý dọa chết đứng kẻ nào đó.

Dương Quân Nhiên sửng sốt, thật sự bị dọa đến ngây người, ngốc lăng nhìn chằm chằm Lý Thần Vũ. Hắt ta nhìn thấy mình hay từ cách nào phát hiện được cậu? Định mở miệng hỏi lại nhớ ra hắt không nghe được cậu nói, Dương Quân Nhiên vội vàng chạy tới tìm điện thoại di động của Lý Thần Vũ.

Nghe tiếng bước chân rõ mồn một, không còn che dấu, lao thẳng về phía mình, Lý Thần Vũ nhíu mày để phòng, cuối cùng phát hiện một đôi tay ở trên người mình mò loạn.

“Làm cái gì?” Lý Thần Vũ tính toán đẩy Dương Quân Nhiên ra nhưng cậu đã lấy được điện thoại của hắt.

Tít tít...

Dương Quân Nhiên dùng tốc độ nhanh nhất đem điện thoại Lý Thần Vũ gọi sang máy mình, sau đó lập tức nhét nó lại vào tay hắt. Cậu cần lập tức nhắn tin cho hắt.

Bíp.

Chuông báo tin nhắn vang lên, Lý Thần Vũ nhìn màn hình điện thoại hiển thị dãy số lạ thần sắc phức tạp, chẳng lẽ cậu ta không thể nói chuyện?

[Anh thấy tôi?]

“Tôi không thấy, nếu không cậu đã không ở trong nhà tôi.” Đọc tin nhắn, Lý Anh Vũ nhanh chóng trả lời, thần sắc thản nhiên trấn định.

Cuối cùng cũng có một người biết đến sự tồn tại của cậu. Hốc mắt Dương Quân Nhiên lập tức nóng bừng, nước mắt từng giọt không thể kiềm chế mang theo tâm trạng vừa kích động vừa vui sướng lại sợ hãi lo lắng mà khóc lớn. Cảm giác khi bạn đứng cạnh mọi người, cùng chung bầu trời, cùng chung hơi thở, cùng nghe thấy những âm thanh, cùng nhìn thấy một hình ảnh, vậy mà họ không cảm nhận được sự tồn tại của bạn, nhìn xuyên qua bạn đến một nơi khác. Cảm giác khi bạn dù có la hét, nhảy múa hay làm hành động điên rồ gì cũng không ai nghe thấy, không ai nhìn thấy, càng không ai thêm phản ứng lại. Cảm giác lạc lõng ấy, cô đơn ấy sẽ khiến bạn như muốn phát điên. Dương Quân Nhiên lúc này không còn bận tâm đến điều gì, lao vào ôm chặt lấy Lý Thần Vũ, tựa như hẳn đối với cậu là cọng rơm cứu mạng vậy. Cậu cứ khóc, ướm cả ngực áo hần cũng không dừng lại.

Lý Thần Vũ nhẹ nhàng ôm lấy thân thể hơi gầy của Dương Quân Nhiên, kệ cho cậu phát tiết bức bối cùng áp lực. Giờ phút này, hẳn muốn làm người tốt.

[Làm thế nào anh biết?] Câu này ý hỏi Lý Thần Vũ làm thế nào biết cậu ở trong nhà hần.

“Đêm qua tôi sờ thấy cậu nằm trên sôpha đối diện. Hơn nữa tôi có thể cảm nhận ánh mắt cậu. Cậu là ai, là người hay ma? Tại sao lại đi theo tôi?”

[Thực xin lỗi đã làm phiền anh, tôi là Dương Quân Nhiên, là người, không phải ma càng không phải quỷ, còn tại sao lại biến thành như thế này thì chính tôi cũng không rõ. Là anh giữ đồ vật của tôi, chính là chiếc nhẫn vàng đính hồng ngọc kia, đối với tôi nó rất quan trọng, tôi muốn lấy lại nhưng sợ kinh động đến anh nên mới bắt buộc phải đi theo anh.]

“Chiếc nhẫn? Cậu là Dương Quân Nhiên, người thừa kế tương lai của Dương gia?” Đêm qua Lý Thần Vũ có xem qua vài phần tư liệu về Dương gia.

Nghe đến người thừa kế, Dương Quân Nhiên có chút xấu hổ không dám nhận, chính cậu vẫn luôn nghĩ mình là nỗi hổ thẹn của Dương gia, nhưng muốn lấy lại chiếc nhẫn nên đành phải nhận. [Đúng vậy.] Thấy Lý Thần Vũ lặng im không tiếp lời, trong lòng cậu thấp thỏm, lại nhấn tiếp một tin [Chiếc nhẫn là quà sinh nhật năm tôi mười tám, tôi rất trân trọng nó, anh có thể đem trả cho tôi được không?]

Lý Thần Vũ gạt nhẹ đầu, theo tâm tình vui sướng kích động liên tục nhấn tin [cảm ơn] của Dương Quân Nhiên, bước lên tầng trên lấy nhẫn xuống trả lại cậu, tiện thể thay mới chiếc áo đã ướt một mảng trước ngực do nước mắt của ai kia.

Nhìn chiếc nhẫn ở trong không trung dần mờ đi rồi hoàn toàn biến mất, Lý Thần Vũ chuẩn xác bắt được đầu cậu, xoa xoa theo kiểu thú cưng, âm thanh trầm trầm đầy mị lực nam tính, nói:

“Cậu hôm qua ăn vụng bánh của tôi?” Lý Thần Vũ tuyệt không phải keo kiệt một phần bánh ngọt, chỉ là hẳn muốn hỏi rõ ràng thôi. “Tôi không nghĩ có chuột trong nhà, hơn nữa cho dù có cũng không thể cạy mở tủ lạnh, lấy bánh ăn gọn gàng như thế.”

Anh thông minh một chút được không, chuột ăn xong còn có thể vứt rác? Dương Quân Nhiên trong lòng khinh thường, bên ngoài bộ dáng nhu thuận, hối cải. [Cái đó...xin lỗi, tại tôi đói quá...]

Không thấy được thái độ của Dương Quân Nhiên, Lý Thần Vũ rộng rãi khoát tay, “Ngồi xuống ăn bữa sáng đi.”

Thái độ thận trọng, chân thành và cảm kích của Dương Quân Nhiên không thể nghi ngờ đã gây thiện cảm đối với kẻ làm ăn quen nhìn những gương mặt tươi cười giả tạo cùng ham danh lợi như Lý Thần Vũ.

[Cảm ơn anh, ăn xong tôi sẽ lập tức đi ngay, không làm phiền anh đâu.]

“Cậu về nhà?” Nhìn đồ ăn từng chút biến mất, Lý Thần Vũ đột nhiên không nỡ để cậu đi.

[Không, tạm thời tôi sẽ không về nhà, mẹ tôi còn chưa biết chuyện.]

“Tình trạng này sẽ kéo dài bao lâu?”

[Tôi không biết.] Dương Quân Nhiên cúi đầu, [Sớm muộn gì mẹ tôi cũng phải biết, nhưng tôi không nỡ làm bà đau khổ. Anh cũng biết bà chỉ có một đứa con trai là tôi, mặc kệ tôi có kém cỏi thế nào bà vẫn nuôi hy vọng với tôi, chưa từng vứt bỏ không quan tâm tôi, cho dù tôi biết chính mình năng lực không đủ nhưng vẫn sẽ vì bà tiếp tục cố gắng. Bây giờ, tôi như thế này...]

“Đừng lo lắng, sẽ có một ngày cậu trở lại bình thường thôi. Tin tôi đi.” Lý Thần Vũ an ủi cậu, nói một câu mà chính hắn cũng không thật tin tưởng. “Trước tiên chưa có nơi nào để đi thì cậu cứ tạm ở lại đây đi, tôi không thích có người ngoài vào làm phiền nên cậu có thể giúp tôi thu dọn nhà cửa. Căn nhà có thêm một người để trò chuyện cũng ấm cúng hơn.”

Dương Quân Nhiên bíu môi, anh ghét có người lạ vào nhà, vậy sao lại cho phép tôi tới ở? Điều này nghe sao cũng thấy có điểm quái dị. Tâm trạng nửa kích động, nửa mừng rỡ, lại một phần lo lắng, Dương Quân Nhiên tay bấm cực nhanh gửi tin nhắn [Anh không ngại tôi phiền sao? Không lo tôi trộm đồ nhà anh sao?]

“Phiền phức tạm thời chưa thấy, đợi khi đó tính sau, còn trộm đồ...” Lý Thần Vũ liếc khoảng không trước mắt, tựa như thực sự nhìn thấy Dương Quân Nhiên làm cậu giật nảy người, âm thanh hắn trầm thấp mà thản nhiên “Cậu vừa ý thứ gì đều tùy thời có thể lấy, nhưng tôi nhắc nhở cậu trước, hệ thống chống trộm của căn biệt thự này không dễ vượt qua đâu.” Khóe miệng hắn nhếch lên, tựa tiểu phi tiểu, “Cứ ở lại đây, không cần nghĩ nhiều. Ăn nhanh lên, tôi dẫn cậu đến công ti chơi.”

Đi chơi? Ánh mắt Dương Quân Nhiên sáng lên, [Tôi không phải ở nhà dọn dẹp?]

“Cậu biết dọn dẹp?” Lý Thần Vũ biết Dương Quân Nhiên tốt xấu gì cũng là một thiếu gia, mấy chuyện dọn dẹp bếp núc chắc hẳn sẽ không thông thạo.

Dương Quân Nhiên lắc đầu, chợt nhớ ra Lý Thần Vũ đâu có thấy cậu nên nhắn tin sang [Không biết...Nhưng tôi có thể học.]

Lý Thần Vũ mỉm cười, nhớ cảm giác mềm mại của tóc cậu liền vươn tay, Dương Quân Nhiên nhìn tay hắn ngăn ra, sau đó rất biết điều mà dãn đầu tới, trong lòng mặc niệm, tóc à, thật xin lỗi, nhưng đứng dưới mái hiên nhà người ta không thể không cúi đầu phải không? Lý Thần Vũ vui vẻ đem tóc Dương Quân Nhiên xoa loạn, nói “Chuyện dọn dẹp vẫn là để người làm định kỳ đến đi, nấu ăn thì tôi sẽ phụ trách, tôi hơi kén ăn nên thường thích ăn đồ mình tự nấu hơn.”

[Vậy tôi...] Dương Quân Nhiên cực độ khó hiểu, không phải nói cậu ở đây sẽ dọn dẹp sao?

“Cậu nói chuyện với tôi là tốt rồi. Yên tâm đi, sau này sẽ có chuyện cho cậu làm. Tôi là người làm ăn kinh doanh, không bao giờ làm chuyện không đem lại lợi ích cho bản thân.”

[Vậy được rồi.] Dương Quân Nhiên kỳ thực giữa đi chơi và ở nhà phát ngốc đương nhiên thông minh mà chọn cái trước.

5. Chương 5: Tổng Tài Khai Phá Mỏ Vàng Lớn

Ferrari F430 màu đỏ rượu vang lướt nhanh trên đường quốc lộ, chẳng mấy chốc đã đưa Lý Thần Vũ cùng Dương Quân Nhiên đến NGS, công ti phần mềm game đứng thứ 2 tại Trung Quốc.

Lý Thần Vũ bước xuống xe, ra hiệu cho nhân viên giữ xe, tự mình mở cửa bước xuống sau đó mở cửa sau giả bộ lấy đồ. Dương Quân Nhiên có đồng bọn hiển nhiên rất lạnh lẽo, không chút chần chừ bước ra khỏi xe, [Tôi đứng trước cửa công ti rồi.]. Lý Thần Vũ thản nhiên đóng cửa xe, giải thích hành động khó hiểu của mình với nhân viên kia “Có lẽ tôi để quên nó ở nhà rồi.”

“Vật kia có quan trọng không ạ?” Nhân viên cung kính hỏi.

“Không sao, tôi tự sắp xếp được. Anh đưa xe vào bãi giúp tôi, cảm ơn.”

“Vâng, ông chủ.”

Lý Thần Vũ đi đến cửa, cảm giác tầm mắt dõi theo quen thuộc liền hài lòng mỉm cười, dẫn Dương Quân Nhiên lên tầng phòng làm việc của hắn ở tầng cao nhất.

Không hiểu đây có phải là thói quen chung của các vị đại nhân hay không nhưng hầu hết các sếp lớn đều thích đặt phòng làm việc của mình ở tầng cao nhất, thích khoanh hai tay trước ngực, đứng bên cửa sổ nhìn xuống đường phố, những con người nhỏ bé dưới chân. Phải chăng đó là cảm giác ngạo nghễ của bậc đế vương?

Lý Thần Vũ một bên nhìn kế hoạch sắp xếp công việc thư ký mang đến, một bên dăn dò thư ký “Ai đến cũng phải báo trước, kể cả đám người Vương Lăng, Tô Xảo. Có sự đồng ý của tôi mới được phép tiến vào.”

“Vâng thưa sếp.” Thư ký thần tình nghiêm trọng. Nàng đi theo Lý Thần Vũ đã hơn 2 năm, tác phong làm việc của tổng tài đại nhân như thế nào lại không rõ ràng. Hắn cực kỳ không thích bị làm phiền hoặc gián đoạn khi đang tập trung cao độ, người muốn gặp hắn nếu không hẹn trước 2 ngày tuyệt nhiên sẽ không được gặp, trừ Vương Lăng và Tô Xảo là hai người chơi rất thân với hắn. Lúc này ngay cả hai người cũng bị chặn ngoài cửa, không được sự đồng ý của hắn liền không thể vào. Chẳng lẽ hôm nay sếp phải phê thảo dự án nào quan trọng sao? Nếu có sao nàng lại không nhớ? Lắc lắc đầu, thư ký Lâm Uyển Nhu lặng lẽ bước ra ngoài, đóng kín cửa, việc của sếp không nên tò mò nhiều thì hơn.

Lý Thần Vũ sắp xếp công văn, mở máy tính, bận rộn một hồi rồi cuộc cũng nhớ ra Dương Quân Nhiên.

“Tiểu Nhiên?”

Uy uy...Cậu và hắn từ bao giờ đã thân thiết như vậy? Dương Quân Nhiên trợn mắt, ngón cái bấm nhanh như điện xẹt, phóng một tin nhắn qua [Ở đây.]

“Bây giờ cậu muốn làm gì?” Lý Thần Vũ nhìn một vòng liền phát hiện văn phòng của mình rất nhàm chán, đơn điệu, cơ bản là không có gì chơi. “Có một ít sách báo ở bên kia, đều là sách kinh tế, tin tức trong giới thương nhân, cậu muốn ăn điểm tâm cũng có thể, gọi một phần chuyển phát nhanh đến là được.”

[Black Forest được không? Lần trước tôi thấy ăn rất ngon.] Dương Quân Nhiên ánh mắt chờ mong ngược nhìn Lý Thần Vũ dáng người cao ngất, thân hình rắn rỏi đáng ngưỡng mộ đứng trước bàn làm việc.

“Được, tôi sẽ gọi hai phần rồi chúng ta cùng ăn.” Lý Thần Vũ nhếch môi, ánh mắt nhu hòa đến chính hắn cũng không biết.

[Anh thích ăn ngọt?] Dương Quân Nhiên cảm thấy Lý Thần Vũ dù nhìn ngang hay nhìn dọc cũng không phải kiểu người thích ăn ngọt.

“Trước đây mẹ tôi là chủ một tiệm bánh ngọt nổi tiếng tại Pháp.” Lý Thần Vũ trầm giọng, ánh mắt như nhìn thấy quá khứ đẹp đẽ xưa cũ.

[Xin lỗi...] Dương Quân Nhiên ánh mắt vô tội nhìn Lý Thần Vũ, cậu không muốn hắn buồn.

“Hửm?...” Lý Thần Vũ có chút không hiểu ra sao.

[Mẹ anh...đã mất rồi à? Tôi thấy anh hơi buồn.]

“Không phải”, Lý Thần Vũ bật cười, bỗng nhiên cảm thấy nể phục sức tưởng tượng của Dương Quân Nhiên, “Mẹ tôi rất tốt, bà đang cùng ba tôi sống bên Mỹ cùng em trai tôi, chỉ là tôi đã lâu không gặp bà nên có chút nhớ mà thôi.”

[Gia đình anh rất hạnh phúc sao?] Dương Quân Nhiên lập tức thần thái dương quang, vui vẻ trở lại, tiếp tục sự nghiệp thù địch trí tưởng tượng.

“Cũng có thể nói như vậy.” Lý Thần Vũ nhẹ gật đầu, “Ba tôi là một người đàn ông tài giỏi, tuy hơi nghiêm khắc nhưng rất thương con, trên thương trường là một người khôn khéo, biết nắm bắt thời cơ, ưa mạo hiểm. Mẹ tôi là người phụ nữ đẹp và tài hoa, bà yêu thích sự nghiệp làm bánh và luôn theo đuổi sự hoàn hảo trong mỗi tác phẩm của mình. Còn em trai tôi, nó nhỏ hơn cậu hai tuổi, rất ngoan và hiểu chuyện, nó giống ba tôi thích theo đuổi những trò chơi mạo hiểm cảm giác mạnh, đặc biệt là đua xe. Chiếc F430 cũng là nó mua cho tôi đấy.”

[Gia đình anh thật sự là niềm mong ước của rất nhiều người], tôi cũng là một trong số đó.

“Chúng tôi phải trải qua rất nhiều sóng gió mới có thể được như ngày hôm nay. Cái gì cũng có cái giá của nó.” Lý Thần Vũ mỉm cười, người khác khi nhìn vào gia đình hắn sẽ đều chú ý đến họ hạnh phúc ra sao, nhưng bọn họ lại luôn nhớ đến những năm tháng thăng trầm, nhắc nhở chính mình phải biết trân trọng hạnh phúc trước mắt.

Thời điểm thư ký Lâm nhận được mệnh lệnh của đại boss đi mua về hai phần bánh ngọt, nàng lập tức lo lắng cho vóc dáng cao ráo, thon dài rắn chắc mà đám nhân viên trong công ty cả nam lẫn nữ đều mê mẩn kia, Boss ăn nhiều đồ ngọt như vậy sẽ không bị béo phì chứ?

Bánh rất nhanh đã được đưa đến. Hương vị của Black Forest vẫn ngọt ngào như cũ nhưng khi hai người cùng ăn lại có thêm dư vị ấm áp nhàn nhạt bao phủ xung quanh. Cùng có sở thích về bánh ngọt nhưng khi ăn hai người lại có những biểu cảm khác nhau. Trong khi Lý Thần Vũ là thông dong, nhàn nhã ăn từng miếng bánh, ánh mắt thư thái tận hưởng thì Dương Quân Nhiên lại là cười híp mắt, ăn từng miếng rất cẩn thận và trân trọng, từ từ cảm nhận hương vị trong từng miếng bánh.

Thói quen của Lý Thần Vũ xưa nay chính là khi ăn liền không thích tán gẫu trò chuyện, nhưng khi gặp Dương Quân Nhiên thì hắn đột nhiên quên mất cả thói quen này.

Bíp.

[Tôi tới công ty anh nhưng chưa hiểu rõ lắm rốt cuộc nó làm về cái gì?]

“Đây là công ty chuyên thiết kế các phần mềm trò chơi, ngoài ra còn hoạt động trong nhiều lĩnh vực liên quan tới máy tính, phần mềm khác.” Lý Thần Vũ có điểm khó hiểu, tên công ty từ trước cổng đã xuất hiện, sao cậu không đọc được?

[Trò chơi? Là dạng trò chơi điện tử, game online sao?] Dương Quân Nhiên mắt mở to, nghe đến những thứ này cậu cảm thấy có chút mới mẻ. Những người bạn khác đều rất ham thích những thứ này mà cậu chỉ luôn lo học ngày đêm, cũng không có bạn bè nên về phương diện quá mức thông dụng này cậu lại mù mờ không rõ.

“Đúng vậy, cậu có chơi trò nào không?”

Dương Quân Nhiên nhẹ lắc đầu, có chút buồn, tốc độ ăn bánh chậm hơn, [Tôi chưa từng chơi, chỉ nghe nói thôi.]

Lý Thần Vũ có điểm đau lòng cho cậu nhóc đối diện, cố gắng, nỗ lực mà không đem lại kết quả, đồng dạng bỏ lỡ rất nhiều thứ. Hắn vươn tay xoa đầu Dương Quân Nhiên, động tác muốn bao nhiêu ôn nhu liền có bấy nhiêu, “Hiện tại thời cơ đã đến rồi không phải sao?” Hắn lần lần bắt được cánh tay cậu, kéo đứng lên “Nào, đi thôi, tôi dẫn cậu chơi game.”

Phòng nghỉ của Lý Thần Vũ có lắp đặt một dàn máy chơi game hiện đại nhất. Khác với phòng thử game, máy chơi game và cả các phần mềm ở đây đều đã được kiểm định về chất lượng nhưng có một số game mới chưa được công bố ra bên ngoài. Dương Quân Nhiên kỹ thuật sử dụng máy tính tuy không tốt nhưng chỉ cần Lý Thần Vũ hướng dẫn vài lần liền lập tức ghi nhớ và sử dụng thành thạo, hơn nữa cậu đầu óc rất nhanh nhạy với các phần mềm, xử lý thông tin tốt, những thứ phức tạp cũng không làm khó trí nhớ của cậu. Chỉ vài tiếng sau Dương Quân Nhiên đã rất vui vẻ cười liên tục, cậu gõ bàn phím đến nghiện, thành thạo hệt như một game thủ chuyên nghiệp khiến Lý Thần Vũ tròn tròn mắt.

“Cậu học rất nhanh, rất nhạy bén với công nghệ thông tin, tôi chỉ dạy vài tiếng cậu đã thông thạo như thế này, nếu đào tạo một hai tháng, không biết chừng còn tạo ra hiệu quả kinh người hơn nữa.”

[Không đâu, tôi rất ngốc, học gì cũng dở tệ, chắc chắn anh chỉ muốn an ủi tôi thôi phải không?] Dương Quân Nhiên nếm mùi thất bại đã lâu, nghe tiếng cười nhạo chê bai đã quen, làm sao cấp cho chính mình niềm tin vào bản thân nữa.

“Tiểu Nhiên, cậu phải tin vào bản thân mình chứ. Trên đời này bất kỳ ai cũng có điểm tốt điểm xấu, có thể mạnh và yếu điểm. Có thể trong các lĩnh vực khác cậu không xuất sắc, nhưng lĩnh vực này, ở cương vị là một nhà lãnh đạo của một công ty đứng thứ 2 về công nghệ thông tin, tôi dám khẳng định cậu là một nhân tài. Hãy cho chính mình một cơ hội, Tiểu Nhiên.” Lý Thần Vũ khẽ đặt tay lên vai cậu, giờ khắc này lòng tin của hắn so với mẹ càng khiến Dương Quân Nhiên cảm động. Mẹ vì yêu thương cậu mà an ủi, động viên,

đặt lòng tin vào cậu, còn hẳn, một người xa lạ vì cái gì phải giúp cậu, vì cái gì phải chở che cậu, vì cái gì tin tưởng cậu như thế?

Hốc mắt đỏ lên, Dương Quân Nhiên lần đầu tiên cảm thấy may mắn vì hiện tại cậu vô hình, Lý Thần Vũ không thấy được vẻ mặt xúc động nghẹn ngào này của cậu, nếu không chắc cậu xấu hổ chết mất.

Lý Thần Vũ nhìn nhân vật trong game đang liên tục ra đòn hiểm giết quái, trên diễn đàn các game thủ khác xem trận đánh đều chú ý đến đây, kinh ngạc vì lần đầu tiên xuất hiện một game thủ cấp bậc cực thấp nhưng kỹ thuật có thể so với các Đại thần trong game, giết quái đến mức độ khiến người ta có ảo giác đám quái không có tri thức kia đang run sợ muốn bỏ chạy, hẳn thoáng mỉm cười, xem ra lần này đào được mỏ vàng lớn rồi.

6. Chương 6: Về Nhà

Cộc cộc.

“Tiểu Nhiên, cậu chơi khá lâu rồi, nghỉ một lát đi.” Lý Thần Vũ bước qua cửa, tiến về phía chiếc ghế xoay đệm mềm, chuẩn xác túm được đầu Dương Quân Nhiên, hung hăng vò đến rồi tung đầu cậu.

Dương Quân Nhiên nhìn đồng hồ cũng sắp đến bữa trưa, chính mình ngồi lâu cũng có chút mỏi cổ đau vai liền gật nhẹ đầu, ngoan ngoãn thoát game tắt máy, đứng dậy theo Lý Thần Vũ ra khỏi phòng.

“Bữa trưa muốn ăn gì?” Lý Thần Vũ nhìn cốc thủy tinh trên bàn di chuyển, cảm thấy có chút vi diệu khó nói lên lời.

[Tùy tiện là được rồi.] Dương Quân Nhiên quên rằng vú nuôi cậu ở nhà rất ít khi hỏi cậu câu này sở dĩ bà nắm rõ nhất thanh nhị sở thói quen ăn uống của cậu, còn Lý Thần Vũ thì không giống vậy.

Kết quả bữa trưa của hai người là một bàn đầy món cay Tứ Xuyên và vài món thịt nhạt, Dương Quân Nhiên hỏi hạn không thôi. Cậu từ nhỏ đến lớn chưa từng ăn qua bữa cơm nào không có cá tôm, mà bữa này đến cả một cái xương cá cũng không có.

[Các món đã mang hết lên rồi đi?] Dương Quân Nhiên dè dặt hỏi.

“Thế nào? Không ăn cay?” Lý Thần Vũ nhìn một bàn đồ rực, trong đầu tưởng tượng ra khuôn mặt nhăn nhó của Dương Quân Nhiên lại cảm thấy có điểm buồn cười.

[Cũng không phải không thể ăn nhưng tôi quen ăn các món thanh đạm và hải sản hơn.] Dương Quân Nhiên chọt chọt miếng ớt lớn trong bát, bấu môi, nhìn màu đỏ đã không muốn ăn rồi.

“Vậy sao, xin lỗi là do tôi sơ ý. Như vậy đi, tối nay tôi dẫn cậu đến Vân Nam Tịch Nguyệt ăn một bữa, coi như đền bù, thế nào?”

[Thật sao?] Vân Nam Tịch Nguyệt là nhà hàng hải sản nổi tiếng nhất thành phố. Đồ ăn không chỉ ngon mà vị trí phong cảnh nhà hàng cũng rất đẹp, phục vụ lại tốt. Chỉ là giá đắt hơn so với nơi khác rất nhiều, người bình thường không có tiền ngay cả một bước chân cũng đừng mong tiến vào. Dương Quân Nhiên nghĩ đến thịt tôm bóc vỏ trắng nõn ngọt ngào, bào ngư tươi ngọt non mềm, cua từng con đồ au đầy thịt, cá sống cùng nước chấm đậm đà,... rất nhanh nước miếng đã tràn ra.

“Thật, so với vàng còn thật hơn”, Lý Thần Vũ mỉm cười, “lại đây ngồi cạnh tôi, chúng ta ăn cơm.”

[Vì sao phải ngồi cạnh nha], Dương Quân Nhiên không tình nguyện đem bát bước qua.

Nhìn đệm bên cạnh hơi lõm xuống, Lý Thần Vũ theo thói quen xoa đầu Dương Quân Nhiên, động tác một chút cũng không gượng gạo. “Tôi không muốn đang ăn có ai đó đột nhiên bước vào lại thấy đối diện tôi có một cái bát và một đôi đũa.”

5 giờ chiều, đám nhân viên trong công ti được một phen hoảng hồn vì sếp tổng của bọn họ, một kẻ cuồng công việc quanh năm làm tăng ca lại có thể tan tằm đúng giờ, 1 phút cũng không muốn nấn ná thêm. Lý Thần Vũ đối diện với những cặp mắt nghi hoặc khó hiểu của cấp dưới tiêu sái tự nhiên đem xe lấy ra, thực hiện đúng lời hứa mang Dương Quân Nhiên đến Vân Nam Tịch Nguyệt.

Vân Nam Tịch Nguyệt nằm gần trung tâm thành phố, là một khối kiến trúc mang phong cách Châu Âu vừa thanh nhã trắng lẹ, vừa xa hoa quý phái gồm hơn 30 tầng, càng lên cao giá tiền càng đắt, đến tầng cao nhất hầu như chỉ tiếp đón khách vip. Lý Thần Vũ chính là bao trọn một phòng riêng ở tầng cao nhất này.

[Anh quả thực rất hào phóng nha, một bữa này khăng định tiêu tốn không ít tiền đâu.] Dương Quân Nhiên nhìn dòng người chen chúc ép tắc đến ngạt thở ở bên dưới, đối lập với bản thân đang ung dung tự tại chuẩn bị ăn đĩa vàng thìa bạc, trong lòng sung sướng cười đến híp cả mắt.

“Tôi đã nói sẽ bồi thường cho cậu đương nhiên không thể qua loa lấy lệ rồi”, Lý Thần Vũ đọc tin nhắn lại nghĩ đến biểu tình vui vẻ của cậu liền mỉm cười, không biết từ khi nào đối với cậu nhóc này đã muốn cưng chiều, làm cho cậu ngày ngày vui vẻ như thế.

Lần qua lần lại 2 tiếng đồng hồ thì cũng ăn xong bữa cơm, Dương Quân Nhiên quả thực no đến mức thở cũng thấy dạ dày đau liền đề nghị Lý Thần Vũ trước đi dạo một vòng cho tiêu bớt cơm. Cầm ra điện thoại đang ở trong túi quần rung rung báo có tin nhắn mới, Dương Quân Nhiên mở tin ra đọc.

[Tối nay có món trứng tôm con thích nhất, có muốn về nhà ăn cơm không?] Mẹ cậu hôm trước còn gọi điện nhưng cậu không dám nghe, còn nói là bận rộn việc này việc kia, sau bà cũng chỉ nhắn tin, không gọi nữa.

[Con cùng bạn đã ăn tối rồi, mẹ ăn nhanh đi, nhớ ăn nhiều một chút, ban đêm cũng không nên thức khuya quá không tốt cho sức khỏe.] Dương Quân Nhiên nhanh gửi một cái tin đi, ngực ầm ầm đau, có cảm giác như hít thở cũng khó khăn, mắt mờ lung không thấy rõ đường.

“Ha ha ha...Tiểu Minh, anh chậm quá, mau tới bắt em đi nào... ha ha...”

Đột nhiên một thằng nhóc khoảng chín, mười tuổi chạy rất nhanh giữa dòng người, vừa chạy vừa cười nói vui vẻ, đoán chừng là đang cùng bạn bè đùa giỡn.

Bộp, “Ai u...”

Thằng nhóc nghịch ngợm va mạnh vào người Dương Quân Nhiên đúng lúc cậu đang thần trí mơ màng, cước bộ không vững. Chính vì thế, khi cậu kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì bản thân đã muốn lao ra ngã sấp xuống đường lớn, ngay lúc một chiếc ô tô lao tới.

A! Dương Quân Nhiên trợn trừng mắt, chẳng lẽ cậu cứ như vậy oanh oanh liệt liệt mà chết đi, sau khi cậu chết rồi ngay cả xác cũng không được nhặt đem đi thì sẽ phải nằm đây chịu sự giày xéo của đủ loại phương tiện giao thông sao? Cậu chết thì mẹ có thương tâm không, cả Lý Thần Vũ liệu hẳn có luyến tiếc cậu không?

Ngay lúc đèn xe chiếu thẳng vào mắt, Dương Quân Nhiên bỗng bị một lực rất mạnh kéo giật về phía sau, rơi vào lòng ngực cứng đến phát đau nhưng lại đem đến cảm giác an toàn tuyệt đối của Lý Thần Vũ. Cậu nghe giọng hắn rít lên bên tai, “Cậu muốn chết à, để ý đường đi cho tôi.” Dương Quân Nhiên mắt ráo hoảng sợ hãi rụt rụt đầu, im thin thít không phát ra âm thanh nào, ngay cả thở cũng thực khê khàng. Lý Thần Vũ thu lại cơn giận cùng hoảng loạn trong lòng, nhận thấy biểu hiện hoảng hốt kinh sợ của người trong lòng, hắn thương tiếc sờ sờ đầu cậu, động tác thực nhẹ nhàng ôn nhu. Đem cánh tay hơi buông lỏng, ngược lại cầm chắc cổ tay cậu, Lý Thần Vũ âm thanh trầm thấp lại gọi cảm “Đứng phía sau tôi, đừng lộn xộn.”

[Thần Vũ, có thể đưa tôi về nhà được không?] Khi trở lại Vân Nam Tịch Nguyệt lấy xe, Dương Quân Nhiên liền hỏi Lý Thần Vũ.

“Cậu định ẹ biết chuyện?” Lý Thần Vũ thực luyến tiếc không muốn để Dương Quân Nhiên đi.

[Không, tôi chỉ muốn về nhìn mẹ một chút thôi. Sáng mai tôi sẽ đi.]

“Sáng mai tôi đến đón cậu.”

[Được, cảm ơn anh.]

Lý Thần Vũ im lặng không trả lời, chỉ vươn tay vuốt mấy sợi tóc mềm mại trên đầu cậu.

Theo cảm giác Dương Quân Nhiên rời đi, Lý Thần Vũ càng lúc càng bị cảm giác trống rỗng hung ác xâm lược. Hắn từ trước đến nay luôn đơn độc một mình, cứ ngỡ rằng một mình thật yên tĩnh, không lo phiền phức, ồn ào, nhưng đến hôm nay hắn mới biết, cô độc là cảm giác trống rỗng vô tận không thể nào lấp đầy và sự im lặng khuếch đại những âm thanh nhỏ nhất nhất, nhắc nhở rằng ta đang chỉ có một mình. Dương Quân Nhiên, cậu đối với tôi thực sự quan trọng như vậy sao?

Dương Quân Nhiên nhẹ nhàng mở cửa phòng ngủ của mẹ, dưới ánh đèn vàng người phụ nữ trung niên đang say giấc. Cậu tiến lại gần, ngồi bên mép giường ngắm nhìn thật kỹ từng đường nét trên khuôn mặt đã xuất hiện vết chân chim mờ nhạt và quầng thâm ngày một rõ rệt giống như minh chứng của những chuỗi ngày vất vả cực nhọc đã qua. Trong đầu, từng chuỗi hình ảnh lướt qua như một đoạn phim. Cậu nhớ ngày sinh nhật tròn năm tuổi của cậu, mẹ vì bận công tác mà không thể tổ chức tiệc sinh nhật cho cậu, vì thế cậu mặc cho bà vú đỡ dành cũng nhất quyết không ăn cơm, còn nói mẹ không thương cậu. Cho đến sau này một đồng sự của mẹ mới nói cho cậu biết, khi cuộc họp hôm đó vừa kết thúc mẹ dù đã mấy ngày không ngủ nhưng việc đầu tiên bà làm sau khi xong việc lại là gọi điện cho cậu chúc mừng sinh nhật.

Cậu còn nhớ hồi học tiểu học vì không thông minh như các bạn, cậu mất rất nhiều thời gian để nhớ mặt chữ, bị bạn bè cười nhạo là kẻ nhọc trí, cậu tức giận đem sách xé nát, mẹ không những không đánh cậu mà còn thức trắng đêm cẩn thận ghép lại từng trang giấy, lại kiên nhẫn cùng cậu học từng chữ từng chữ.

Cậu còn nhớ lần đầu tiên đạp xe đạp bị ngã rách đầu gối, cậu đau đớn hốc mắt đỏ hồng nhưng chưa kịp khóc thì đã thấy nước mắt và câu nói nghẹn ngào “Con có sao không?” của mẹ.

Cậu còn nhớ mẹ có một lần hủy cả chuyến công tác chỉ vì muốn ở nhà chăm sóc cậu ốm sốt mê man.

Cậu còn nhớ trong một buổi họp phụ huynh, tên cậu nằm trong danh sách những học sinh yếu kém cần chú ý kèm cặp của lớp, mẹ không hề tức giận, xấu hổ hay thất vọng như những phụ huynh khác mà ngược lại còn vui vẻ suốt một ngày hôm đó, nấu thật nhiều món ngon cho cậu và còn hát khê lúc rửa bát nữa. Khi cậu hỏi vì sao mẹ lại vui như vậy, mẹ đã nói “Bởi vì con so với vị trí cuối lớp của kỳ trước đã tiến lên ba bậc rồi nha, những cố gắng của con đã đem lại kết quả, dù là nhỏ nhất mẹ cũng sẽ cảm thấy vui mừng vì điều ấy.”

Cậu còn nhớ rất nhiều, rất nhiều... Đưa tay xoa đôi mắt đầm lệ từ khi nào, Dương Quân Nhiên đưa tay chỉnh lại góc chăn cẩn thận rồi rời phòng.

[Tôi đang ở dưới lầu đợi cậu.]

Dương Quân Nhiên hí mắt, cố gắng thích ứng với luồng ánh sáng bất ngờ phát ra từ điện thoại, đọc tin nhắn vừa gửi tới của Lý Thần Vũ. Đêm qua cậu ngủ không ngon giấc, tựa như ngủ nhưng cũng tựa như thức, mộng lung hồn động, vô cùng mệt mỏi. Nhìn ngoài trời tối om như mực, chưa có chút dấu hiệu nào của bình minh, dù không hiểu vì sao Lý Thần Vũ mới 4 giờ sáng đã chạy đến đây nhưng cậu vẫn nhanh chóng rời giường, bước xuống lầu.

Xe chạy trên đường vắng nhưng tốc độ không quá nhanh, radio phát ra tiếng đàn êm dịu, trên đầu còn có một bộ móng vuốt hung ác đang không ngừng xoa xoa, Dương Quân Nhiên cảm thấy buồn ngủ liền ngáp một cái đơn giản dựa vào đệm êm phía sau mà ngủ.

7. Chương 7: Giám Đốc Giám Sát Điều Hành Bảo Mật Hệ Thống

Lý Thần Vũ lái xe một mạch thẳng đến công ty. Lúc này tuy vẫn còn sớm nhưng về nhà cũng không ngủ được bao lâu sẽ lại lập tức phải đi. Bảo vệ nhìn sắc trời còn chưa sáng, lại nhìn thêm một lần xác định người trong xe chính là Tổng tài đại nhân mới cho hắn đi qua, trong lòng y rất hoang mang, boss đến sớm như vậy chẳng lẽ công ty sắp có chuyện lớn rồi?

Đánh thức Dương Quân Nhiên dậy, Lý Thần Vũ lôi kéo cậu đang trong trạng thái mơ mơ màng màng một đường từ đại sảnh đến văn phòng, rồi từ văn phòng vào phòng nghỉ tạm. Đặt cậu nằm lên giường, đắp chăn kỹ lưỡng, suy nghĩ một hồi liền nằm xuống bên cạnh Dương Quân Nhiên, vươn tay xoa đầu cậu một phen, lại đem cậu kéo ôm vào lòng ngủ theo, dù sao lúc này mới 5 giờ sáng, cách giờ làm những 3 tiếng đồng hồ. Đường Quân Nhiên dáng người thon dài, cao chừng 175 cm, so với hắn lùn hơn một mười phần, ôm vào

trong lòng rất vừa vặn. Dương Quân Nhiên lúc ngủ rất ngoan, không quấy đạp, nói mớ hay nghiêng răng, cứ an tĩnh ngủ, thực vừa ý Lý Thần Vũ.

2 người ngủ thẳng đến khi tiếng gõ cửa đều đặn vang lên mới tỉnh. Dương Quân Nhiên trở dậy, thấy gian phòng có điểm xa lạ liền giật mình, đến khi phát hiện bản thân đang bị vây hãm trong vòng tay của Lý Thần Vũ lại có điểm an tâm, mặc dù có điểm ngượng ngùng. Đối với Lý Thần Vũ, Dương Quân Nhiên luôn có cảm giác thân thiết và ỷ lại bởi hắn là người duy nhất cảm nhận được sự tồn tại của cậu, người duy nhất biết bí mật của cậu, người duy nhất chấp nhận cậu, cũng là cộng rơm cứu mạng cuối cùng của cậu. Hơn nữa dù tiếp xúc với Lý Thần Vũ không bao lâu nhưng hắn vẫn kịp tạo cho cậu ấn tượng rằng hắn là một người có năng lực và đáng tin cậy, cho nên lúc này chỉ cần còn hắn ở bên thì Dương Quân Nhiên cảm thấy không còn gì để sợ hãi nữa. Bất tri bất giác, Lý Thần Vũ đã trở thành liều thuốc an thần của Dương Quân Nhiên, chỉ là chính cậu lại không biết đến điều đó.

Lý Thần Vũ chống tay ngồi dậy, có chút luyến tiếc ấm áp trong lòng ngực, động tác nhẹ nhàng như không muốn đánh thức người bên cạnh, hắn bước xuống giường chỉnh lại trang phục rồi bước ra ngoài.

“Vào đi.” Ngồi trước bàn làm việc, âm thanh trầm thấp của Lý Thần Vũ vang lên.

“Sếp, đây là bản kế hoạch dự án kinh doanh quý sau.” Lâm Uyển Như cẩn thận đưa bản dự án qua, nhìn sắc mặt sếp tổng nhà mình không giống mọi khi nghiêm đến lạnh lẽo mà ẩn chứa xuân quang mờ nhạt liền không ngừng hy vọng sếp sẽ không nổi trận lôi đình khi biết dự án có sai sót. Cẩn nhắc kỹ ngôn từ, cô nói, “Sáng nay Cung Hồng, trưởng phòng Marketing báo cáo mất bản thống kê chi tiết, hiện đang triển khai làm lại, sếp...”

“Cái gì?” Không như Lâm Uyển Như mong muốn, Lý Thần Vũ thực sự muốn nổi bão, “thư ký Lâm, cô theo tôi không phải mới ngày một ngày hai, tính tình tôi thế nào cô cũng biết, sai sót của nhân viên tôi một chút cũng không muốn bao che. Gọi anh ta tới đây gặp tôi ngay lập tức.”

“Sếp...” Lâm Uyển Như cắn môi dưới, trong lòng đầy bất đắc dĩ, Cung Hồng là người theo đuổi cô mấy tháng nay, thái độ làm người chân thành tử tế, đối xử với cô rất tốt. Sự việc lần này dù cô biết trách nhiệm của bản thân y rất lớn song cô vẫn nhịn không được mà muốn thay y cầu tình.

Lý Thần Vũ liếc mắt nhìn Lâm Uyển Như, từ thái độ của cô có thể thấy căn bản cô không cho rằng lỗi là ở Cung Hồng. Ánh mắt hắn cực kỳ lạnh lẽo âm trầm, tuyệt không cho phép Lâm Uyển Như nói thêm câu nào.

“Vâng, tôi lập tức gọi Cung Hồng đến.” Lâm Uyển Như nghẹn khuất cúi thấp đầu, xoay người bước ra ngoài.

Chưa đầy 5 phút sau Cung Hồng đến.

“Sếp tổng.” Cung Hồng cúi thấp đầu, lo lắng không rõ sếp sẽ xử lý chuyện này thế nào, liệu có đuổi việc y không.

“Bản thống kê chi tiết đó cậu được phân công làm trong bao lâu?” Lý Thần Vũ nhàn nhã uống trà, ánh mắt đánh giá nam nhân trước mắt.

“Thời gian phân công là 1 tháng, thời gian hoàn thành là 3 tuần. Nhưng mà tôi sẽ cố gắng làm lại một lần nữa, nhất định sẽ xong trong thời gian ngắn nhất.”

Lý Thần Vũ nhếch môi cười, kẻ có năng lực cũng không có nghĩa y thông minh hơn người.

“Theo đúng kế hoạch 3 ngày nữa tôi phải phê chuẩn xong bản kế hoạch dự án này, trong vòng 2 ngày anh có tự tin mình sẽ làm được?”

“Tôi...” Cung Hồng cứng họng không dám trả lời bừa, cả tổ hơn 30 người làm việc liên tục trong 3 tuần mới xong, lúc này dù có tăng ca cả ngày lẫn đêm vùi đầu vào làm thì cũng không thể trong 2 ngày làm xong được. Đó là chuyện không thể.

“Không làm được đúng không?” Lý Thần Vũ vỗ mạnh mặt bàn, “anh có biết bản thống kê chi tiết đối với bản kế hoạch dự án có bao nhiêu quan trọng hay không? Anh có biết nếu thiếu nó thì bản kế hoạch dự án chỉ là một đồng luận điểm giả thuyết suông mà không có bằng chứng? Một thứ quan trọng như vậy anh lại dám để mất nó, nếu lọt vào tay kẻ có ý đồ sẽ đem lại hậu họa không lường. Chưa nói anh không thể trong

2 ngày hoàn thành bản thống kê, chỉ riêng vấn đề bảo mật thông tin đã đủ để chúng ta phải xây dựng một kế hoạch dự án kinh doanh hoàn toàn mới rồi.”

“Sếp tổng, thực xin lỗi, là tôi đã ảnh hưởng đến tiến trình của cả hệ thống.” Cung Hồng nghe Lý Thần Vũ nói, trong lòng run rẩy sợ hãi không thôi.

Lý Thần Vũ nhấp một ngụm trà, cố nén tức giận, “Anh trở về trước đi”, hắn bấm một phím trên điện thoại nội bộ, “trợ lý Ngô, anh vào đây.”

Cung Hồng ra ngoài, Ngô Thanh, trợ lý đắc lực nhất của Lý Thần Vũ đẩy cửa bước vào.

“Anh cử người điều tra chuyện mất cắp lần này, bản kế hoạch phải làm lại toàn bộ, thời gian cực kỳ gấp rút nhiều nhất là trong 1 tuần phải xong.”

Ngô Thanh rót thêm trà vào chén cho Lý Thần Vũ, không có nhiều biểu tình. Chuyện mất cắp lần này cần giữ bí mật, nếu để đến tai mấy lão cổ đông liền trở nên càng phức tạp.

“Vâng, thưa sếp.”

Cửa văn phòng vừa đóng, cửa phòng ngủ bên này lại mở ra.

“Sao không ngủ thêm chút nữa, tôi làm ồn cậu?” Lý Thần Vũ ngồi xuống bàn trà, rót một chén đặt phía đối diện.

[Không có, tôi ngủ đủ giấc rồi. Công ty xảy ra chuyện?] Dương Quân Nhiên tiếp nhận chén trà, phát hiện hương vị trà hoa quả thơm ngọt liền sung sướng uống thêm một ngụm.

“Một văn kiện khá quan trọng bị mất cắp, các số liệu đều có nguy cơ bị rò rỉ, dự án phải thay đổi đồng loạt một lần nữa.”

[Như vậy sao.] Dương Quân Nhiên gật gật đầu, mấy chuyện này ở tập đoàn Dương thị cũng đôi lần xảy ra, nháo đến hỗn loạn một mảnh. [Vất vả cho anh rồi.]

Lý Thần Vũ sờ sờ đầu cậu, không nói thêm về vấn đề kia. “Hôm nay còn muốn chơi game hay không? Hoặc là tôi dạy cậu bảo mật thông tin?”

[Bảo mật thông tin?] Dương Quân Nhiên mờ mịt.

“Àn, cậu nhất định sẽ có hứng thú.” Lý Thần Vũ mỉm cười. Sự cố phát sinh ngày hôm nay cũng một phần xuất phát từ nguyên nhân chế độ bảo mật không an toàn. Dương Quân Nhiên đối với máy tính nhạy cảm như thế, khẳng định học rất nhanh. Nếu có thể đem cậu trở thành người bảo vệ bí mật thì rất tốt, đối với hắn có lợi mà đối với bản thân cậu cũng làm tăng lòng tin vào bản thân. Có thể nói trăm lợi không có hại. “Đợi cậu vượt qua tất cả những chuyên viên bảo mật trong công ty tôi sẽ cho cậu giữ chức vụ Giám đốc giám sát điều hành bảo mật hệ thống.”

[Tôi có được phát lương không?] Dương Quân Nhiên trước tin tức này quả thực là vui đến cười ngoác miệng.

“Đương nhiên phải có, tôi sẽ tự tay phát lương cho cậu, xem như là đặc quyền.”

[Anh nhớ nha, tôi đã ghi âm lại rồi, ngày sau anh không được phép nuốt lời.]...

Liên tiếp vài ngày Dương Quân Nhiên được đích thân Tổng giám đốc Công ty phần mềm trò chơi NGS, Lý Thần Vũ dạy chương trình phần mềm máy tính cao cấp. Ban đầu cũng gặp đôi chút khó khăn vì tiếng anh của Dương Quân Nhiên không quá tốt, song các thao tác cậu lại nhớ rất nhanh, hầu như chỉ cần Lý Thần Vũ làm một lần cậu lập tức có thể lặp lại không chút sai sót. Dần dần cậu đã có thể tự mày mò nghiên cứu, vì thế Lý Thần Vũ trực tiếp ném cho cậu một đống sách về phần mềm cao cấp, cho cậu tự sinh tự diệt. Dương Quân Nhiên trước nay luôn tự ti nghĩ bản thân rất ngu ngốc, bất luận là học tập hay thể thao đều đứng hạng bét, thế nhưng nhờ có mẹ luôn động viên khích lệ cậu vẫn một mực kiên trì, chưa từng bỏ cuộc. Nay lại có một người nói cho cậu biết thực chất cậu không phải chỉ toàn khuyết điểm mà cậu ở lĩnh vực công nghệ thông tin là một thiên tài, so với người khác học nhanh hơn nhiều lần. Cậu thực sự rất vui mừng đến kích động, trước kia gặp khó không nản nay lại càng thêm kiên trì cố gắng gấp bội.

Lý Thần Vũ đang tập trung xét duyệt văn kiện, vừa nhấc đầu lên liền thấy trên màn hình máy tính hiện lên một con mèo nhỏ đang nhe răng cười đến thềm đôn, giờ móng vuốt ngoao ngoao chỉ lên dòng chữ trên đầu “Ăn cơm, ăn cơm thôi.” Lý Thần Vũ bật cười, hẳn đương nhiên biết trò quỷ này là do Dương Quân Nhiên bày ra. Nhìn đồng hồ quả thực đã đến giờ cơm trưa liền cất gọn văn kiện đứng dậy tìm trợ lý gọi cơm trưa.

[Thần Vũ, sau khi tôi học xong chương trình bảo mật thông tin hệ thống cao cấp có được đầu quân vào làm cho công ty anh không?] Dương Quân Nhiên nhìn một bản phân nửa là các món hải sản, có cả món trứng tôm đỏ hồng đậm đà thơm ngọt, trong lòng vui vẻ cực kỳ.

“Đương nhiên, tôi là người làm ăn kinh doanh, cân nhắc lợi hại không thể lãng phí nhân tài như cậu rồi.” Lý Thần Vũ nhìn tốc độ thức ăn trên bàn biến mất dần nhanh hơn, không nhịn được nhắc nhở “Ăn chậm thôi, tôi không có tranh với cậu đâu.”

[Như vậy anh có thể đầu tư thêm một chút không?] Dương Quân Nhiên thực sự rất hứng thú với các loại phần mềm phức tạp kia, càng tìm hiểu càng khát vọng biết nhiều hơn, cảm giác như thế nào cũng không đủ. Thật kỳ lạ là những thứ đối với người khác là đơn giản dễ hiểu cậu lại không thể hiểu, còn những thứ phức tạp rắc rối người khác không hiểu cậu lại thấy không quá khó khăn.

“Đầu tư thế nào?” Lý Thần Vũ hơi ngạc nhiên, những thiết bị trong phòng game là đều là những máy móc nhập khẩu đắt tiền, chức năng tuyệt đối đủ ột lập trình viên.

[Tôi muốn có thêm không gian thí nghiệm, thiết bị máy móc cũng muốn cải tạo.]

“Tôi sẽ cố gắng tạo điều kiện tốt nhất cho cậu, đến khi nào cậu có thể phá vỡ tường lửa của tổng công ty tôi sẽ đặc cách cho cậu trở thành chuyên viên bí mật của công ty, nắm quyền cao nhất trong đội ngũ nhân viên bảo mật hệ thống...”

[Tôi có được phát lương không?] Dương Quân Nhiên kích động, nín lấy cánh tay Lý Thần Vũ.

“Cậu không những được phát lương mà còn gấp vài lần so với nhân viên bình thường, chế độ thưởng cũng thuộc loại ưu tiên nữa. Tôi trước nay chưa từng bạc đãi nhân viên đâu.”

[Thần Vũ, cảm ơn anh, anh đối với tôi thật tốt.] Dương Quân Nhiên cười tít mắt. Lý Thần Vũ dù không thấy được cậu nhưng vẫn tưởng tượng ra bộ dạng vui sướng của cậu, khóe môi nhất thời nhếch lên.

Tính toán thời gian Dương Quân Nhiên đã không gặp mẹ hơn một tuần, cậu rất nhớ bà nhưng ngoại trừ đều đặn gửi tin nhắn an ủi nỗi lo lắng của người mẹ nhớ con thì không thể làm gì hơn. Cậu chưa từng rời khỏi nhà lâu như thế, cũng chưa từng đi chơi đâu xa, lúc này mẹ cậu đã rất sốt ruột giục cậu mau về nhà rồi, tình trạng này không thể kéo dài thêm nữa. Dương Quân Nhiên càng lúc càng thường xuyên nghĩ đến vấn đề này, tinh thần hoảng hốt xao lãng, chỉ có thể cố gắng làm chính mình trở nên bận rộn với đám mật mã hệ thống, ban đêm vùi mặt vào lồng ngực rộng lớn của Lý Thần Vũ mới có thể ngủ ngon. Lại nói thói quen này của cậu thực vi diệu, cậu cũng hẳn mới quen biết đã bao lâu nhưng cảm giác an toàn ấm áp hẳn đem lại luôn làm cậu luyến tiếc tách ra. Hơn nữa chính Lý Thần Vũ lấy lý do ngủ trên sofa không thoải mái nên luôn ở lúc cậu ngủ say đem cậu ôm đến giường, vốn dĩ không phải cậu mặt dày muốn chiếm nửa giường của hắn đâu a.

[Trong phòng ngột ngạt quá, tôi muốn ra ngoài một lát.] Dương Quân Nhiên nhắn tin cho Lý Thần Vũ, cậu đương nhiên biết rõ cánh cửa không thể bỗng nhiên mở ra khép lại đâu.

“Được, vừa lúc tôi cũng cần ra ngoài một chút.” Lý Thần Vũ gạt nhẹ đầu, tay cầm một tập văn kiện mở cửa bước ra ngoài.

Dương Quân Nhiên đi theo Lý Thần Vũ một hồi, phát hiện hắn bàn chuyện cùng cấp dưới thật lâu chưa xong liền nhắn qua một tin [tôi đi loanh quanh một chút, khi nào trở về gọi tôi.] liền dạo một vòng quanh các phòng ban.

Trưởng phòng Marketing? Đây không phải người tên Cung Hồng hôm trước làm mất bản thống kê làm chậm tiến trình dự án hay sao.

Cạch.

Cửa mở, Dương Quân Nhiên vội lùi ra sau, từ trong phòng một nam nhân bộ dạng tuấn tú nhã nhặn, hốc mắt có chút thâm giống như thiếu ngủ nhiều ngày vội vã bước ra ngoài. Ngay lúc Dương Quân Nhiên còn đang suy nghĩ xem người đó có phải Cung Hồng hay không thì một nam nhân béo mập, bộ dạng lấm lét như làm chuyện mờ ám, giống như đã chờ sẵn người kia đi lập tức mở cửa tiến vào phòng. Sau một hồi lâu y mới lén lút trở ra, trong tay cầm chặt một con chip, vội vã muốn quay về bàn làm việc của mình.

“Từ An, anh làm gì ở đây vậy?” Bất chợt một nữ nhân cao gầy bước ra.

“Tôi hôm nay ăn đồ bên ngoài nên bụng hơi đau”, tên mập vừa nói vừa xoa xoa bụng, “không nhịn được phải vào nhà vệ sinh xử lý một chút.”

“Ra vậy, nếu đã xong thì mau vào làm việc, văn kiện tôi đặt trên bàn anh đấy, làm xong giao lại cho tôi.”

“A, được, tôi lập tức làm ngay.”...

Dương Quân Nhiên nheo mắt, tên béo kia hành động lén lút như vậy, hơn nữa bị hỏi đến còn trợn trợn nói dối. Khẳng định là có vấn đề, phải báo ngay cho Lý Thần Vũ biết mới được. Cậu vừa nghĩ tới, Lý Thần Vũ đã tâm linh tương thông gửi tin nhắn cho cậu.

[Cậu đang ở đâu, có muốn về văn phòng hay không?]

[Tôi ở phòng ban Marketing, anh đến đây mau có kịch hay để xem. Tôi đoán tôi đã tìm ra kẻ ăn cắp bản thống kê số liệu lúc trước rồi.]

[Nói rõ tình huống.]

Dương Quân nhiên thông qua tin nhắn, ngắn gọn kể lại những thứ mình thấy, Lý Thần Vũ lại nhấn đến một tin [Trở về văn phòng của tôi trước, tôi sẽ xử lý chuyện này.]

[Tôi có được đứng bên cạnh xem không?] Dương Quân Nhiên mặc cả.

[Nếu cậu thích.] Lý Thần Vũ mỉm cười, cảm thấy bản thân càng lúc càng chiều hư Dương Quân Nhiên rồi, nhưng mà hẳn lại thích như vậy.

8. Chương 8: Tổng Tài Đại Nhân Cuồng Hôn Trộm.

Nhờ tin tình báo của Dương Quân Nhiên, Lý Thần Vũ rất nhanh đã tìm ra kẻ trộm bản thống kê, cũng thành công ngăn chặn việc bản thống kê mới hoàn thành một lần nữa bị rò rỉ. Từ An người này vốn là anh họ của Cung Viễn, cũng có chút năng lực, đáng tiếc vì lòng tham nhất thời, lợi dụng lòng tin của Cung Hồng đem bản thống kê vốn là một phần quan trọng của dự án đưa cho đối thủ cạnh tranh của NGS. Để thưởng cho những cố gắng của Dương Quân Nhiên thời gian này, đặc biệt là công lao bắt kẻ gian, Lý Thần Vũ đặc biệt đến hiệu bánh ngọt Hác Vân Thành mua một phần bánh cóc Brownie phủ hạt điều, caramel và chocolate chảy về cho cậu.

[Ngon thật, cảm ơn anh, nếu mỗi ngày đều có bánh ngọt để ăn thì thật tốt.] Dương Quân nhiên sung sướng đến vừa ăn vừa rung đùi đắc ý.

“Cậu không sợ sẽ béo thành heo hả?” Lý Thần Vũ mắt không rời màn hình máy tính, nếu có người nhìn thấy hẳn lúc này chắc sẽ đắc ý tiếc hận nam nhân tinh anh như thế lại có vấn đề về thân hình, đó người xem ngồi một mình lấm bảm thế kia không điên cũng khùng.

[Thể trạng tôi trước nay luôn duy trì hơi gầy, rất khó tăng cân, anh không cần lo lắng nha. Hơn nữa dù tôi có béo hay gầy cũng đâu có ai thấy được.] Dương Quân Nhiên bĩu môi, chẳng sợ Lý Thần Vũ thấy khuôn mặt ngrich ngợm đáng yêu này mà cười cậu lớn rồi còn giống tiểu hài tử ấu trĩ.

“Không nhìn thấy nhưng vẫn chạm đến, này so với nhìn còn muốn chân thực hơn.” Lý Thần Vũ cười tà, buông văn kiện xuống từng bước từng bước chậm rãi tiến về phía ghế sofa đối diện.

Dương Quân Nhiên vẫn vui vẻ ăn bánh kem của cậu, chẳng để tâm đến nguy hiểm sắp tới. Lý Thần Vũ một phen tưởng tượng hình dáng thiếu niên đã muốn tốt nghiệp cao trung lại y như cũ ngây ngây ngô ngô,

tâm tính đơn thuần vô tư, đang hướng hẳn đùa giỡn, đồng thời túm được người cậu, ôm bồng cả thân mình mảnh khảnh khỏi ghế.

“A...làm gì...” Dương Quân Nhiên bị dọa ngây người, vội vàng giãy dụa nhưng không làm sao thoát khỏi gọng kình cứng rắn của Lý Thần Vũ, cậu hét ầm lên mà chẳng kịp nhớ ra hẳn không nghe thấy âm thanh của cậu. Đây chỉ là hành động theo bản năng mà thôi.

“Yên nào...” Âm thanh Lý Thần Vũ đột nhiên trở nên dịu dàng ôn nhu, hình thành một cỗ ma lực không thể kháng cự đem Dương Quân Nhiên ngoan ngoãn như một chú mèo nhỏ, vững vàng ngồi vào trong lòng hẳn.

Lý Thần Vũ một tay ôm eo nhỏ của Dương Quân Nhiên, vô ý lại như cố ý đem tư thế của bọn họ trở nên càng mờ ám cùng thân mật, tay kia đặt trên đầu cậu nhẹ nhàng cào cào mớ tóc tơ lụa, lại ở bên cái tai miễn cảm của cậu thổi khí.

“Tiểu Nhiên, cậu đoán nếu tôi ôm cậu như thế này có thể hay không che dấu tình trạng béo phì của cậu?”

Dương Quân Nhiên cứng đờ người, vành tai đỏ ửng, luống cuống cúi đầu, nhưng cậu vẫn cố chấp không chịu thua Lý Thần Vũ.

[Tôi mới không béo, một chút cũng không. Anh xem, người tôi mảnh mai như vậy, nào có chút mỡ dư thừa a...]

Ừm, xúc cảm khi ôm thực sự rất tốt, Lý Thần Vũ có chút ôm đến nghiện không muốn buông tay. Nhìn bộ dạng xù lông của cậu, khóe môi nở nụ cười nhàn nhạt, ánh mắt chứa đầy sủng nịch ôn nhu mà chính hẳn cũng không phát giác.

Thân thể kề sát ban đầu có chút ngượng ngùng nhưng lại đem đến cảm giác bình yên đến không ngờ. Thời gian lặng lẽ trôi qua, Dương Quân Nhiên bỗng nhớ đến một vấn đề gì, cân nhắc hồi lâu mới nói với Lý Thần Vũ ở phía sau.

[Tôi ...có một chuyện muốn hỏi.]

“Nói đi.” Lý Thần Vũ tùy ý ngả người tựa lên ghế sofa, lại để Dương Quân Nhiên tựa vào cánh tay hẳn, hơi thở mềm nhẹ phập phồng lại khiến tâm tình hẳn nhất thời thả lỏng, nảy lên xúc động muốn ngủ mãi liệt. Điều này tương đối kỳ lạ, cần thời gian suy nghĩ thêm.

[Lúc đó tôi nói nghi ngờ Từ An ăn cắp bản thống kê, vì sao anh một chút cũng không nghi ngờ cân nhắc liền đem y chỉ điểm xét hỏi ?]

Lý Thần Vũ không nghĩ đến một người đơn thuần vô ưu vô lo như cậu lại cũng có lúc nghĩ đến những thứ rối rắm phức tạp này. Hẳn ở trong thương giới không tính là rất lâu nhưng cũng đủ để hiểu cái thế giới hỗn tạp đủ loại người này, bởi thế cũng không khó hiểu khi hẳn có ánh mắt rất sắc bén, kẻ nào nuôi tâm cơ kẻ nào không màng quyền lực hẳn đều xem trong mắt. Hơn nữa cho dù hẳn không có nhân thần thì cũng không ngu đến mức đi nghi ngờ một kẻ đối với mình là duyên bèo nước gặp gỡ lẫn nhau, vốn là hai đường thẳng song song chẳng bao giờ gặp mặt.

“Tôi tin cậu.” Lý Thần Vũ nhàn nhạt trả lời, câu nói đơn giản chẳng mang theo chút ý tứ giải thích nào nhưng lại khiến Dương Quân Nhiên không cách nào hồ nghi. Ngoài trừ mẹ thì dường như Lý Thần Vũ là người đầu tiên tin tưởng cậu. Hẳn, đối với cậu có ý nghĩa rất đặc biệt...

Đêm hôm đó lúc đi ngủ, Lý Thần Vũ chính thức đem Dương Quân Nhiên công khai ôm đến giường. Tất nhiên là Dương Quân Nhiên có chút động thái phản kháng, nhưng là chỉ làm màu thôi, thực chất vì cậu cũng lưu luyến ấm áp khi được ôm lấy như vậy.

[Này, anh ôm tôi là muốn làm gì ?]

“Ngaoan, giường tôi rất rộng, 5 người ngủ cũng không thành vấn đề.”

[Giường anh rộng hay chật đâu liên quan đến tôi, tôi ngủ sofa là được.]

“Nằm sofa không thoải mái, ngủ không ngon giấc, hơn nữa lâu ngày sẽ ảnh hưởng không tốt đến sự phát triển chiều cao của cậu. Cậu không muốn thành người lùn đâu đúng không?”

[Đêm tôi ngủ rất ngon, tuyệt không giống anh nói, hơn nữa tôi không hề lùn nha, tôi cao 175 cm đấy.]

Lý Thần Vũ cười khẽ một tiếng, đem Dương Quân Nhiên kéo lên giường, cơ bản hoàn toàn không quan tâm đến phản kháng yếu ớt của cậu.

[Này...thật sự phải ngủ cùng sao ?] Dương Quân Nhiên đỏ mặt, không nghĩ ra 2 đại nam nhân có cái gì mà ngưỡng với giường, nhưng cậu trước nay đã quen một người một giường rồi.

“Thật sự.” Đem chăn trải tốt, Lý Thần Vũ ôm ngang người cậu.

[Tôi...thói quen ngủ của tôi rất xấu...]

“Yên tâm, tôi không ngại.” Lý Thần Vũ rất thoải mái tỏ vẻ không sao, hẳn hiển nhiên không tin lời cậu. Vài ngày nay cậu đều cùng hắn đồng sàng cộng chăn, tướng ngủ của cậu tốt hay không hẳn sao lại không biết chứ.

Dương Quân Nhiên nghĩ theo thói quen ngủ một mình đã lâu cậu sẽ bối vì không thích ứng được mà mất ngủ một đêm, hơn nữa nằm cạnh người này tim đập nhanh như vậy, hồi hộp muốn chết, ngủ được mới là lạ, vậy mà cuối cùng cậu rất nhanh đã bị Chu Công kéo đi chơi cờ, ngủ say không biết trời trăng gì nữa. Lý Thần Vũ cảm thụ độ ấm cùng nhịp thở đều đều của người trong lòng liền biết cậu đã ngủ rồi, liền mở mắt ra, không biết vì sao lại xúc động xoay sang hôn lên môi cậu.

Hắn vốn là gay, hẳn biết điều ấy khi cậu hắn, Liễu Phương Doanh, come out, nói với gia đình y thích nam nhân, không có hứng với nữ nhân, lại dối lấy một trận đòn rồi phải nằm viện suốt nửa năm. Nhưng từ khi ấy đến nay cũng đã 7, 8 năm mà hắn chưa từng có cảm giác yêu thích một ai. Hoặc cũng có nhưng chỉ như cơn gió thoảng qua, lâu ngày liền tan biến. Cho đến lúc này, Dương Quân Nhiên giống như một sự sắp đặt vô hình, đến bên cạnh hắn, cho hắn cảm thụ những giây phút yên bình, ấm áp.

Nụ hôn ban đầu chỉ như chuồn chuồn lướt nước, chớp mắt liền rời đi ngay. Hắn biết cậu đã muốn ý lại vào hắn, tin tưởng hẳn như cộng rơm cứu mạng cuối cùng mà níu chặt lấy, nhưng hắn vẫn sợ. Hắn sợ cậu sẽ bừng mở mắt, nhìn thấy hành vi vụng trộm ghê tởm của hắn mà chán ghét hắn, sau đó sẽ chẳng còn tín nhiệm hắn nữa, sẽ rời đi không chút do dự quyết luyến.

Dương Quân Nhiên vẫn ngủ rất say, mắt vẫn nhắm nghiền như trước. Lý Thần Vũ lá gan liền lớn hơn, đôi môi áp lại, nhẹ nhàng mút xuống cánh hoa hồng hào mềm mại kia. Cảm giác thật khiến người ta mê say, tựa như thuốc phiện hít một lần, hai lần lại muốn có lần thứ ba, thứ tư,...vĩnh viễn không ngừng lại. Cố gắng áp chế bản thân, Lý Thần Vũ xoay người, nhẹ nhàng kéo sát cậu về phía hắn, lại hướng trán cậu hôn một cái mới thỏa mãn đi vào giấc ngủ.

Từ ngày hôm đó quan hệ giữa Lý Thần Vũ và Dương Quân Nhiên bỗng xảy ra biến hóa vi diệu. Buổi sáng cùng nhau thức dậy, cùng dùng bữa sáng, cùng đến công ty, buổi tối khi đi ngủ sẽ ngẫu nhiên chung một giường, còn thường xuyên ôm ấp thân mật. Lý Thần Vũ dần nhận ra những cương chiều của mình dành cho cậu, cũng nhận ra trong lòng hắn, cậu đặc biệt hơn bất kỳ ai...

9. Chương 9: Hacker Xâm Nhập

“Sếp, phòng bảo mật gặp sự cố T2S-01, tất cả 50 người đang ra sức củng cố tường lửa nhưng không cách nào cản trở vi-rút xâm nhập toàn hệ thống, theo tình hình này chậm nhất là tối nay tường bảo mật của chúng ta sẽ sụp, thông tin cơ mật cũng lập tức bị rò rỉ.” Trợ lý Ngô Thanh một bên đưa cho Lý Thần Vũ cà phê, một bên thần thái thông dong nói ra tin tức có hacker xâm nhập mạng lưới thông tin nội bộ, từ đầu đến cuối bảo trì đáng bộ mặt than không chút thay đổi.

“Tôi sẽ suy nghĩ giải quyết, cậu đem tất cả tài liệu lại, chỉnh sửa toàn bộ thông số, buổi chiều giao lại cho tôi.”

“vâng thưa sếp.”

Nhìn Ngô Thanh ra khỏi phòng, Lý Thần Vũ trầm ngâm suy nghĩ một lát liền đứng dậy bước vào phòng thử game chuyên dụng dành cho Tổng giám đốc, nơi đã trở thành phòng làm việc của Dương Quân Nhiên kia.

“Tiểu Nhiên, cậu xâm nhập vào hệ thống công ty đi, qua nhìn xem một chút tình huống có thể giải quyết được không?”

[Được, chờ tôi một chút.] Nửa tháng nay Dương Quân Nhiên gần như dành hết tinh lực để nghiên cứu về lập trình và bảo mật hệ thống. Nhờ có thiên phú cực tốt nên cậu học rất nhanh, lúc này đã vượt hẳn dân chuyên nghiệp. Nhưng để đối phó với hacker cậu vẫn không tự tin lắm.

Dương Quân Nhiên tay như bay múa trên bàn phím, từng chuỗi mã hóa dày đặc lướt nhanh trên màn hình. Lý Thần Vũ thân là ông chủ của một công ty phần mềm đương nhiên không thể là tay gà mờ rồi, hấn ánh mắt nhạy bén phát hiện Dương Quân Nhiên quả thực là trò giỏi hơn thầy, chuỗi mã hóa kia cực kỳ phức tạp, hấn tuy vẫn có thể hóa giải nhưng tốc độ chắc chắn không thể so với tên thiên tài máy tính này. Chẳng lẽ chính vì cái thiên phú này mà Dương Quân Nhiên ở lĩnh vực khác không đạt thành tựu?

[Anh nói, tôi có làm được không?] Dương Quân Nhiên tuy nhiều lần nghe Lý Thần Vũ khẳng định cậu là thiên tài máy tính, chính cậu cũng biết bản thân trên phương diện này tiếp thu rất nhanh, nhưng mười mấy năm sống trong tiếng cười cợt chế giễu của người khác đã làm cậu không dám tin vào bản thân, luôn hoài nghi chính mình.

Lý Thần Vũ cũng biết điều ấy, hấn vừa đau lòng vừa tức giận, đau lòng bởi cậu bị bắt nạt, dù cố gắng giãy dụa bao nhiêu lần vẫn như cũ không thoát khỏi số phận, tức giận bởi những kẻ kia đã gây ra vết thương tâm lý trong cậu, hoàn toàn dẫm nát lòng tự tin của một con người. Hấn vỗ vỗ đầu cậu, âm thanh từ tính tràn đầy ma lực thì thầm bên tai cậu, “Cậu sẽ làm được, tôi chắc chắn điều đó.” Hấn không chân chính tiếp xúc với hacker kia nên không thể dò xét thực lực của y, càng không thể đem so sánh để biết trước kết quả ai mạnh hơn, nhưng Dương Quân Nhiên cần an ủi và cổ vũ.

Hít sâu một hơi, Dương Quân Nhiên ấn nút Enter, tiến nhập hệ thống. Cậu không tin bản thân, nhưng cậu tin Lý Thần Vũ. Hấn nói cậu làm được thì cậu sẽ làm được. Hơn nữa cậu còn phải làm cho bằng được vì cậu không muốn Lý Thần Vũ biến thành kẻ nói dối, rõ ràng cậu muốn bảo vệ hình tượng của hấn trong lòng. Bất cứ ai cũng không được phép làm lay động hình tượng hoàn mỹ ấy, dù là bất cứ lý do, hình thức nào, dù là cậu cũng không thể.

Trên màn hình xanh đen, từng chuỗi mã hóa dày đặc phức tạp hiện lên, di chuyển nhanh như tia chớp, trên bàn phím các nút được sử dụng liên tiếp nhưng bởi tốc độ quá nhanh mà có ảo giác như tất cả đều được ấn một lần.

Tại một tầng cao nhất của tòa nhà đối diện NGS, một người trung niên tóc hai bên thái dương đã bạc nhưng ánh mắt lại sắc bén lợi hại như cũ. Đôi tay hấn lướt trên bàn phím thật chậm rãi nhưng các khớp xương lại nhịp nhàng đến không ngờ. Từ điểm ấy có thể thấy người này không phải đối với việc gõ bàn phím quá mức xa lạ, thậm chí còn cực kỳ quen thuộc công việc này. Gã chính là người Dương Quân Nhiên phải đối phó.

“Khắc khắc...Lý Thần Vũ mày không nên trách tao dùng thủ đoạn hèn hạ đối phó với mày, tao chẳng qua chỉ học theo thủ đoạn của cha mày đối phó tao năm xưa mà thôi...”

“Sếp, giá cổ phiếu của công ty chúng ta đã bắt đầu sụt giá, phải lập tức chỉnh lý hệ thống mạng điều hành, ngăn chặn tên hacker kia ngay lập tức.” Nữ thư ký xinh đẹp Lâm Uyển Như cảm thấy bộ dáng điềm tĩnh trong lúc nước sôi lửa bỏng thế này của vị tổng tài đại nhân nào đó thực sự rất bất mãn, ngứa ngáy chân tay hấn không thể tiến lên túm cổ áo mà lắc tỉnh hấn, nhưng nàng chỉ dám nghĩ thôi, có cho nàng mười lá gan nữa nàng cũng không dám làm vậy. Suy nghĩ lớn mật của vị thư ký đã cho chúng ta thấy tổng tài đại nhân thời gian gần đây tinh thần rất tốt, tâm tính cũng trở nên ôn hòa hơn, nếu không hấn cứ như lúc trước thì nàng đến nghĩ cũng không dám nghĩ đến mấy loại hành vi tử tội này.

“Cô nói với tôi có tác dụng?” Lý Thần Vũ liếc mắt nhìn Lâm Uyển Như. Chỉ một cái liếc mắt này đã khiến nàng da đầu run lên, toát mồ hôi lạnh, cảm thấy như hấn thấy hết... suy nghĩ lớn mật kia của nàng.

“Sếp...”

“Cô biết mỗi tháng tôi trả cho Tiêu Khương Vĩ bao nhiêu tiền hay không?”

Giọng nói của Lý Thần Vũ đều đều lại ẩn chứa áp lực khiến thư ký Lâm có cảm giác vị tổng tài băng sơn đã trở về, cô ngập ngừng không dám tùy tiện trả lời hấn.

“Cô không biết ? Cũng đúng, nhân viên của tôi, tôi không khắt khe đòi hỏi quá nhiều, chỉ cần làm tốt chức trách của mình là được, những chuyện khác không cần quan tâm.”

Cách.

Lý Thần Vũ đóng nắp bút máy, âm thanh không to nhưng giữa không gian yên tĩnh lại có phần khuếch đại, khiến người đang tập trung tinh thần cao độ là Lâm Uyển Nhu giật nảy người. Nàng rất muốn hỏi vị tổng tài trước mặt: công việc của nàng có phải là thay những người khác chịu bão táp mưa sa hắt giáng xuống hay không ?

“Cô không biết cũng không sao, tôi nói vậy. Lương cơ bản của vị Giám đốc điều hành bảo mật hệ thống Tiêu Khương Vĩ mỗi tháng là 3 vạn tệ, gấp hàng chục lần so với một nhân viên bình thường ở công ty khác. Mà nhiệm vụ của anh ta chính là bảo vệ thật tốt hệ thống. Ngày thường đều là một bộ thành thoi, lúc này có việc cần đến thì anh ta lại nói tài nghệ mình không bằng người, không dám nhận nổi trọng trách tôi giao phó. Cô nói xem, tiền của tôi để kiếm làm sao mà có thể nuôi không một đám vô dụng như thế ?” Mấy chữ cuối cùng Lý Thần Vũ gần như là rít lên, cây bút máy văng thật mạnh trên bàn, không chịu được áp lực mà bị bẻ gãy làm đôi.

Lâm Uyển Nhu đầu cúi xuống sắp đụng tới ngực, đứng ở một bên run run không dám nói câu nào. Nàng đi theo hẳn không phải ngày một ngày hai, vậy mà chưa từng thấy hắn tức giận như thế.

“Cô tới nói cho anh ta, cũng là tất cả đám chuyên viên sâu mọt kia, tôi cho họ 3 tiếng, toàn lực phối hợp với Giám đốc giám sát điều hành bảo mật hệ thống, đem tường lửa bảo vệ cho thật vững vàng.”

“Giám đốc giám sát điều hành bảo mật hệ thống ? Sếp, công ty mình hình như không có chức danh này...?” Lâm Uyển Nhu nghi hoặc, ngập ngừng hỏi lại. Trí nhớ của cô rõ ràng tốt lắm, các vị giám đốc đều nhớ kỹ nhưng quả thực nàng không cách nào nhớ ra nổi trong công ty có chức danh nào là Giám đốc giám sát điều hành bảo mật hệ thống cả.

“Lúc trước chưa có, từ bây giờ sẽ có. Hơn nữa qua vụ này trừ 10% lương của tất cả đám vô dụng kia, toàn bộ số tiền đó sẽ chuyển sang làm tiền thưởng cho sếp mới của họ.”

Nữ thư ký còn định nói thêm gì nhưng bất gặp ánh mắt sắc lạnh của Lý Thần Vũ liền biết điều câm miệng, theo lệnh hắn đi xuống.

[Chuyện gì xảy ra? Tôi chưa từng thấy anh tức giận như vậy.]

Lý Thần Vũ đọc tin nhắn Dương Quân Nhiên gửi đến, ánh mắt nhất thời dịu đi.

[Không có chuyện gì, cậu không cần lo lắng. 15 phút nữa cậu tại hệ thống công ty lộ diện một chút, từ bây giờ cậu đã là một thành viên của NGS rồi, chúc vụ Giám đốc giám sát điều hành bảo mật hệ thống.]

[Sao gấp như vậy, tôi chưa chuẩn bị gì cả...] Dương Quân Nhiên rối loạn.

[Không cần lo lắng, tôi đã báo cho họ rồi. Tiểu Nhiên, biến cố lần này tất cả phải nhờ cậu rồi.]

Dương Quân Nhiên hơi đỏ mặt, mỗi lần hình dung ra đôi mắt thâm thúy như đáy biển sâu của Lý Thần Vũ tìm cậu lại không thể khống chế mà đập loạn lên. Cậu biết, ngày hôm nay dù không có cậu, hẳn vẫn sẽ đứng vững, vẫn có cách giải quyết ổn thoả, nhưng lúc này hắn lựa chọn tin tưởng cậu, đó là một quyết định rất mạo hiểm. Khóe môi nhất thời cong lên, Dương Quân Nhiên có cảm giác tự tin chưa từng có. Cảm giác ấy rất tốt, rất tuyệt vời, cảm giác như chẳng có điều gì mình không làm được, không gì là không thể. Cảm giác ấy là Lý Thần Vũ cho cậu...

[Được, tôi sẽ cố gắng hết sức.]

[Cậu nhất định sẽ làm được.]

Lúc trước Dương Quân Nhiên đã tiến nhập hệ thống nhưng vẫn một mực lảng lạng theo dõi phương hướng tiến công của hacker, đồng thời cậu duy trì trạng thái ẩn. Bởi không gây động tĩnh lớn nên đám chuyên viên bảo mật hệ thống không phát giác được điều bất thường.

Tích, soạt soạt...

Trên tất cả gần một trăm đầu máy của phòng bảo mật hệ thống đồng loạt hiện lên hình ảnh một cây thường xuân đang từ từ sinh trưởng hết sức sống động,

“Cái gì thế này?”

“Ai làm chuyện này vậy?”...

Đám chuyên viên vốn đang toát mồ hôi hột gõ đến vỡ bàn phím, thấy màn hình hiện lên cây thường xuân liền hết sức bức bối. Nhưng dòng chữ hiện lên sau đó càng bá đạo hơn, trực tiếp đem họ câm hết một lượt.

[Xin chào, tôi là Dương Nhiên Giám đốc giám sát điều hành bảo mật hệ thống mới nhận chức cách đây 15 phút. Tổng giám đốc Lý Tường Vũ đã bổ nhiệm tôi vào vị trí này để góp một phần sức lực, cùng nhau đối phó với hacker, bảo vệ hệ thống. Mọi chỉ thị, yêu cầu của tôi mong mọi người thực hiện nghiêm túc. Cảm ơn.]

Dòng chữ tràn ngập khí thế bá đạo này quả thực là do Dương Quân Nhiên viết nhưng là Lý Thần Vũ đọc.

[Tại sao tên tôi lại thiếu chữ Quân?] Dương Quân Nhiên thắc mắc, tên cậu là Dương Quân Nhiên chứ không phải Quân Nhiên.

“Tuy cái tên Dương Quân Nhiên không nổi tiếng đến mức ai ai cũng biết, nhưng để đề phòng có người nhận ra cậu là Dương thiếu gia đang đi nghiên cứu văn hóa tại Nam Kinh với bạn thì không ổn chút nào đâu.”

Tuần trước lớp của Dương Quân Nhiên có tổ chức đến Nam Kinh nghiên cứu văn hóa xã hội, Lý Thần Vũ nhân cơ hội này mua chuộc lão sư lớp cậu, giúp tên cậu cũng nằm trong danh sách những người tham gia chuyến đi, sau đó cậu đương nhiên toàn lực phối hợp đem điện thoại nhắn tin ẹ nói cậu đi Nam Kinh cùng lớp. Mẹ cậu ngoại trừ có chút lo lắng thì cũng không nghi ngờ gì. Việc này cũng khiến Dương Quân Nhiên áy náy hổ thẹn lương tâm, đổ mắt suốt mấy ngày.

[Tình hình hệ thống tường lửa rất không xong, hacker đã phát hiện vài lỗ hổng, nhiều nhất 20 phút nữa sẽ đột nhập hệ thống, đến lúc đó dữ liệu chắc chắn sẽ bị rò rỉ.] Dương Quân Nhiên nhìn hình ảnh không gian ba chiều của tường lửa trên màn hình, cau mày. Thời gian nửa tháng quá ngắn ngủi, kinh nghiệm không phải thứ có thể dùng thiên phú để bù đắp, cậu cảm thấy bản thân còn thiếu sót quá nhiều.

“Có lỗ hổng thì phải lấp đầy. Đừng lo lắng quá, đội ngũ chuyên viên kia tuy sâu một nhưng cũng có chút bản lĩnh. Nếu cậu có thể đem khả năng cả họ hoàn toàn phát huy thì chúng ta sẽ có khả năng vượt qua binh biến này.” Lý Thần Vũ đứng một bên quan sát, biểu tình thông dong bình tĩnh khiến những bồn chồn rối loạn của Dương Quân Nhiên cũng nhạt bớt.

[Tôi nói gì họ cũng sẽ nghe chứ?] Dương Quân Nhiên biết rõ đối với vị giám đốc từ trên trời rơi xuống là mình, đám người kia sẽ không tín nhiệm mà nghe theo lời cậu.

“Tất nhiên, kẻ nào dám có ý kiến liền cho nghỉ việc là được.”

Dương Quân Nhiên cúi thấp đầu, trong lòng miên man suy nghĩ. Cậu bây giờ trước mặt đám người kia là cấp trên của họ, là người dẫn đường, chỉ huy họ, không ai biết cậu đã từng là kẻ thất bại, từng bị cười nhạo. Cho dù họ có biết, cậu vẫn như cũ đứng ở trên họ, vì có một người cho cậu cái quyền ấy, phải không ?

10. Chương 10: Khiêu Chiến Đỉnh Cấp

[Thần Vũ, tôi có cách đối phó hacker nhưng...rất mạo hiểm.] Dương Quân Nhiên đắn đo một chút vẫn là nói phương pháp mình vừa nghĩ ra cho Lý Thần Vũ.

“Như thế nào? Cậu phải biết đối phương là một kẻ trình độ rất cao, hơn nữa cũng rất có kinh nghiệm, những thủ đoạn thông thường rất khó qua mắt được y.” Lý Thần Vũ nheo mắt nhìn những kí tự mã hóa nảy lên không ngừng, tường lửa đang chịu sự uy hiếp vô cùng lớn.

[Vi-rut song sinh tôi tạo ra hôm trước, tôi muốn dùng nó để đối phó hacker.] Vi-rut song sinh là do Dương Quân Nhiên mất vài tiếng đồng hồ mới tạo ra được. Đặc điểm của nó là khá giống với vi-rut làm nhiều bộ nhớ mềm. Ưu điểm là trong nháy mắt bị kích mở sẽ đem toàn bộ dữ liệu máy khóa lại, đồng thời làm nhiều bộ nhớ mềm khiến người điều hành máy không những trở tay không kịp, còn làm máy mất kiểm soát, gần

như không có cơ hội ngăn chặn. Hơn nữa Dương Quân Nhiên gọi loại vi-rut này là vi-rut sinh đôi tức là ngoài nguồn vi-rut chính còn có một nguồn phụ. Trong trường hợp người điều hành không kích hoạt vi-rut, nếu đem vi-rut bài trừ, dù là bất cứ hình thức nào cũng sẽ không hoàn toàn lọc sạch được vi-rut mà vẫn sẽ luôn lọt lại phần vi-rut phụ, vì yếu và hoạt động ẩn nên sẽ không bị quét hiện lên, lập tức phần vi-rut phụ sẽ bị kích hoạt. Mặt khác, trong trường hợp người lập trình không phát hiện ra vi-rut hoặc vì lý do nào đó không kích hoạt cũng không diệt vi-rut thì sau nửa tiếng vi-rut phụ vẫn sẽ được kích hoạt và đóng vai trò như vi-rut chính, đem dữ liệu từng chút phá hủy. Nói tóm lại, một khi thành công truyền dữ liệu chứa vi-rut thì chắc chắn sớm hay muộn nó cũng đem dữ liệu máy hủy hết. Nhưng loại vi-rut song sinh này cũng có nhược điểm, nó chỉ tồn tại cho đến khi hoàn thành nhiệm vụ, tức là sau khi hủy hết dữ liệu máy nó cũng theo đó mà biến mất như chưa từng tồn tại.

“Chiều theo nhược điểm của vi-rut song sinh, chỉ cần chờ nó đem dữ liệu hoàn toàn ăn sạch thì người lập trình vẫn có khả năng ”hủy đi xây lại“. Đến lúc đó tốc độ ”xây lại“ còn nhanh hơn nhiều so với hiện tại.” Lý Thần Vũ khẽ lắc đầu, ưu điểm của vi-rut song sinh hiển nhiên làm kẻ địch không có cách chống đỡ nhưng ngược lại cũng không thể khiến hắn nhận thua. Đó chỉ là cách hoãn binh mà thôi.

[Dương nhiên phải có hậu chiêu.] Dương Quân Nhiên cười, ánh mắt tràn ngập tự tin trước nay chưa từng xuất hiện. [Vi-rut song sinh không có khả năng hoàn toàn đem hacker kia đánh bại, tôi hiểu rõ điểm ấy. Chính vì vậy vi-rut song sinh chỉ là món khai vị thôi, món chính là vi-rut dung hợp khóa.]

“Vi-rut dung hợp khóa ?” Lý Thần Vũ kinh ngạc. Đó là loại vi-rut có cấu tạo rất tinh vi phức tạp mà hiệu quả lại gần như nhắm vào một số đối tượng nhất định nên rất ít được giới hacker sử dụng. Đã vài năm trôi qua vi-rut dung hợp khóa chỉ còn lại cái tên, không ai còn có thể tái tạo nó lần nữa. “Cậu lấy được nguồn vi-rut đó ở đâu ?”

[Tôi đọc được một số ghi chép về loại vi-rut này trên cuốn sách lịch sử ngành tin học lập trình bảo mật của Đức.]

“Cuốn sách đó vốn là của tôi, chính tôi cũng từng đọc, như thế nào lại không nhớ có phần hướng dẫn tạo vi-rut này ?” Lý Thần Vũ có điểm khó hiểu.

[Trong đó chỉ có một vài ghi chép ngắn gọn, nhưng tôi thông qua miêu tả đã thử tạo dựng, quả thực tác dụng khá giống trong ghi chép, nhưng cũng không thể chắc chắn đó là vi-rut dung hợp thực sự, dù sao tôi cũng chưa từng thấy cũng chưa từng được chỉ dẫn, trong khi nó quá phức tạp.]

“Để tôi nhìn xem, tôi từng thấy qua vài lần, hẳn là có thể giúp cậu giám định một chút.”

Dương Quân Nhiên từ trong ngăn tủ lấy ra một chiếc đĩa màu bạc, nhét vào ổ.

Tít tít tít.

Màn hình đột nhiên xám trắng, sau đó hiện lên mấy ngàn vạn ký tự mã hóa rườm rà rắc rối. Lý Thần Vũ cau mày xem xét kỹ lưỡng đám mã hóa.

“Không quá giống”, Lý Thần Vũ chỉ vài điểm trên màn hình, “Nơi này, nơi này, cả ở đây nữa, tất cả đều không có thành phần lược hóa như vậy. Cậu chắc chắn tác dụng của nó giống vi-rut dung hợp khóa chứ ?”

Vi-rut dung hợp khóa là loại vi-rut phức hợp chỉnh thể, sau khi truyền vào đầu máy sẽ tự động kích hoạt kể cả khi máy không hoạt động. Tác dụng của nó gần như là để đối phó với nhóm người thuộc số ít trong xã hội: hacker. Vi-rut ban đầu sau khi xâm nhập sẽ không quá mức phô trương thanh thế, tránh bị những kẻ trời sinh miễn cảm với các loại vi-rut phát giác được, mà lặng lẽ, âm thầm ẩn tàng trong từng ký tự của dữ liệu, từng chút đem các dữ liệu mã hóa thay đổi, đến khi người điều hành phát hiện ra thì quá trình dung hợp đã hoàn tất rồi. Ngoại trừ vi-rut dung hợp khóa còn hơn 500 loại vi-rut có chung đặc điểm trên, vì thế các hacker dù biết máy tính mình nhiễm vi-rut cũng không có khả năng ngay lập tức biết nó là loại gì, phải đối phó như thế nào. Trong quá trình người điều hành chỉnh lý máy, đối phó với vi-rut thì “khóa” sẽ diễn ra. Lúc này mọi thao tác phức tạp của người điều hành đều biến thành một loại khóa dành cho chính máy của họ. Các khóa này sẽ được lưu giữ trên cả phần cứng lẫn phần mềm của máy, trừ khi người điều hành đoán được số khóa so với sao trên trời còn dày đặc hơn, nếu không sẽ không bao giờ có thể tiếp tục dùng máy hay dữ liệu. Khác với tính không di truyền của vi-rut song sinh, vi-rut dung hợp khóa có tính lây nhiễm cực cao, hơn nữa mỗi lần lây nhiễm số khóa ở các bên đều sẽ tăng theo cấp số nhân.

[Tôi đã thử qua, tác dụng so với trong mô tả quả thực không khác biệt nhiều, thậm chí ưu việt hơn.] Dương Quân Nhiên cảm thấy cách thức không quan trọng bằng kết quả, giống như việc giết người dù bằng phương thức gián tiếp hay trực tiếp cũng đều là giết người cả.

“Tiểu Nhiên, thiên phú của cậu so với trong tưởng tượng của tôi còn hơn nhiều lắm.”

Dương Quân Nhiên nhìn thấy trong ánh mắt của Lý Thần Vũ ngoại trừ ôn nhu ấm áp còn nhiều hơn một chút cảm xúc nào đó mà cậu không thể nắm bắt, trái tim nhỏ bé lại bắt đầu mãnh liệt nảy lên không ngừng.

“Kế hoạch cụ thể chúng ta bàn một chút, kẻ này dù là ai nếu đã có chủ ý đối với chúng ta thì nhất định phải khiến y thua thảm, dập tắt hoàn toàn mưu đồ của y.”...

“Giám đốc Tiêu, sếp tổng đến.” Lâm Uyển Nhu vì lo lắng cho người vô dụng hưởng lương 3 vạn một tháng trực tiếp bị sếp mắng đến chết đi sống lại mất sạch mặt mũi, biết Lý Thần Vũ muốn xuống quan sát tình hình lập tức báo cho gã biết.

“A...”

Tiêu Khương Vĩ chỉ kịp kêu lên một tiếng, Lý Thần Vũ đã bước vào cửa.

“Tình hình hiện tại thế nào ?”

“Này...” Tiêu Khương Vĩ thân người run run, gã so với hẳn rõ ràng nhiều tuổi hơn nhưng nếu so về khí thế thì quả thực là kiến và voi. Lại nói khí thế cùng tuổi tác cái nào quan trọng, đương nhiên là khí thế rồi. Tiêu Khương Vĩ đột nhiên cảm thán số mình thực thảm.

Lý Thần Vũ hừ lạnh một tiếng, ghét bỏ nhìn Tiêu giám đốc run run thân mình, một bộ cây cao đón gió, trực tiếp tiến vào giữa đám chuyên viên đang điên cuồng gõ đến bàn phím cũng muốn gây đôi. Tiêu Khương Vĩ xoa xoa trán, vội vàng bước theo sau hắn.

“Cử 5 người có thực lực nhất, thiết lập một hệ thống giả phân tầng phức hợp, 4 cửa ngõ đều phải mở, tường lửa cũng phải làm chặt một chút.” Lý Thần Vũ nhàn nhạt mở miệng phân phó.

“Sếp, ngài là định...?” Tiêu Khương Vĩ có chút mơ hồ, không hiểu Lý Thần Vũ định làm gì. Lúc này hacker đã muốn xuyên thủng tường lửa đến nơi, không lo ngăn chặn còn thừa tình lực đi làm chuyện vô ích ? Lập hệ thống giả đầu phải muốn là được, từ thiết kế, đặt dữ liệu, chu trình hoạt động đến bảo mật đều mất rất nhiều thời gian, căn bản là không thể kịp đem đối phó hacker. Cái này không phải là mất bò mới lo làm chuồng sao ?

“Không cần nhiều lời, cứ làm theo là được.” Lý Thần Vũ nhíu mày, rất không kiên nhẫn với tên vô dụng này. Tiêu Khương Vĩ ngẩn mặt, trong lòng âm thầm thở dài, ai bảo người ta trẻ tuổi tài cao, là sếp của gã, thân ở dưới quyền chỉ có thể nghe theo mà thôi. Bực dọc không chỗ phát tiết, Giám đốc Tiêu rất nhanh chỉ huy lấy 5 người có thực lực nhất làm theo lời Lý Thần Vũ, mồm thét ra lửa ầm ầm chửi đám chuyên viên.

“Anh đem tài liệu chỉnh sửa tốt rồi chứ ?” Lý Thần Vũ nói với trợ lý Ngô qua điện thoại. Vài tiếng trước hắn giao cho anh nhiệm vụ đem toàn bộ tài liệu hệ thống chỉnh sửa thành một bản mới.

“Đã làm tốt, thưa sếp.” Năng lực làm việc của Ngô Thanh quả thực rất kinh người.

“Tốt lắm, anh đem xuống phòng bảo mật hệ thống đi.”

“Vâng, tôi lập tức đem đến.”

“Sếp, đây là tài liệu đã qua chỉnh sửa.” Ngô Thanh rất nhanh đã đem tài liệu đưa đến.

“Anh đem toàn bộ đưa vào một máy tính bất kỳ, Giám đốc Dương Nhiên sẽ tiếp nhận chỉnh lý phức hợp.” Giám đốc Dương Nhiên trong lời Lý Thần Vũ đương nhiên chính là Dương Quân Nhiên, giám đốc giám sát bảo mật hệ thống mới nhậm chức cách đây nửa ngày, Ngô Thanh là một trong số ít những người không thuộc phòng bảo mật hệ thống biết được điều này.

“Vâng.”

[Tài liệu đã nhập đầu máy.] Lý Thần Vũ nhắn tin cho Dương Quân Nhiên.

[Tôi đã biết.] Dương Quân Nhiên mỉm cười, đầu ngón tay bay múa trên bàn phím, tạo nên những âm thanh lạch cạch vui tai.

“Sếp, đội ngũ thiếu đi 5 người xuất sắc nhất nên hệ thống càng thêm suy yếu, hacker thông qua lỗ hổng đã sắp lấy được một vài tư liệu hạng trung rồi. Tôi thấy không bao lâu nữa gã sẽ thành công phá vỡ tường lửa mất.” Tiêu Khương Vĩ đã nóng nảy đến chạy vòng quanh rồi.

“Cố gắng kéo dài thời gian, càng lâu càng tốt.” Lý Thần Vũ biểu tình cũng là ngưng trọng. Tiểu Nhiên, kế hoạch của chúng ta nhất định phải thành công.

11. Chương 11: Chuẩn Bị Cho Cuộc Chiến.

Bên ngoài bầu trời sớm đã tối đen như mực, lúc này đã là giờ cơm tối nhưng những nhân viên phòng bảo mật hệ thống lại chưa phút nào được ngơi nghỉ, tất cả đang trong một cuộc chiến liên quan đến tồn vong của công ty.

“Sếp, giá cổ phiếu đã bắt đầu giảm lần thứ 2, đã sắp đạt 10%.” Lâm Uyển Nhu mím mím môi, nhìn màn hình hiển thị giá cổ phiếu của công ty cô vô cùng lo lắng.

Lý Thần Vũ không trả lời cô mà nói với Tiêu Khương Vĩ.

“Giám đốc Tiêu, hệ thống ảo phân tầng phức hợp anh làm đến đâu rồi ?”

“Sếp, khâu thiết kế đã gần hoàn thành, chỉ còn thiếu một chút...”

“Tốc độ quá chậm.” Lý Thần Vũ nhíu mày, nếu còn tiếp tục như vậy kế hoạch của bọn họ nhất định không thể tiến hành.

[Bên cậu thể nào ? Cài tốt vi-rút chưa ?] Lý Thần Vũ không muốn khiến Dương Quân Nhiên quá mệt mỏi nhưng tình hình này có lẽ chỉ có thể để cậu chịu ủy khuất thôi.

[Đã sắp hoàn thành, nhiều nhất 20 phút nữa tôi sẽ cài xong toàn bộ.] Dương Quân Nhiên rất nhanh nhắn tin lại.

Lý Thần Vũ nhếch khóe môi, [Đám nhân viên của tôi rất vô dụng, nếu không có một chút thuốc kích thích sẽ không thể đem tiềm năng kích phát ra. Có muốn cùng tôi chơi trò chơi không ?]

[Được.]

Lý Thần Vũ bước đến vị trí của Giám đốc Tiêu.

“Tôi cùng giám đốc Dương sẽ trực tiếp dẫn họ xây dựng hệ thống ảo, anh sang bên kia làm công tác phòng hộ cho hệ thống đi.”

“Vâng, thưa sếp.” Tiêu Khương Vĩ chẳng hiểu ra sao, dù tình huống lúc này của họ đang rất nguy cấp nhưng sếp cũng không nhất thiết phải lao vào cuộc chiến như vậy đâu, nhưng vì có bài học giáo huấn lúc trước nên gã chẳng dám nhiều lời, chỉ làm theo mệnh lệnh thôi.

[Tiểu Nhiên, đến cùng tôi xây dựng hệ thống ảo, tốc độ của chúng ta không những phải nhanh mà còn phải phối hợp tốt với 3 người còn lại, cùng đẩy nhanh tốc độ của họ. Nhiều nhất là 10 giờ chúng ta phải thiết lập xong hoàn thành tất cả.]

[Được, tôi bồi anh.] Dương Quân Nhiên càng tăng tốc cài vi-rút vào dữ liệu giả.

“5 người chú ý, hiện tại tôi và giám đốc Dương sẽ hoàn tất thiết kế hệ thống, mấy người cố gắng phối hợp cho tốt.” Lý Thần Vũ nói với 5 chuyên viên phụ trách thiết lập hệ thống ảo phân tầng phức hợp.

“Vâng, thưa sếp.”

Lạch cạch.

Tốc độ nhanh quá, 5 người âm thầm lén lút, kinh ngạc trợn mắt nhìn dãy mã hóa biến ảo không ngừng trên màn hình, bên tai là tiếng gõ bàn phím lạch cạch của tổng tài đại nhân. Chỉ cần nghe âm thanh cũng đoán được tốc độ đánh máy nhanh đến kinh người là như thế nào.

“Này, tốc độ lại càng nhanh hơn nữa rồi.” Một người kinh hãi kêu lên, lúc này mã hóa quả thực giống như một sợi dây chạy liên tục, không thể nhìn ra kí tự nữa. “Thật khủng bố...”, mấy người liếc nhau, bàn tay vì kích động mà run cả lên.

“Mấy người còn thần thờ cái gì, mau đầu nhập giải mã!” Lý Thần Vũ tức đến nghiến răng, quát mấy tên chuyên viên ăn hại kia.

“A...vâng vâng...” Đám người vội vàng hồi thần, nhưng tốc độ quả thực nhanh đến nghẹn họng, bọn họ thủy chung không thể theo kịp tốc độ kinh người kia.

[Phân ra phụ trách các phần khác nhau, đừng chỉ chăm chú đuổi theo bọn tôi như thế.] Dòng chữ xanh có hoa văn cây thường xuân bất chợt hiện lên trên màn hình, đám người kia lại có một phen kinh ngạc. Giám đốc Dương của bọn họ rất cuộc thần thông quảng đại đến mức nào vừa có thể mã hóa nhanh như tia chớp lại còn rảnh rỗi gõ chữ nói với bọn họ a. Này đúng là bất khả tư nghị.

Dần dần, dưới sự chỉ huy của Dương Quân Nhiên cùng Lý Thần Vũ, 5 người cũng có thể phối hợp tốt, tốc độ được đẩy lên mỗi lúc một nhanh hơn.

Thời gian chậm rãi trôi qua, thoáng chốc đã đến 8 giờ tối.

“Sếp, giá cổ phiếu của chúng ta đang dao động mạnh, rất có thể đột giảm giá thứ 3 sắp bắt đầu. Trước mắt đã giảm 18%, thời gian của chúng ta không còn nhiều nữa. Bên kia hacker tiếp tục tìm thấy 2 lỗ hổng, một số dữ liệu nằm trong dự án phát triển quý trước đã bị rò rỉ, giám đốc Tiêu cũng nói tường lửa đã không còn chống đỡ được bao lâu nữa...” Thư ký Lâm lúc này đã rất mệt mỏi nhưng cô không dám ở trước mặt sếp có chút nào lộ ra, cô biết không chỉ có cô mà tất cả mọi người ở đây hơn 50 người từ sáng đến giờ đều chưa được nghỉ ngơi chút nào.

“Cô nói với anh ta nếu có thể kiên trì thêm 1 tiếng nữa, tôi sẽ thưởng cho anh ta 1 vạn tệ.” Lý Thần Vũ tốc độ tay không giảm, tóc mai đã có chút ẩm ướt, tay cũng hơi tê mỏi nhưng một chút cũng không dám ngừng lại. Lúc này không chỉ có hắn mà còn hơn 50 người còn lại, không ai không mệt mỏi. Hắn là chim đầu đàn, so với bọn họ càng nhiều áp lực. Hắn cố gắng, hắn nỗ lực không chỉ bởi bản thân mà còn vì tất cả mấy nghìn nhân viên dưới tay. Hắn phải có trách nhiệm đối với họ.

“Sếp...” Nữ thư ký cũng nhìn ra tình trạng của hắn. Chung quy tổng tài của bọn họ cũng không phải sắt thép, cũng là người có máu thịt và cũng sẽ mệt mỏi. “Anh nghỉ ngơi một chút trước đi...”

“Không cần lo, tôi không sao.” Lý Thần Vũ lắc đầu, trong lòng lại hơi chút lo lắng cho người ở tầng trên cũng so với hắn còn muốn gõ máy tính suốt cả một ngày kia, Dương Quân Nhiên.

Còn một chút nữa, một chút nữa thôi. Dương Quân Nhiên sắc mặt tái nhợt, trên trán đã phủ một tầng mồ hôi. Mắt cậu vì tiếp xúc quá lâu với màn hình máy tính, hơn nữa còn liên tục phải căng mắt xem xét từng ký tự trong chuỗi mã hóa dài dằng dặc nên mắt sớm đã hoa cả lên, nhức mỏi vô cùng, ngay cả đầu ngón tay cũng đang không ngừng run lên tê cứng. Nhưng cậu không thể ngừng lại. Lý Thần Vũ là người đầu tiên ngoài mẹ tin tưởng cậu, ở trong lúc cậu tuyệt vọng nhất, tưởng như không tìm được một lối thoát nào thì hắn đã xuất hiện. Hắn vươn tay ra với cậu, tin nhiệm cậu vô điều kiện và còn không ngừng động viên, nói với cậu phải có lòng tin vào chính mình. Hắn đã thay đổi cậu, từng chút, từng chút một. Chính vì thế lúc này đây cậu không thể bỏ cuộc, cậu phải chứng minh cho tất cả mọi người, cho cả Lý Thần Vũ và chính bản thân cậu, rằng hắn nói đúng, cậu cũng có thứ ưu việt hơn so với người khác, cậu không phải kẻ thua cuộc.

Cạch.

Màn hình chậm rãi tối đen sau đó từng chuỗi mã hóa di chuyển liên tục, hiện lên tường lửa với hình ảnh một bông hoa hàng nghìn cánh, mỗi lớp cánh hoa lại là một mã khóa phức tạp khác nhau. Hệ thống ảo phân tầng phức hợp đã hoàn thành.

Hồ, thở ra một ngụm khí, Dương Quân Nhiên thấy trước mắt nhất thời tối sầm, cậu quả thực là mệt chết đi được.

12. Chương 12: Con Cá Và Người Đi Câu.

“Hồ, cuối cùng cũng xong, tay tôi run hết cả lên rồi, nếu còn tiếp tục gõ nữa có lẽ sẽ phải hủy cái tay này luôn.”

“Tôi cũng vậy, tay trực tiếp rút gân rồi này, thảm trạng tuyệt đối là hơn anh.”

“Không chỉ có tay đâu, tôi chảy nước mắt này giờ, đau chết tôi.”...

5 người cùng thiết lập hệ thống phân tầng cùng Lý Thần Vũ và Dương Quân Nhiên ngao ngao kêu lên liên tục, nhiệm vụ đã xong bọn họ cũng thoải mái hơn hẳn. Tuy 5 người bọn họ chỉ trợ lực nhưng cũng rất vất vả, riêng chuyện cố gắng đuổi kịp tốc độ của hai vị đại nhân đã hao phí rất nhiều sức lực rồi.

“Được rồi, mọi người làm tốt lắm, nghỉ ngơi một chút đi.” Lý Thần Vũ đứng dậy, hệ thống ảo đã hoàn thành nhưng công việc vẫn chưa xong. Khi đi câu người ta phải tiến hành lần lượt từng bước, gài mồi vào móc câu rồi thì phải xem xét tình huống, đợi thời cơ tốt nhất mà buông cần. Hiện tại việc mà hắn phải làm chính là cùng Tiểu Nhiên bàn bạc tiến hành bước tiếp theo của kế hoạch.

“Tiểu Nhiên ?” Lý Thần Vũ nhíu mày, trong phòng có chút yên tĩnh đến khác thường. Hắn bước lại phía ghế xoay đối diện dàn máy tính, nơi Dương Quân Nhiên ngồi. Bánh kem và cơm tối đặt trên bàn hắn không có dấu hiệu bị động đến, hắn không muốn cậu đối bụng nên mới phân phó người mua về, vì sao cậu lại không ăn ?

Dương Quân Nhiên biết Lý Thần Vũ vào, tay run run chạm đến điện thoại lại vô lực cầm lên, đành kệ hắn bước lại, nhưng thật ra trong lòng cậu cũng có chút chờ mong hắn lo lắng cậu. Bàn tay hắn bắt lấy cánh tay cậu, nhẹ nhàng đụng chạm mang theo xúc cảm ấm áp, mồ mả hương đầu cậu đi lên.

“Tiểu Nhiên, Tiểu Nhiên ?” Lý Thần Vũ cau mày thật sâu, khẽ gọi. Nhiệt độ cơ thể cậu khá lạnh, trán toát một tầng mồ hôi mỏng, hơi thở mỏng manh đều đều.

[Tôi không sao.] Dương Quân Nhiên viết vào lòng bàn tay hắn.

Lý Thần Vũ biết rõ cậu hiện tại yếu nhược như vậy chính là bởi quá cố sức, hắn vừa tức giận lại đau lòng, người này vì sao ngốc như vậy, vì hắn mà bỏ qua cả bản thân mình, thật không ngoan chút nào. Hắn kéo cậu từ trên ghế đứng lên, rất quen thuộc mà ôm cậu lên. Dương Quân Nhiên lập tức ngượng ngùng giãy giụa, nhưng cũng vì cậu lúc này đã không còn chút sức lực nào nên chỉ đành để kệ Lý Thần Vũ ôm sang phòng nghỉ.

“Không cần mệt mỏi quá, còn rất nhiều việc cần cậu xử lý đấy.” Lý Thần Vũ xoa xoa đầu cậu, đưa cơm cho cậu, “nhanh ăn đi, đừng để bản thân bị đói.”

[Cùng ăn đi.]

“Cậu là vì tôi chưa ăn nên cố ý nhện ?” Lý Thần Vũ trong lòng trời lên một chút cảm xúc kỳ lạ, tựa như cảm động, cùng tựa như đau lòng cậu.

Dương Quân Nhiên mím môi cúi đầu, những cảm xúc rối loạn trong lòng vài ngày nay rốt cuộc là gì, cậu không biết nhưng mơ hồ nhận ra nó không phải là cảm xúc nên có giữa 2 nam nhân. Nó dường như quá mức thân mật, quá mức gần gũi. Đối với một người không có quan hệ máu mủ, cũng không phải họ hàng thân thích, quan hệ bạn bè cũng không đúng, cậu thật không biết nên quy hắn vào mối qua hệ nào. Vậy mà người này đối với cậu còn quan trọng hơn rất nhiều người, chỉ xếp sau mẹ mà thôi. Rốt cuộc cảm giác muốn ý lại của cậu đối với hắn có ý nghĩa gì, liệu có phải nó giống như tình cảm anh em hay không ? Dương Quân Nhiên âm thầm cảm thấy có chút khác, nhưng lại không thể lý giải nó khác ở điểm nào.

Lý Thần Vũ cuối cùng vẫn ngồi xuống cùng ăn cơm với Dương Quân Nhiên, đồng thời bàn bạc về kế hoạch đối phó hacker.

“Hệ thống ảo toàn bộ đã làm xong, lúc này chỉ cần một cái cơ hội đem bom nhét vào tay tên hacker kia thôi.”

[Ai đang phụ trách bảo vệ hệ thống ?]

“Tiêu Khương Vĩ, hẳn ta cũng rất có năng lực, hệ thống có thể cầm cự suốt mấy tiếng đồng hồ công đầu chính là của gã.”

Cộc cộc.

“Vào đi.” Lý Thần Vũ xoa đầu Dương Quân Nhiên, nói cậu tiếp tục ăn cơm, bản thân bước ra khỏi phòng nghỉ, đứng tựa vào bàn làm việc uống trà.

“Sếp, hệ thống tường lửa đã sắp không được, hacker đang bắt đầu tiếp cận nguồn tài liệu cơ mật, trong đó phân nửa là kế hoạch dự án hoạt động quý sau.” Trợ lý Ngô Thanh cau mày thật sâu, nếu hacker quả thực lấy được những dữ liệu đó bọn họ sẽ gặp rất nhiều rắc rối, giá cổ phiếu sẽ giảm mạnh, công ty sẽ có nguy cơ phá sản.

“Sếp, giá cổ phiếu đã giảm 23%” Thư ký Lâm rất đúng lúc tiến vào, ném thêm một quả “bom”, tạc chết đứng 2 người trong phòng.

“Toàn lực ngăn chặn, tuyệt đối không được để lọt thông tin cơ mật ra ngoài.”

“Vâng, thưa sếp.”

Buông chén trà trong tay, Lý Thần Vũ cười lạnh, hẳn không phải quả hồng mềm để mặc cho người ta muốn nắn thế nào thì nắn. Nghĩ đến Dương Quân Nhiên còn ở trong phòng nghỉ, hẳn liền trở lại phòng.

[Tình hình thế nào ?] Dương Quân Nhiên sau một hồi nghỉ ngơi, khuôn mặt đã khôi phục chút huyết sắc.

“Tường lửa đã sắp không chống đỡ nổi nữa, nhưng kế hoạch của chúng ta cũng gần hoàn thành rồi, chỉ thiếu một bước cuối thôi. Cậu vẫn còn một thì ngoan ngoãn ở lại đây ngủ một giấc trước, xong việc tôi sẽ đưa cậu về nhà.” Lý Thần Vũ sờ sờ đầu cậu, cảm giác bàn tay dài rộng đem lại ấm áp vững vàng liền khiến trái tim Dương Quân Nhiên một phen đập loạn.

[Tôi không sao, tôi muốn giúp anh.] Dương Quân Nhiên khe khẽ lắc đầu, thái độ có điểm kiên quyết cứng đầu.

“Vây được, chúng ta cùng nhau làm.” Nhịn xuống xúc động muốn hung hăng hôn cậu một phen, Lý Thần Vũ động tác có điểm mất tự nhiên cầm cổ tay cậu kéo ra khỏi phòng.

“Sếp, tường lửa...” Lâm Uyển Nhu cắn cắn phiến môi, ánh mắt hồng một mảng, đầu cúi thật thấp đứng trước Lý Thần Vũ, không biết làm thế nào để nói ra tin tức đau lòng này, nhưng chuyện này không nói cũng như cũ chuẩn xác đoán được. Chẳng qua phản ứng của sếp tổng sau đó lập tức khiến cô kinh ngạc. Hẳn không những không tức giận gào thét ra lửa mà biểu tình có thể coi là bình tĩnh, trấn tĩnh.

“Gã lấy được thứ gì rồi ?”

“Tất cả dữ liệu về GOL trong những dự án phát triển đầu tư trọng điểm năm sau.” Đây là một dự án quan trọng NGS lên kế hoạch suốt cả năm trời đồng thời tốn rất nhiều công sức trong đó. Khi có thông tin một dự án trị giá hàng trăm vạn tệ bị mất, rất nhiều nhân viên tức giận đến đấm ngực giậm chân, có kẻ còn buột miệng chửi thề, ngay cả người tính cách lạnh tính trầm ổn như Ngô Thanh cũng không nhịn được mà tức giận, nhưng sếp tổng của bọn họ lại bình tĩnh cứ như đang nghe chuyện của công ty khác vậy.

“Gã lấy được thứ gì, cứ để gã lấy.” Lý Thần Vũ tựa như không đau xót miếng thịt bị cắt mất này, nhưng câu sau lại khiến Ngô Thanh lạnh cả người, “Anh cũng biết con người tôi thích nhất chính là giả heo ăn hàm. Kẻ có gan tính kẻ tôi tất sẽ phải trả giá đắt. Người ta ăn miếng trả miếng, tôi đây ăn miếng trả gấp trăm, gấp nghìn lần.”

Ngô Thanh gật đầu, đưa cho Lý Thần Vũ một tập tài liệu, “Tôi đã thống kê bảng dữ liệu chi tiết về giá cổ phiếu công ty ta, anh xem qua một chút đi.”

Lý Thần Vũ nhú mày, tác phong làm việc của Ngô Thanh trước nay đều rất cẩn thận, lần này chắc chắn đã có chuyện gì đó xảy ra.

“Bảng số liệu này anh đã xác thực chưa ?” Chỉ cần liếc qua bảng thống kê, hắn đã cảm giác được điều bất thường trong đó.

“Tôi đã xác thực rõ ràng với sàn chứng khoán, tôi nghĩ hắn là có người động tay động chân. Giá cổ phiếu của chúng ta ban đầu rất nhanh, theo lẽ thường về sau sẽ giảm chậm lại, nhưng cũng không có khả năng hoàn toàn dừng lại trong một khoảng thời gian như thế.” Trước kia Ngô Thanh từng có vài năm thời gian hoạt động trong môi trường này, có rất nhiều kinh nghiệm, đáng tiếc “nhân tài” của Ngô gia quá nhiều nên một đứa con riêng như y chỉ có thể làm mấy chân chạy vặt, bị chèn ép đến không thể ngóc đầu lên nổi. Sau đó y tìm đến NGS, không kiêng dè điều tiếng trở thành người dưới quyền của Lý thiếu gia tuổi trẻ tài cao, vừa kết thúc chuyến du học lập tức về nước tiếp quản công ty của cha. Thời gian đã chứng minh lựa chọn của y là chính xác khi Lý Thần Vũ trở thành người nổi bật nhất thế hệ những người thừa kế thế gia.

“Ý anh là có người đang ngầm giúp đỡ chúng ta ?” Lý Thần Vũ khước môi cong lên nhưng ánh mắt lại là một mặt lạnh lẽo thâm trầm, “Từ khi tôi trở về nước đến nay cũng đã gần 5 năm, quãng thời gian ấy anh luôn đi theo tôi tất nhiên rõ ràng, khó khăn tôi gặp phải không ít nhưng một lần cũng chưa từng xuất hiện kẻ ngầm giúp đỡ như thế này.”

“Tổng giám đốc, anh là nói...?” Ngô Thanh biểu tình kinh ngạc.

“Là tốt hay xấu, là giúp đỡ hay bỏ đá xuống giếng còn chưa biết đâu, đừng vui mừng quá sớm, nhưng dù sao trong thời điểm này giá cổ phiếu dừng lại đối với chúng ta rõ ràng là chuyện tốt. Trước mắt giải quyết tốt tên hacker kia đã, anh lưu ý một chút tình hình bên sàn chứng khoán, điều tra xem ai là người tác động vào giá cổ phiếu của chúng ta.”

13. Chương 13: Tổ Tình Trong Bóng Đêm

“Cá đã cắn câu.” Lý Thần Vũ khước môi mang theo nét cười lạnh lùng, nói với Dương Quân Nhiên. Ghế xoay trong phòng thử game đã bị đổi thành ghế sofa có sức chứa 2 người, dù không quá thuận tiện để đánh máy thời gian dài nhưng lại rất tiện để tạo không khí màu hồng giữa 2 người, giống như hiện tại Lý Thần Vũ dựa sát vào Dương Quân Nhiên, tay ôm ngang eo cậu, tư thế cực độ mờ ám.

[Anh đoán thời gian bao lâu gã có thể giãy khỏi vũng bùn lầy lội đó ?] Dương Quân Nhiên mỉm cười, thoải mái dựa sát vào người phía sau. Đừng vội cười, nếu bạn mỗi ngày đều ngủ chung giường cùng ôm ấp tiếp xúc thân mật với một người thì tư thế này sẽ trở nên thật bình thường, quả nhiên thói quen thật đáng sợ.

“Khoảng 2 tiếng ?” Lý Thần Vũ không xác định lắm.

[Nửa tiếng là nhiều, không hơn.] Ánh mắt Dương Quân Nhiên có điểm ranh mãnh, [Muốn cá cược không ?]

“Cậu có tiền ?” Lý Thần Vũ liếc mắt khinh thường, cậu còn ăn không uống không ở nhà hắn đấy.

[Tất nhiên tôi không có nhưng cá cược cũng không nhất định phải dùng tiền nha.]

“Được, cậu muốn cá thế nào ?”

[Nếu anh thua, phải mua cho tôi đĩa game “Vương quốc mất tích” của GM.]

“Cậu có thể dùng tàn nhẫn như vậy được không, GM là đối thủ cạnh tranh mạnh nhất của chúng ta, tôi không đồng ý cậu giúp họ tiêu thụ hàng đầu.”

[Hứ, keo kiệt.] Dương Quân Nhiên bĩu môi, [Đó là đối thủ nhưng game của họ cũng là xuất sắc nhất. Hơn nữa có câu “biết người biết ta trăm trận trăm thắng” đây còn gì. Chúng ta mua game của họ không phải là giúp họ thêm doanh số mà là đang điều tra thị trường.]

“Công ty đã có bộ phận đảm nhiệm công việc này rồi”, Lý Thần Vũ không có ý tứ thỏa hiệp.

Dương Quân Nhiên hờn dỗi đứng lên chọn đầu ghế bên kia ngồi xuống, nếu hắn không thỏa hiệp cậu sẽ ngồi mãi như thế, không thèm để ý đến hắn nữa.

“Tiểu Nhiên...” Lý Thần Vũ kéo tay cậu lại bị gạt ra, sau vài lần liền biết không thể lay chuyển cậu đành cam chịu giờ cờ trắng đầu hàng chịu thua. “Được rồi, nếu cậu thắng tôi mua đĩa game cho cậu. Vậy nếu tôi thắng thì sao ?” Dù có đồng ý cá cược với cậu thì thế nào, gã kia dù có lợi hại nhưng với vi-rut song sinh làm sao có thể nhanh quay lại như vậy.

[Nếu anh thắng, tôi sẽ tặng anh một món quà, thế nào ?] Dương Quân Nhiên nghe được Lý Thần Vũ chấp nhận, mừng rỡ cười toét miệng, tùy ý hất kéo mình trở lại mà ôm chặt lấy.

“Quà ? Là thứ gì ?” Lý Thần Vũ ngạc nhiên.

[Mới không nói cho anh biết.] Cậu làm mặt quỷ lại bị hất néo néo cái mũi.

“Được rồi, cứ quyết định như thế.”

Lúc này đã hơn 10 giờ tối, Lý Thần Vũ sớm đã phân phó xuống dưới ột nửa phòng bảo mật trở về nghỉ, nhưng nửa đêm họ sẽ phải đến thay phiên cho những người còn lại. Dù theo kế hoạch lúc này đã không còn nhiều việc nhưng hấn lo hacker đang ở chỗ tối theo dõi họ, thấy bọn họ quá mức thả lỏng liền nghi ngờ nên mới hành động cẩn thận như thế. Bản thân hấn cùng Dương Quân Nhiên cũng ở lại công ty, trong phòng nghỉ có nhà tắm, quần áo là do trợ lý Ngô đem đến. Y tuy không rõ vì sao phải đem đến cả quần áo của “em họ” sắp đến nhưng vẫn như cũ chỉ làm theo lệnh, không thắc mắc những thứ không được phép thắc mắc.

40 phút sau. Tít tít tít. Âm thanh cảnh báo vang lên.

“Sếp, hacker đã quay trở lại.”

“Lập tức khởi động hệ thống.”

“Vâng.”

Ngô Thanh rời khỏi phòng, Dương Quân Nhiên lập tức gửi tin nhắn đến.

[Tôi thắng.]

“Được rồi, mai tôi sẽ mua trò chơi cho cậu.” Lý Thần Vũ cũng rất ngạc nhiên, xem ra trình độ của hacker kia thực không thể xem thường.

[Nói lời giữ lời mới là chính nhân quân tử. Nhìn xem, anh đã quá coi thường trình độ của kẻ địch.] Dương Quân Nhiên hất hất cười, vui sướng khi thấy có kẻ gặp họa.

“Đúng vậy, kẻ này thực không dễ đối phó.” Lý Thần Vũ trầm mặc.

Cạch. Lờn còn chưa dứt màn hình máy tính tối sầm, đèn đồng loạt tắt hết. Cả tòa nhà NGS bỗng rơi vào tình trạng mất điện.

Bíp bip. Chuông điện thoại của Lý Thần Vũ vang lên.

“Sếp, mất điện toàn hệ thống.” Là Ngô Thanh gọi tới, “Tôi đã cho người đi xem xét.”

“Nguyên nhân gây mất điện là gì ?”

“Hiện tại chưa xác định được, có người báo đường điện ngầm bị chập.”

“Nhanh chóng đem điện cấp lại, tôi cho các anh 10 phút.”

“Vâng thưa sếp.”

Dương Quân Nhiên tựa vào lồng ngực Lý Thần Vũ, lắng lắng nghe nhịp tim của hấn. Giờ phút này, trong bóng tối, cậu sẽ tạm quên đi bản thân là người vô hình, sẽ không còn khác biệt, không còn khoảng cách giữa cậu và hấn. Vì sao cậu có suy nghĩ muốn thời gian ngừng lại, đem khoảng khắc này vĩnh viễn giữ lấy ? Cậu đang hy vọng điều gì ? Thịnh thích...thịnh thích... Tim cậu đập nhanh, dường như cậu đã thông suốt tình cảm của cậu đối với hấn là gì. Trong đầu cậu hiện lên hình ảnh 2 người đàn ông nắm tay nhau, trong đôi mắt chỉ có hình ảnh của đối phương. 2 người đó đều mặc lễ phục trắng tinh, ở trong nhà thờ mong muốn được Chúa chứng kiến tình yêu của họ... Nhưng tình huống hiện tại không thích hợp để suy xét chuyện tình cảm.

[Sớm không mất, muộn không mất, lại vào lúc này mà mất điện, rõ ràng có kẻ mưu đồ nhắm vào chúng ta.]

“Kẻ đó không ai khác chính là gã hacker kia”, Lý Thần Vũ đương nhiên không biết những suy nghĩ của Dương Quân Nhiên, hắn tiếp lời, không phải suy đoán mà là khẳng định. Môi trường chiến đấu là mạng máy tính, trên cơ sở đó nhất thiết cần có điện, tình trạng này giống như nghỉ giữa giờ vậy, cũng may toàn bộ công tác đều đã chuẩn bị trước.

[Gã cắt điện, có nghĩa gã không biết được rằng chúng ta gài bẫy gã mà nghĩ chúng ta đem vi-rut song sinh ra đã là cực hạn, không thể tiếp tục chiến đấu. Nhưng gã vẫn cẩn thận, sau khi thành công xâm nhập hệ thống liền đánh sập hệ thống điện của họ, làm bọn họ không có cơ hội phản kích, hơn nữa cũng không có cách nào theo dõi dấu vết của gã.]

Lý Thần Vũ nhếch khóe môi, “Đây chẳng phải là giấu đầu lòi đuôi hay sao, tôi biết gã ở đâu rồi.”

[Ở nơi nào ?] Dương Quân Nhiên mịt mù không hiểu.

“Mới không cho cậu biết.” Lý Thần Vũ cười tà, có cảm giác khoái trá khi được phục thù.

Dương Quân Nhiên tức giận bĩu môi xoay đầu lại vô ý khiến môi 2 người chạm sượt qua nhau. A... Mặt cậu bỗng chốc nóng bừng lên, thân mình cứng đờ, trong đầu có âm thanh hỗn loạn ầm ầm nổ vang. Bọn họ...cứ như vậy...hôn ?

Lý Thần Vũ cũng bị dọa ngây người, xúc cảm đôi môi mềm mại cả trong hiện thực lẫn trí nhớ dồn dập kéo đến, khơi gợi dục vọng sâu thẳm trong lòng hắn. Chẳng lẽ do hắn cảm dục đã lâu nên chỉ cần một nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước thế này cũng đủ khiến hắn toàn thân khô nóng đến khó nhin ? Trong bóng tối hơi thở của cậu thật gần, hương sữa tắm sạch sẽ nhàn nhạt vây quanh tại chóp mũi, bên tay cách một lớp vải là làn da nhẵn nhụi co dãn, Lý Thần Vũ giữ lấy không cho cậu đứng lên, nhanh như chớp lại chuẩn xác hôn lên môi cậu. Lần này không còn là vô ý nữa, mà thực sự là hôn.

Hắn hôn cậu...? Là chủ động, là cố ý chứ không phải vô tình. Dương Quân Nhiên cực độ hỗn loạn, cứng người mặc hắn hôn. Nụ hôn vừa dịu dàng ôn nhu vừa quyến rũ chứa đựng lửa nóng, ban đầu là phiến môi cọ xát, sau đó đầu lưỡi hắn mềm mại trơn trượt tiến vào trong khoang miệng, thực thuần thực mút lấy đầu lưỡi cậu.

Ha...Dương Quân Nhiên đỏ mặt thở dốc, thân mình hư nhược tựa vào người Lý Thần Vũ. Cậu thích hắn, đó không phải là tình cảm anh em mà là tình yêu. Đúng vậy, đó là tình yêu giữa 2 nam nhân. Trong lòng cậu lúc này rất hỗn loạn. Cậu không rõ tâm ý của Lý Thần Vũ đối với cậu, hắn liệu có phải cũng thích cậu nên mới hôn, hay chỉ là xúc động nhất thời. Hơn nữa...hắn có phải gay hay không còn chưa biết. Một vấn đề khác, cả cậu và Lý Thần Vũ đều là người đàn ông, mang trên mình gánh nặng nỗi dối tông đường, Dương gia suy đồi, trọng trách của cậu rất nặng, mà Lý gia khó khăn lắm nhờ Lý Thần Vũ hưng thịnh lên thì trọng trách ấy càng thêm nặng nề. Chỉ riêng điều này đã đủ để 2 người không được phép ở cạnh nhau. Còn vấn đề cuối cùng, cũng là quan trọng nhất, cậu là người vô hình, tình trạng này có lẽ sẽ kéo dài vĩnh viễn, không nói cậu không thể sánh vai cùng hắn mà ngay cả tư cách lên lút ở bên hắn như lúc này cũng không có. Là hắn thương hại cậu mới cho cậu ở nhờ, sao cậu có thể vô sỉ kéo hắn vào con đường vạn kiếp bất phục được chứ ?

Càng nghĩ Dương Quân Nhiên càng thêm đau đớn trong lòng, vui sướng cùng ngượng ngùng từ nụ hôn đầu mang đến cũng không ngăn được những cảm xúc tiêu cực trong lòng cậu. Nước mắt bất tri bất giác rơi xuống.

Tách.

“Tiểu Nhiên...?” Lý Thần Vũ còn đang rối rắm, chửi rửa chính mình vô nhân tính, còn chưa đem tình cảm rõ ràng đã gây ra hành động không còn lối thoát này, đang không biết giải thích thế nào với cậu lại bị giọt nước mắt nóng hổi của cậu rơi trên mu bàn tay dọa giật mình. “Tiểu Nhiên, ngoan, đừng khóc...là tôi không tốt, tôi không nên...” Hắn luống cuống chân tay lau nước mắt cho cậu, phát hiện càng lau nước mắt cậu càng chảy nhiều làm tim gan hắn cũng đau thắt lại.

“Thần Vũ, đối với anh em là ai ? Là bạn bè, đồng nghiệp hay là em trai ? Hoặc căn bản chỉ là một người dưng ?” Dương Quân Nhiên xoay người ôm lấy cổ Lý Thần Vũ, chôn mặt trong lòng hắn vừa khóc vừa nói.

Lý Thần Vũ mặc kệ cậu phát tiết trên người mình, áo ướt một mảng, cảm nhận được môi cậu mấp máy liên biết cậu nói gì đó nhưng hắn không sao nghe được. Hắn nhắm mắt lại, dùng cả tâm mình ra nghe, dần dần những âm thanh thì ào ào xuất hiện...

“Hắn chỉ là một người dưng mà thôi. Em biết, em biết anh đối với em chỉ là thương hại. Em không tham lam, chỉ cần ở bên cạnh anh là đủ, nhưng em biết sẽ có một ngày anh phải lấy vợ sinh con, anh sẽ có gia đình của riêng mình mà em cũng chẳng còn lý do gì để quyến luyến bên anh nữa. Vậy nên chỉ một lần thôi, em sẽ để mặc chính mình buông thả, em sẽ không tiếc nuối mối tình như bông hoa chưa kịp nở đã héo tàn này. Em sẽ không nói cho anh biết, không khiến anh phải khó xử phiền lòng. Em thích anh, cũng là yêu anh... Em yêu anh, Lý Thần Vũ.”

“...Em yêu anh, Lý Thần Vũ.” Bên tai vang lên âm thanh khàn khàn nghẹn ngào, Lý Thần Vũ đột ngột mở trừng mắt, câu cuối này anh nghe thấy thật rõ ràng.

14. Chương 14: Lương Vụ Thủy Và Cổ Sự Mười Năm Trước.

Tạch. Điện bật sáng, máy tính cũng tự động bật lại, trên màn hình một dãy mã hóa nảy lên liên tục, máy tính rõ ràng đã mất đi không chế. Dương Quân Nhiên xoa xoa đôi mắt đỏ hồng, nhìn màn hình máy tính, sắc mặt cậu trở nên nghiêm túc, cậu không hề biết một câu cuối cùng kia đã bị Lý Thần Vũ nghe được.

[Mã hóa này rất lạ, anh có biết nó không?] Dù sao kinh nghiệm của Dương Quân Nhiên vẫn rất ít.

Lý Thần Vũ nắm chặt tay, hắn biết xúc động trong lòng dù thế nào cũng phải nhịn xuống, trước đem công việc giải quyết thỏa đáng sau đó bọn họ sẽ có một quãng thời gian dài để tâm tình, không cần vội vã.

“Tất nhiên quen, bởi đây chính là thứ cha tôi dùng để đối phó Trương gia, tập đoàn game mini MNG.” Lý Thần Vũ ánh mắt dần trở nên sắc lạnh, hắn đã biết kẻ đối phó hắn là ai. “MNG biến mất trên thị trường chính là do cha tôi bày kế.”

[MNG đã sụp đổ 10 năm trước ?] Lúc đó Dương Quân Nhiên vẫn chỉ là một đứa bé 8, 9 tuổi, nhưng bởi mẹ hắn làm chủ một công ty, ở nhà 10 câu thì hết 9 là nhắc đến mấy chuyện tranh đấu thương trường nên sự kiện lớn như Trương gia sụp đổ cậu tương đối nhớ kỹ.

“Đúng vậy.” Lý Thần Vũ hơi ngạc nhiên, hắn không nghĩ cậu sẽ biết chuyện ngay cả hắn cũng sắp quên này. “Thời điểm đó tôi vẫn chỉ là một đứa trẻ, so với cậu hiện tại còn nhỏ hơn. Khoảng thời gian đó tôi học ở nước ngoài, vừa vặn tôi được nghỉ đông liền trở về nhà ăn tết, đó cũng là thời điểm Lý-Trương 2 nhà chiến đấu kịch liệt nhất. Ngày đó tôi đến công ty của cha, đứng sau lưng ông, yên lặng xem những mã hóa mà vài năm sau mới có thể lý giải. Bởi vì nó quá mức đặc thù nên tôi vẫn chưa quên.”

[Trí nhớ của anh tốt thật đấy, đã qua mười năm lại có thể nhớ được.] Dương Quân Nhiên tặc lưỡi, [Vậy anh nói mã hóa này là thế nào?]

“Đây là một dạng mã hóa phức hợp không quá mạnh, ở 10 năm trước nó vô địch thủ, nhưng 10 năm sau thì đến cả một công ty phần mềm cỡ nhỏ cũng dần đo không muốn dùng. Kẻ này chính là muốn nhắc nhở tôi sự việc mười năm về trước mới làm như vậy.”

[Cũng may trí nhớ anh tốt, hơn nữa cũng trùng hợp thấy được, nếu không sao hiểu nổi ám chỉ của gã hacker kia chứ.] Dương Quân Nhiên bĩu môi, trong lòng thầm nghĩ tên kia cũng ngu ngốc quá đi, nếu Lý Thần Vũ ngày đó ở nước ngoài, hoặc có trở về nước nhưng không đến công ty, không nhìn thấy dãy mã hóa cha hắn lập nên, hoặc hắn có thấy nhưng không nhớ thì việc dùng một dãy mã hóa có ý ngầm này chẳng phải là công toi ? Dương Quân Nhiên nghĩ đến đây mày bồng nhui lại.

[Tôi cảm thấy có điều gì đó không ổn ở đây.]

“Nhờ cậu nhắc nhở, tôi cũng vừa nghĩ đến một khả năng rất khó xảy ra.” Lý Thần Vũ nhẹ gật đầu, “Cậu nói tôi nghe một chút, xem chúng ta có suy nghĩ giống nhau hay không.”

[Tôi đoán, kẻ đối phó anh trong trận chiến 10 năm trước không chỉ chứng kiến biến động giữa 2 nhà, còn biết rõ sự có mặt của anh, càng biết anh có năng lực nhớ được hết thấy.]

“Tôi cũng nghĩ như vậy,” Lý Thần Vũ nhẹ gật đầu, tiếp điện thoại của Ngô Thanh đơn giản phân phó vài câu liền cúp máy.

[Anh nghĩ ngờ ai không ?]

“Lương Vụ Thủy, nam thư ký thân cận nhất với cha tôi. Năm đó Trương Thạch, gia chủ Trương gia hiện tại thuê Lương Vụ Thủy làm nội gián. gài đến bên người cha tôi. Gã muốn thông qua Lương Vụ Thủy đánh cắp tài liệu cơ mật của NGS, nhưng không nghĩ đến gian kế hoàn toàn bị cha tôi ngay từ đầu nhìn thấu toàn bộ. Sau đó cha tôi tương kế tựu kế đem MNG đánh đến sụp đổ không thể gượng dậy nổi, cho đến bây giờ cũng chỉ có thể làm con chuột đến vụng trộm đào góc tường Lý gia mà thôi.”

[Tôi thật không hiểu, vì sao đến nước này gã lại đem cái đuôi lộ ra như sợ anh không bắt được gã vậy?] Dương Quân Nhiên tràn ngập nghi hoặc, Lương Vụ Thủy kia biết rõ Lý Thần Vũ nhớ được dây mã hóa kia, chắc cũng đề phòng trước tình huống hẳn biết được gã là ai. Liệu đây có phải một hành động cố ý hay không? Nếu gã thật sự cố ý thì lại là vì sao?

“Sự tình của 10 năm trước tôi không quá rõ ràng, chẳng qua cha tôi sau khi đánh sụp MNG của Trương gia vẫn không cùng Lương Vụ Thủy xé rách mặt nạ, thủy chung bảo trì bộ dáng ”dùng người không nghi, nghi thì không dùng“. Nhưng nghe nói Lương Vụ Thủy sau đó vẫn rời công ty, suốt mười năm chưa từng có tin tức.”

[Thì ra chân tướng sự việc là như vậy. Cha anh cũng thực độ lượng, trước sau không kết thù với Lương Vụ Thủy’]

“Cũng chưa chắc. Cha tôi vốn là người tính cách quyết liệt, sẽ không dễ tha thứ cho người khác như vậy. Ông buông tha cho Lương Vụ Thủy, chỉ có một khả năng đó là ông hiểu rõ con người gã, cố tình tỏ ra không oán không hận nhưng ngược lại đã khiến gã suốt 10 năm không có một đêm được ngủ yên, đành tìm đến tôi, nhờ tôi thay cha mà trừng phạt gã.”

[Thật sự là thâm kế.] Dương Quân Nhiên sợ hãi than, cậu từng nghe không ít mưu đồ tính kế trên thương trường từ mẹ nhưng không thể không nói cha của Lý Thần Vũ mới thực sự là sâu không lường được. [Sự việc đã được làm rõ, anh tính toán thế nào?]

“Thành toàn gã.” Lý Thần Vũ cười nhẹ, 2 tay vòng qua người Dương Quân Nhiên chạm đến bàn phím, trong không gian yên tĩnh lập tức truyền đến âm thanh lạch cạch gõ bàn phím. Mấy lần cậu muốn đứng lên lại bị hấn đè lại, sau đó liền thành thật ở trong lòng hẳn không nhúc nhích nữa.

15. Chương 15: Trận Chiến Kết Thúc

Lý Thần Vũ phân phó đám chuyên viên bảo mật toàn lực phá giải dây mã hóa của Lương Vụ Thủy, nhưng đó chỉ là cố ý khiến gã nghĩ hẳn liệu mình bảo vệ hệ thống, đập tan chút cảnh giác cuối cùng của gã mà thôi. Chỉ tội đám nhân viên, lo lắng đến cuồng quýt, tranh cãi đến sứt đầu mẻ trán cũng không tìm ra biện pháp đối phó hacker.

“Mã hóa này chính là được phát triển từ dây mã hóa mười năm trước cha tôi dùng để đối phó Trương gia, không thể không công nhận tài hoa của Lương Vụ Thủy, có thể biến một con dao cùn thành súng bắn tỉa hạng nặng.” Lý Thần Vũ biểu tình thoải mái nhìn biểu đồ trượt giá cổ phiếu đã chứng lại hồi lâu nay lại có dấu hiệu rục rịch muốn xuống dốc. “Tôi đoán người làm giá cổ phiếu chứng lại không ai khác cũng chính là gã.”

[Biện pháp duy nhất để giá cổ phiếu ngừng đi xuống không phải là rót tiền vào hay sao. Trong thời điểm này mà đưa vào thì phải mất đến mấy nghìn vạn.] Dương Quân Vũ liếc nhìn Lý Thần Vũ, cha con hẳn cũng thật biết tính toán, khiến một kẻ cam chịu đáng số tiền lớn như vậy mà còn chịu tội danh cướp tài sản. Số tiền lớn như vậy phỏng chừng là do Lương Vụ Thủy làm việc vất vả suốt mười năm nay mới kiếm được.

“Phỏng đoán cuối cùng cũng chỉ là phỏng đoán, không có chứng cứ xác thực không thể tùy tiện kết luận.” Lý Thần Vũ nhìn màn hình hiện lên cảnh báo tường lửa bị phá vỡ, khóe môi nhàn nhạt mang ý cười.

[Giả vờ thâm hiểm.] Dương Quân Nhiên liếc mắt khinh bỉ.

Chỉ có vắn vắn 8 người biết hệ thống hiện tại là giả, chứa dữ liệu đã qua chỉnh sửa còn có vi-rut dung hợp khóa nên đám chuyên viên trừ mấy người xây dựng hệ thống thì ai cũng lo đến rối tinh rối mù, ồn ào cực độ. Mất thấy toàn bộ hệ thống đã bị khống chế, mỗi người đều cảm thấy một nỗi cực độ, mất hết ý chí chiến đấu. Bọn họ đã thua rồi, thua thảm bại. Bầu không khí vốn hỗn loạn lại trùng xuống như nhà có tang.

“Tổng giám đốc đưa ra chỉ thị mới”, Ngô Thanh nhu nhu cái trán, thấy sự oán hận đáng sợ trong mắt mọi người.

“Chỉ thị cái rắm, mất bò mới lo làm chuồng sao ?”

“Đều đã thua rồi, còn muốn ra cái gì chỉ thị ?”

“Mọi người trước bình tĩnh một chút, Tổng giám đốc nói hiện tại cá đã sa lưới, là thời cơ tốt để bày binh bố trận. Hiện tại 50 người chia thành 5 tổ, mỗi tổ chịu trách nhiệm một khu vực trong thành phố, thiết lập mạng lưới theo dõi cấp cao. Chỉ cần tổ nào phát hiện được chút dấu vết gì lập tức sẽ được thưởng một ngàn tệ.”

“Thật sao? Trợ lý Ngô anh không đùa chúng tôi đó chứ?” Cả đám người dường như ngửi được mùi tiền, nhao nhao thi nhau gào thét.

Ngô Thanh mỉm cười, cắt đứt vui sướng của họ, “Tiền của Tổng giám đốc không dễ lấy như vậy đâu.” Cả đám người một bộ ỉu xìu, quả thực muốn thiết lập hệ thống truy tìm không đơn giản, hơn nữa còn là mục tiêu chưa được định vị.

“Mọi người làm việc đi, sau trận chiến này Tổng giám đốc chắc chắn sẽ khao các anh em một bữa lớn.” Một người rất có khí thế đứng dậy kêu gào, không khí nhất thời được hâm nóng tràn đầy nhiệt huyết.

Trong phòng thử game chuyên dụng của Tổng giám đốc, Dương Quân Nhiên và Lý Thần Vũ ngồi trên sofa ôm thành một đoàn, ánh mắt chăm chú theo dõi màn hình.

[Đã hơn nửa đêm rồi, tên cáo già kia không phải muốn chúng ta bắt gã sao, như thế nào lại chậm chạp không chịu xuất hiện ?] Dương Quân Nhiên có chút mệt mỏi nhu nhu trán, oán hận cầu nhàu.

“Có muốn nghỉ ngơi một chút trước không ?” Lý Thần Vũ đau lòng cậu, cầm nước nhỏ mắt ân cần giữa đầu cậu ra sau nhỏ xuống vài giọt.

[Không sao, qua trận này anh đãi tôi ăn một bữa lẩu hải sản thật ngon là được.]

“Chỉ cần cậu không ngán, ngày nào cũng ăn tôi vẫn đáp ứng.” Lý Thần Vũ mỉm cười, ánh mắt ôn nhu như muốn hòa tan cậu, không khí khó khăn lắm mới thoát li tình thế ái muội cứ như vậy bị phá vỡ.

Tít tít tít. Trên màn hình, một chấm đỏ nhấp nháy liên tục dẫn đến sự chú ý của 2 người. Dương Quân Nhiên lập tức đem hình ảnh khu vực kia phóng to lên. [Đối tượng ở phía bắc trung tâm thành phố, là khu vực của tổ 3, anh mau cho người điều tra khu vực đó, đem Lương Vụ Thủy bắt lấy.]

“Không đúng, đây là dấu hiệu giả.” Lý Thần Vũ cau mày, lời nói rất khẳng định.

[Vì sao anh lại nói vậy ?] Dương Quân Nhiên khó hiểu, [Vị trí này không phải tòa nhà cũ của MNG sao ?]

“Tôi chắc chắn gã không ở đó, gã ở ngay bên cạnh chúng ta mà thôi. Ở đây, cậu nhìn xem”, Lý Thần Vũ phóng to một khu vực khác, chính là tòa nhà NGS của họ, “Từ đầu đến cuối Lương Vụ Thủy chưa từng là người của MNG hay Trương gia, đó đơn thuần chỉ là mối quan hệ hợp tác, thực chất Lương Vụ Thủy vẫn luôn trong trạng thái vô thức xem bản thân là người của NGS, dù việc làm nội gián bị phát giác, trong lòng chịu giày vò của lương tâm, không còn mặt mũi ở lại NGS nhưng lòng trung thành của gã gián điệp đó lại không cho phép gã thực sự vì Trương gia, vì MNG mà trả thù NGS của Lý gia. Vậy nên tôi có thể khẳng định, gã không ở trong tòa nhà của MNG cũ. Vậy suy ngược lại, nếu gã không ở tòa nhà MNG cũ thì sẽ ở trong khu vực gần NGS, thậm chí là ở ngay trong tòa nhà này cũng không phải điều không thể.”

Dương Quân Nhiên cẩn thận suy ngẫm cũng cảm thấy Lương Vụ Thủy thật sự có khả năng ở ngay cạnh bọn họ giở trò. Việc cắt điện hẳn không nằm trong kế hoạch vậy nên gã sẽ ở một vị trí gần quan sát bọn họ... Từ từ đã, quan sát? Trong nháy mắt tinh quang chợt lóe, Dương Thần Vũ vội nhả cho Lý Thần Vũ

một tin [Gã rất có thể ở tại một nơi có thể trực tiếp quan sát chúng ta mà không gặp trở ngại. Thử tra xét những tòa cao ốc trực diện chúng ta xem.]

“Tôi đã sớm nghĩ đến khả năng này,” Lý Thần Vũ gật đầu, đem điện thoại cầm lên định gọi cho Ngô Thanh, lại bị Dương Quân Nhiên chặn lại.

[Dùng điện thoại của tôi], cậu chính là lo lắng điện thoại của Lý Thần Vũ bị theo dõi. Tuy khả năng này rất khó xảy ra vì cậu luôn theo bên người Lý Thần Vũ, có kẻ lén cài thứ linh tinh vào điện thoại của hắn cậu không thể không biết nhưng muốn nghe lén các cuộc gọi thì có rất nhiều cách, không nhất thiết phải trực tiếp động chạm tới thiết bị, cho nên cậu vẫn là cẩn thận nhắc nhở Lý Thần Vũ.

Hắn tiếp nhận điện thoại từ tay cậu, là một chiếc di động không phải loại đời mới nhất nhưng cũng không lỗi mốt, màu lục nhạt êm dịu tươi mát, hình nền là một đôi cá vàng hoạt hình đáng yêu. Lý Thần Vũ phì cười, hình nền này có thể lý giải là do cậu quá yêu thích hải sản hay không ?

“Được.” Lý Thần Vũ biết lo lắng của cậu, không do dự cầm lấy gọi cho Ngô Thanh.

“Sếp.” Đầu bên kia vang lên tiếng Ngô Thanh.

“Cho người tra xét kỹ càng các tòa nhà trực diện NGS của chúng ta, xem có người nào họ Lương hay không.”

“Vâng.”

[Gã có thể sẽ đổi tên.] Dương Quân Nhiên cảm thấy việc tra xét này sẽ chẳng đem lại hiệu quả gì.

“Tôi biết, thậm chí việc này còn đánh rần động cỏ.” Lý Thần Vũ nhẹ gật đầu, “nhưng tôi không nghĩ ra biện pháp nào khác.”

[Vẫn còn một cách.] Dương Quân Nhiên bỗng phát hiện từ ngày ở bên cạnh Lý Thần Vũ càng ngày càng thông minh hơn, cũng lắm mưu mô quỷ quyệt hơn, cái này người ta gọi là gần mực thì đen phải không ? [Chúng ta 2 người trực tiếp đi tìm gã. Không phải mấy cảnh truy bắt trong phim vẫn thường để cho nhân vật chính đi lung tung tìm ra kẻ địch, còn những tên lâu la thì đi mòn gót cũng không thấy sao ?]

Lý Thần Vũ vô lực đỡ trán, “đời thực hoàn toàn khác với phim, hơn nữa tôi đi còn muốn gây chú ý hơn so với đám lâu la, cậu chắc tôi đích thân đi kiếm gã, gã sẽ vờ như không nhận ra để tôi bắt được ?”

[Tôi có thể giúp anh nguy trang hoàn hảo, ngay cả cha mẹ anh cũng không nhận ra.] Dương Quân Nhiên hắc hắc cười. Cuối cùng vẫn là Lý Thần Vũ hướng Ngô Thanh hủy lệnh truy tìm, theo ý của cậu cởi tất cả tây trang giày da, mặc lên áo khoác jacket da màu đen, quần bò ống côn rách gối cùng boots cao cổ có gắn đinh. Tất cả đều màu đen lạnh lùng, cứng ngắc chặt chẽ đến khó chịu và biến hắn hoàn toàn thành người khác. Nhưng nhiều thế Dương Quân Nhiên cũng chưa tha cho hắn, cậu còn bắt hắn kẻ viền mắt đen như kẻ mấy nghìn năm chưa được ngủ, đem tóc được chải gọn gàng của hắn vò rối tung như một của mấy tên vô gia cư, phụ kiện trên dưới từ mũ lưỡi trai in hình đầu lâu, vòng cổ là một đám xích sắt nặng trĩu, vòng tay gắn đinh, đến thắt lưng may mắn tránh thoát số phận hắc hóa, là một màu lam sậm có gắn một đoạn xích nhỏ màu bạc đều đầy đủ không thiếu thứ gì.

Lần qua lộn lại nửa tiếng cuối cùng cũng xong, Lý Thần Vũ phát hiện hắn lúc này quả thực đến cha mẹ cũng nhận không ra nữa.

[Được rồi, đến cả trợ lý Ngô cũng chẳng nhận ra anh được, không cần lo kẻ chưa gặp anh mười năm có thể nhìn ra cái gì. Chúng ta mau đi thôi, không thể để Lương Vụ Thủy thất vọng vì anh không tìm ra gã được.]

“Đây là tòa nhà đối diện NGS, theo suy đoán ban đầu của chúng ta thì nó là nơi có khả năng Lương Vụ Thủy ẩn náu nhất.” Lý Thần Vũ nhắm mắt, nhìn ánh đèn trên tầng cao nhất, nơi đó trực tiếp đối diện với cửa kính văn phòng hắn. Có nghĩa là nếu 2 người trong mỗi phòng đều đứng trước cửa kính lớn, sẽ trực tiếp thấy nhau.

[Anh đoán gã sẽ ở tầng nào?] Dương Quân Nhiên đi sát bên cạnh Lý Thần Vũ, cậu không muốn bị ai đó bắt ngờ đụng trúng.

“Nhiều khả năng là tầng cao nhất.” Lý Thần Vũ kín đáo kéo tay Dương Quân Nhiên, cẩn thận bảo vệ cậu, đề phòng tình huống bất ngờ xảy ra. “Kể ra cũng lạ, không biết vì sao vài năm trước khu đất trống vốn sắp

chuẩn bị biến thành bãi gửi xe của NGS thì lại bị cướp thầu. Kể đó quả thực rất có đầu óc kinh doanh, chỉ với một tòa nhà cũng kiếm lãi mấy trăm vạn một tháng. Hơn nữa kẻ đó còn cố ý xây nó ngang bằng NGS, khiến 2 tòa nhà cao cứ như tháp đôi vậy.”

Đơn giản hỏi tiếp tân một hồi, Lý Thần Vũ cũng Dương Quân Nhiên vội vã chạy lên tầng cao nhất. Không ngờ được gã thể nhưng quả thực ở đây, hơn nữa họ tên cũng không thay đổi. Mọi suy đoán của họ hoàn toàn chính xác. Ngay cả phòng gã bao cũng nằm ở vị trí dễ dàng quan sát sang phòng Tổng giám đốc của hẳn nhất.

Cộc cộc cộc.

“Vào đi.” Âm thanh khàn khàn của Lương Vụ Thủy vang lên, bình thản tự nhiên chẳng có chút lo lắng nào.

“Lương thúc, trò chơi kết thúc rồi.” Lý Thần Vũ tiến vào, khóe môi cười lạnh không ngừng.

“Thật không nghĩ đến sau bao nhiêu chuyện ta đã làm mà vẫn còn được nghe một tiếng ”thúc“. Tiểu Vũ, cháu không trách ta sao?” Lương Vụ Thủy mỉm cười từ ái, thật giống một vị trưởng bối gặp lại đứa cháu yêu quý sau nhiều năm.

“Lương thúc, cháu biết tất cả mọi chuyện rồi. Cha cháu mất cũng đã lâu, thù hận năm đó nên quên thì quên, thúc không cần tự trách. Thời gian qua đã quá đủ rồi, thúc không nợ gì Lý gia nữa. Dù năm đó thúc bước chân vào NGS đích thực là có động cơ nhưng rốt cuộc vẫn là ba cháu phát hiện sớm mà ngăn cản hoặc sự thật là ngay từ đầu thân phận nội gián này thúc không tình nguyện. Tất cả sự việc ngày hôm nay thúc không phải có ý định đánh sập NGS mà ngược lại muốn tạo động lực thúc đẩy cháu. Lương thúc, cháu rất cảm kích thúc, càng không oán hận thúc, nhưng số tiền thúc vất vả kiếm được suốt mười năm qua cháu không thể không có lương tâm mà lấy đi được, cháu sẽ coi như thúc đang đầu tư vào công ty cháu vậy. Ngày mai cháu sẽ chuyển cho thúc 15% cổ phần, cũng sẽ trả lại một phần tư số tiền thúc dùng để cứu giá cổ phiếu của công ty cháu kia.”

Lương Vụ Thủy hốc mắt đỏ bừng, tiến lên ôm lấy Lý Thần Vũ, trong khoảnh khắc ấy Dương Quân Nhiên bỗng thấy trái tim mình đau nhói như bị kim đâm, dự cảm bất an trào lên mãnh liệt.

Phập. Hàn quang lóe lên, máu tươi nhất thời vẩy ra...

16. Chương 16: Diễn Biến Bất Ngờ

“Không!”, Dương Quân Nhiên kinh hoàng hét lên, cậu lao đến muốn thay Lý Thần Vũ hứng một dao kia, nhưng đã muộn. Máu đỏ thẫm, nóng hổi vội vã tràn ra, làm ướt cả bàn tay cậu.

Lý Thần Vũ bởi vì không kịp lường trước tình huống này nên bị đâm trực diện với khoảng cách, lực đạo cùng tốc độ phù hợp nhất, thương thế của hẳn cũng bởi vậy mà rất nặng, hẳn không thể khống chế mà ngã đè lên cậu ở phía sau. Hẳn hình như nghe được tiếng hét của cậu. Hẳn lúc này vẫn lơ đãng không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Ha ha ha...” Lương Vụ Thủy cười lớn, gã ở phía xa dùng ánh mắt lạnh lẽo chứa đầy thù hận mà nhìn Lý Thần Vũ. “Tiểu Vũ, mày có kết cục này chính là bởi cái tính tự phụ di truyền từ ba mày đấy. Mày dùng mấy thứ suy đoán vớ vẩn giống như trên đời này ai cũng lương thiện mà coi nó là thật, vậy nên nhất dao này chính là tao cảnh tỉnh mày, tự làm tự chịu, đừng luôn tự coi mình là đúng.”

“Ông...” Lý Thần Vũ kinh ngạc vô cùng, chẳng lẽ tất cả những suy đoán của hẳn đều đã sai rồi sao? Chẳng lẽ Lương Vụ Thủy thực sự muốn đối phó Lý gia? Cơn đau ập đến khiến mặt mũi hẳn trong thoáng chốc trắng bệch phủ đầy mồ hôi lạnh, hẳn cảm nhận được sự run rẩy của người đang ôm mình. Tiểu Nhiên, vì sự ngu xuẩn của anh nên mới khiến cả 2 chúng ta rơi vào tình cảnh nguy hiểm này. Anh xin lỗi, Tiểu Nhiên...nhưng chỉ cần anh còn sống, dù chỉ còn hơi thở cuối cùng anh cũng sẽ bảo vệ em... Tiểu Nhiên, nếu chúng ta có thể thoát khỏi cơn nguy khốn này, anh nhất định sẽ đối tốt với em, trân trọng em, dùng cả đời này làm cho em được hạnh phúc... Tiểu Nhiên...

“Thì ra...thì ra mọi suy đoán của tôi đều sai sao?” Lý Thần Vũ thì thào, ánh mắt vô định của hẳn chứa đầy nghi hoặc khó hiểu và rất nhiều hối hận.

“Lý Thần Vũ, mấy mươi năm trước chỉ là một đứa con nít ranh thì biết cái gì. Đừng nói năm đó mày đi du học, chỉ về vài ngày tết, cho dù mày ở đây, chứng kiến mọi thứ từ đầu đến cuối cũng chưa chắc nhìn ra điều gì đâu.” Lương vụ Thủy tựa người vào tấm kính lớn, trong tay xoay xoay dao nhỏ, máu dính trên lưỡi dao trơn tuột có vẻ lạnh lẽo khiến nó càng thêm sắc bén. Trong kế hoạch của gã không có tiết mục giết Lý Thần Vũ, chỉ tại hắn tự dâng lên cửa mà thôi.

“Chuyện mười năm về trước rốt cuộc là như thế nào? Dù ông có giết tôi thì cũng phải để tôi chết không oan khuất chứ.” Lý Thần Vũ cảm thấy máu trào ra theo từng nhịp thở của hắn, không khí xung quanh càng lúc càng lạnh.

Dương Quân Nhiên bên cạnh khóc không ngừng, bàn tay run rẩy níu lấy cánh tay hắn. Khi này cậu đã nhấn tin cho Ngô Thanh bảo anh ta gọi xe cứu thương cùng điều người tới cứu Lý Thần Vũ. Cậu cũng tình toán nếu Lương Vụ Thủy nhất quyết muốn giết Lý Thần Vũ, cậu sẽ liều mạng với gã. Lúc này chỉ mong xe cứu thương đến nhanh một chút.

“Được, mày đã muốn nghe tao cũng tùy thời phụng bồi”, Lương Vụ Thủy ngồi vào trước máy tính, tâm tình vui sướng đem tài liệu từ hệ thống NGS toàn bộ lấy được. “Mày còn nhớ người mẹ điên của mày không, mày có biết cô ta vì sao lại phát điên như thế?”

“Mẹ? Chuyện này có liên quan đến mẹ tôi sao?” Lý Thần Vũ cau mày, năm đó sau cái chết của ông ngoại, tinh thần của mẹ bắt đầu không ổn định, nửa năm sau thì phát điên.

“Ai cũng nghĩ việc mẹ mày phát điên do quá bị thương sau cái chết của người thân, nhưng ngoài nguyên nhân ấy ra còn một thứ khác kích thích đến cô ta, đó chính là tao. Chắc hẳn cho đến bây giờ, mày cũng không biết ba mày là gay đâu nhỉ?”

“Cái gì?” Lý Thần Vũ sửng sốt.

“Mười mấy năm về trước, tao chính là nhân tình được bao nuôi của Trương Thạch, tin đồn y có quan hệ bất chính với nam nhân vốn là sự thật. Tao yêu Trương Thạch, sẵn sàng vì y làm mọi thứ, kể cả những chuyện phạm pháp. Nhưng sau khi được gài đến bên người ba mày, tao phát hiện ông ta quá mức cẩn thận, quỷ kế đa đoan, không dễ dàng lấy được lòng tin. Ngay khi tao chuẩn bị bỏ cuộc thì phát hiện ba mày không những là gay mà đối tượng còn là tao. Kế hoạch chính vì thế mà thay đổi, chỉ trong một thời gian ngắn tao đã trở thành thư ký kiêm nhân tình của ba mày. Phụ nữ vốn là loài sinh vật có tính hay hoài nghi và ghen tuông, mà càng nhiều chính là nhạy cảm. Chỉ một thời gian ngắn sau khi tao với ba mày có quan hệ mờ ám, mẹ mày đã phát hiện tất cả mọi chuyện. Tao không muốn cô ta phá hỏng kế hoạch, cũng ngại phiền phức nên đã cho cô ta uống một vài loại thuốc khiến tinh thần bất ổn, đồng thời sắp xếp cho cô ta được chứng kiến hành vi ngoại tình của chồng mình. Cuối cùng, cô ta đã phát điên. Ha ha ha.” Lương Vụ Thủy cười nhưng đáy mắt lạnh lẽo chứ đầy hận thù. “Tao đã thành công tạo cơ hội cho Trương Thạch lật đổ Lý gia, chỉ là Trương Thạch tính tình nóng nảy không biết nhẫn nại, còn thêm ghen tuông nên khiến kế hoạch bị bại lộ, ba mày lập tức lật ngược ván cờ, cứu Lý gia đang trên bờ vực sụp đổ. Không thể không thừa nhận, ba mày là kẻ tâm ngoan thủ lạt, cũng rất có tài, đáng tiếc ba mày vẫn là tính sai một bước cuối cùng. Ba mày đã đem tao nhốt lại, ngày ngày tra tấn tao, khiến tao chết không được mà sống cũng không xong. Mấy năm sau, khi Trương Thạch tạo ra vụ tai nạn đem ba mày giết chết, tao mới thoát khỏi nhà tù kia. Những tưởng sau bao nguy nan, tao rốt cuộc lại có thể trở về bên Trương Thạch, không ngờ y thế nhưng lại đuổi tao đi, không cho phép ở lại thành phố. Vì cái gì, vì cái gì mà tao phải chịu đựng tất cả những thứ ấy? Tao không cam tâm, tao muốn Lý Trương 2 nhà cùng sụp đổ, vì thế đã lên kế hoạch, đem Lý gia của mày đánh sụp rồi đổ hết tội cho Trương gia. Kế hoạch đáng lý phải thuận lợi, không ngờ mày chính là nghé con không sợ cọp, đem mấy chiêu bài vớ vẩn đến nhử tao. Hừ, mày cũng thật thông minh, đoán được người phía sau là tao, hơn nữa còn tìm được chính xác vị trí của tao. Chỉ là mọi suy đoán của mày lại ngược lại so với sự thật.”

“Thì ra mọi sự là như thế...” Lý Thần Vũ thở dài, Lương Vụ Thủy nói đúng, hắn đã quá tự phụ, cứ ngỡ mọi suy đoán của mình là đúng, chẳng thêm suy xét đến việc xác minh những suy đoán đó. “Không ngờ quan hệ của ba người lại phức tạp như thế, mà cái chết của ba lại là bị dàn xếp chứ không phải một vụ tai nạn ngẫu nhiên.” Lý Thần Vũ thâm hận chính mình là đứa con vô năng, ngay cả ba chết oan khuất cũng không nhìn ra được.

Bíp.

“Toàn bộ dữ liệu của NGS tao đều lấy được rồi, xem ra công ty mày không tránh khỏi kết cục phá sản, hơn nữa ...mày có thể sống đến ngày mai hay không, cũng khó nói. Ha ha ha!” Lương Vụ Thủy ánh mắt như đao nhọn hung hăng nhìn Lý Thần Vũ, nhưng gã giống như xuyên qua cậu nhìn đến một người khác.

Dương Quân Nhiên tức giận cực độ, đau đớn trong lòng khiến cậu giờ phút này tựa như một con dã thú, muốn lao đến cắn đứt cổ Lương Vụ Thủy, nhưng ngay lúc nhận ra cử động bất thường của cậu, Lý Thần Vũ đã kiềm chặt tay cậu lại.

“Anh không cho phép...em...vậy bắt đôi tay của mình...” Giọng Lý Thần Vũ lúc này tựa như một lời thì thầm, cực nhỏ, cực thiếu sinh khí. Bởi sự gồng lên của cơ thể, động đến vết thương nên máu nhất thời phun ra mãnh liệt, áo của hắn đã ướt nhẹp không thể giữ áo không chảy ra sàn thành một vũng nhỏ.

Dương Quân Nhiên khóc nức lên, cổ họng cậu nghẹn lại không nói được lời nào, cậu muốn trả lời anh, muốn cho anh nghe giọng nói của mình, nhưng cậu lại bất lực. Cậu chỉ có thể dùng hết sức ôm chặt lấy anh...thật chặt, thật chặt, tựa như đời này kiếp này cũng sẽ không buông ra. Từ khi nào anh đã trở thành một phần máu thịt của cậu, quan trọng như thế, khiến cậu đau đớn như thế... Tại sao, ngay khi em vừa nhận ra tình cảm của bản thân thì anh lại muốn rời xa em như thế này? Nếu ngày hôm nay là ngày kết thúc thì thà rằng chưa từng có bắt đầu, như vậy liệu em có bớt đi một phần đau khổ hay không?

Lương Vụ Thủy chẳng thèm để ý đến kẻ sắp chết vì mất quá nhiều máu đang nằm trên sàn, thản nhiên lướt qua tiến về phía cánh cửa, ý định đi ra khỏi phòng.

Cạch.

“Chúng tôi là công an có nhiệm vụ bảo trì an ninh trong thành phố, chúng tôi nhận được thông báo ở đây có xảy ra tranh chấp. Ông Lương Vụ Thủy, chúng tôi nghi ngờ ông có liên quan đến việc ăn cắp tin tức và tài liệu của NGS, hơn nữa...” Viên cảnh sát ánh mắt lạnh lẽo, lướt qua người toàn thân mặc đồ đen, trên bụng có vết thương đang nằm trên sàn nhà, tình trạng nguy cấp, “mời ông phối hợp cùng chúng tôi, tìm hiểu xem ông có bị cấu thành tội danh cố ý gây thương tích hay không.”

17. Chương 17: Chia Lìa

“Thần Vũ, xin anh...xin anh... Anh nhất định phải sống, nhất định phải tỉnh lại...” Dương Quân Nhiên ngồi xổm tại một góc khuất của hành lang, nơi ít người qua lại. Cậu không dám ngồi ở trước cửa phòng cấp cứu sợ người khác đi qua sẽ đụng trúng cậu, cũng không dám đi quá xa, sợ Lý Thần Vũ cấp cứu xong được chuyển đi nơi khác cậu không tìm thấy. Suốt hơn 10 tiếng đồng hồ chờ đợi, nhìn những y tá cầm khay băng dính đầy máu tươi cậu lại sợ đến toàn thân run rẩy. Cậu chưa bao giờ cảm thấy chính mình vô dụng như thế. Lúc này cậu cảm thấy thật cô đơn và lạnh lẽo, 2 bàn tay lúc trước dính đầy máu của Lý Thần Vũ bây giờ khô lại, đau rất và khó chịu.

Thần Vũ, em lạnh lắm, anh lại ôm em như trước đi... Thần Vũ, thế giới của em nhỏ bé lắm, ngoại trừ anh và mẹ thì chẳng còn ai khác, vậy nên anh đừng xa rời em có được không?... Thần Vũ nếu em khóc, anh có cười nhạo em yếu đuối không, có chê em khóc đến xấu xí không? À, em xin lỗi, em quên mất anh đâu có thấy được em, chúng ta vẫn luôn ở bên nhau từng giây từng phút, nhưng vẫn chưa hề một lần chân chính gặp mặt phải không?... Thần Vũ, lúc trước em từng nghĩ giá như em có một điều ước, em sẽ ước em không còn trong suốt nữa, như vậy anh có thể nhìn thấy hình dáng của em, em và anh sẽ không còn khoảng cách nữa, nhưng lúc này nếu em có một điều ước, em sẽ ước anh khỏe mạnh trở lại, dù em có vĩnh viễn không thể lấy lại hình dáng ban đầu, vĩnh viễn phải sống trong bóng tối, phải rời xa anh, ở một nơi nhìn anh cùng cô gái khác kết hôn hạnh phúc bên nhau em cũng chấp nhận. Em chỉ cần anh được bình an, thế là đủ... Thần Vũ, em còn rất nhiều điều muốn nói với anh, xin anh hãy tỉnh lại...

“Sếp, anh tỉnh rồi?”

Lý Thần Vũ nhíu mi, toàn thân hắn cứng ngắc, vô lực, vùng bụng ản ản đau. Hắn nhận ra chính mình đang ở trong bệnh viện, bên cạnh là trợ lý Ngô cùng thư ký Lâm biểu tình lo lắng nhìn hắn. Đột nhiên trí nhớ ùa về, tựa như một gáo nước tạt thẳng từ đỉnh đầu xuống, lạnh buốt. Lúc hắn vẫn còn tỉnh táo là khi viên

cảnh sát tiến vào phòng bắt giữ Lương Vụ Thủy. Lâm Uyển Nhu đưa nước ấm cho hắn, Lý Thần Vũ uống một ngụm, cau mày nhìn ngoài trời lúc này đang là buổi tối.

“Thư ký Lâm, chuyện gì đã xảy ra?”

“Đêm qua lúc trợ lý Ngô nhận được tin nhắn của anh liền lập tức gọi xe cứu thương cùng cảnh sát đến. Lương Vụ Thủy đang bị tạm giam chờ ngày xét xử nhưng xem ra tội danh của gã đã được xác lập rồi. Anh bị đâm một nhát dao rất sâu nên lúc được đưa đến bệnh viện tình trạng hết sức nguy kịch, phẫu thuật mất hơn mười tiếng đồng hồ. Bởi tác dụng của thuốc mê nên anh đã ngủ thêm khoảng 4, 5 tiếng. Hôm nay đã là thứ bảy.”

Tin nhắn kia hẳn là do Dương Quân Nhiên gửi, vậy cậu lúc này đang ở đâu? “Tôi đã biết, đem điện thoại đến cho tôi.”

“Sếp, anh mới phẫu thuật, dùng điện thoại lúc này không tốt cho sức khỏe của anh.” Trợ lý Ngô nhẹ giọng nhắc nhở.

“Có một chuyện so với tính mạng của tôi còn quan trọng hơn.” Lý Thần Vũ nâng tay muốn cầm điện thoại Lâm Uyển Nhu đưa đến nhưng lại vô lực không cầm được.

“Chết tiệt!” Lý Thần Vũ nóng nảy, hẳn lúc này rất lo cho Dương Quân Nhiên, đã hơn nửa ngày không biết cậu đang ở đâu.

Lâm Uyển Nhu sợ vết thương của hắn bị ảnh hưởng vội vàng cầm lấy điện thoại.

“Để em, sếp muốn liên lạc với người nào?”

“Cũng được, cô nhắn tin cho người tên Tiểu Nhiên, nói tôi đã tỉnh lại, hỏi em ấy đang ở đâu, lập tức đi tìm tôi.” Lý Thần Vũ thở dài.

Lâm Uyển Nhu cùng Ngô Thanh sững sốt, họ biết rõ Lý Thần Vũ cả ba lần mẹ đều đã mất, cũng không thân thiết với họ hàng nào. Vương Lăng và Tô Xảo đang ở bên Mỹ cũng rất lo lắng cho tình hình của hắn nhưng nhanh nhất là sáng mai họ mới có thể đến. Hơn nữa nội dung tin nhắn giống như sếp rất quan tâm người này, có thể là ai đây?

Sau khi tin nhắn được gửi đi, cứ 2 phút Lý Thần Vũ lại kiểm tra điện thoại 1 lần cho dù kết quả lần nào cũng như nhau, đều không có tin nhắn mới. Liên tục suốt 1 giờ, điện thoại báo pin yếu vẫn không có tin nhắn mới được gửi đến. Lý Thần Vũ quả thực gấp đến sắp điên rồi, hẳn hiểu rõ Dương Quân Nhiên, tính tình cậu rất rụt rè, nhút nhát, cho dù thời gian gần đây ở bên cạnh hắn cậu có chút thay đổi, dương quang sáng lạn hơn, nhưng bản tính lâu ngày vẫn sẽ không dễ thay đổi, nhất là khi không có hắn bên cạnh. Hắn rất lo cho cậu, đã gần một ngày, cậu đang ở đâu, có được ăn uống gì không, đêm qua có bị lạnh không, tại sao lại không trả lời tin nhắn của hắn? Vì sao lại không liên lạc được? Là không nhận được, điện thoại hết pin hay không có sóng, hay cậu căn bản không cầm điện thoại? Hoặc là...cậu đã xảy ra chuyện gì?

Càng nghĩ, Lý Thần Vũ càng nóng nảy, hẳn chưa bao giờ cảm thấy nôn nóng như thế. Hắn muốn đi tìm cậu, dù biết sẽ cậu không thể thấy bằng mắt thường, dù biết nếu hắn bước ngang qua cũng không thể nghe tiếng cậu. Càng ngày suy nghĩ càng theo hướng tiêu cực, Lý Thần Vũ vén chăn muốn xuống giường. Hắn quyết định phải đi tìm Dương Quân Nhiên, hẳn không thể cứ ngồi một chỗ mà chờ đợi được. Hắn sợ...chính mình sẽ phát điên mất.

“Sếp...Không được, vết thương của anh còn chưa ổn định, không thể xuống giường.” Trợ lý Ngô vốn đang ngồi gần cửa sổ phòng bệnh, thông qua máy tính xách tay xử lý công việc, thấy Lý Thần Vũ xoay người vén chăn liền vội vàng ngăn hắn lại. “Anh muốn làm gì, tôi giúp anh.”

“Không, việc này anh không làm được, mau tránh ra để tôi đi.” Lý Thần Vũ đẩy ra cánh tay của Ngô Thanh.

Lâm Uyển Nhu đang ở ngoài cửa cũng vội vã chạy vào, “Sếp, anh làm gì vậy, vết thương sẽ vỡ ra mất.”

“2 người tránh ra, tôi muốn ra ngoài, tôi phải tìm cậu ấy.” Lý Thần Vũ giãy giụa, vết thương này có là gì chứ, sự bất ổn của tinh thần khi không có Dương Quân Nhiên ở bên còn nghiêm trọng hơn thế nhiều. Vậy nên hắn phải tìm cậu.

“Anh muốn tìm ai, chúng tôi giúp anh tìm còn không được sao?” Lâm Uyển Nhu có chút tức giận, người này thương tích nặng như vậy còn muốn đi tìm người, có phải không cần sống nữa hay không?

Lý Thần Vũ lắc đầu, trán đã nổi gân xanh, kịch liệt giằng thoát khỏi Ngô Thanh và Lâm Uyển Nhu, nhưng hần vón vừa phẫu thuật không bao lâu, sức lực đương nhiên chưa hồi phục, không thể thoát khỏi kìm kẹp. Vết thương nhất thời bị vận động mạnh làm vỡ ra, máu thấm ướt vạt áo đồng phục của bệnh viện. “Không...ngoài tôi không có ai có thể tìm được cậu ấy...Mau, 2 người mau thả tôi ra, tôi phải đi tìm cậu ấy...”

Bởi Lâm Uyển Nhu ngay khi tiến vào đã bấm chuông gọi bác sĩ nên lúc này đã có mấy người xuất hiện, cùng Ngô Thanh giữ chặt Lý Thần Vũ, tiêm thuốc an thần cho hắn. Lý Thần Vũ nhắm chặt mắt, hô hấp dần dập dờn dần bình tĩnh trở lại, thuốc an thần đã phát huy tác dụng, đầu óc hắn là một mảng tối đen quay cuồng. Tiểu Nhiên, cho đến bây giờ tôi mới nhận ra, đến cả hình ảnh của cậu để nhớ đến tôi cũng không có, mau quay về bên tôi, Tiểu Nhiên, Tiểu Nhiên...

Lạnh...lạnh quá. Dương Quân Nhiên chợt giật mình tỉnh lại. Cậu ngay trước khi cánh cửa phòng cấp cứu mở ra liền ngủ quên, lúc này toàn thân nóng bừng, mồ hôi lạnh lại chảy đầm đìa, cậu đoán bản thân bị cảm rồi. Thần Vũ? Dương Quân Nhiên đột nhiên hoảng hốt đứng bật dậy, toàn thân duy trì một tư thế trong thời gian quá dài nên tê cứng, lúc này lại vận động đột ngột nên cậu lập tức ngã sấp xuống. Đầu gối truyền đến cảm giác đau đớn nhưng cậu chẳng hề để ý, cậu phải đi tìm hắn.

Đứng trước cửa phòng cấp cứu, Dương Quân Nhiên sắc mặt tái nhợt, bên trong...không có ai cả. Ca cấp cứu đã kết thúc rồi, Thần Vũ...anh vẫn còn sống, đúng không? Phải, nhất định, anh ấy nhất định còn sống, mình phải đi tìm anh ấy thôi... Ở trên người mò loạn một hồi, điện thoại đâu rồi? Trong đầu chợt lóe lên hình ảnh lúc họ gặp Lương Vụ Thủy, điện thoại trong lúc rối loạn chắc đã rơi mất rồi. Từ khi gặp mặt, phương thức nói chuyện giữa họ chính là chiếc điện thoại, lúc này đánh mất điện thoại đồng nghĩa mất liên lạc với Lý Thần Vũ, cậu vô đầu tự trách bản thân quá mức vụng về hậu đậu. Nước mắt chậm rãi chảy xuống, cậu phải làm thế nào mới tìm được Lý Thần Vũ đây? Ca cấp cứu sớm đã kết thúc, Lý Thần Vũ đã được chuyển đến tầng nào, phòng nào cậu không thể biết được, cũng rất có thể người ta đã chuyển hắn sang viện khác, cũng có thể...là nhà xác. Cậu không thể lừa gạt bản thân, cậu không có một thông tin nào của hắn, không có cách nào xác định hắn sống hay chết, không có cách nào biết được hắn đang ở đâu. Cậu phải làm sao bây giờ?

18. Chương 18: Thang Máy Và Nước Mắt

Xa người mình yêu là một trong bát khổ của Phật giáo, Dương Quân Nhiên cho đến bây giờ mới hiểu được. Tình cảm của cậu mới chỉ vừa nhận thức nhưng bởi liên tiếp bị ngoại cảnh tác động liền trở nên mãnh liệt cùng đậm sâu, giống như một tàn lửa nhỏ bị gió thổi cháy bùng lên. Cậu chưa từng nghĩ đến, có một ngày bản thân sẽ như thế, đem một người đặt tại vị trí cao nhất, quan tâm, lo lắng cho người đó còn hơn bản thân mình. Bạn sẽ chẳng đoán được mình biến thành ai cho đến khi bạn thực sự yêu một ai đó. Thần Vũ...Thần Vũ...em rốt cuộc phải làm sao mới có thể tìm được anh đây? Em rất mệt, thật muốn ngủ, cũng muốn bỏ cuộc, em muốn đi tìm anh, nhưng cũng sợ hãi sẽ thấy được điều gì đó khủng khiếp đã xảy ra. Không có anh, em lại trở về thành một kẻ thiếu tự tin cùng quyết đoán. Mọi suy nghĩ đều trở nên thực mâu thuẫn, em...không biết mình phải làm gì bây giờ... Thần Vũ...em rất nhớ anh...

Bịch.

Dương Quân Nhiên tựa trên cánh cửa phòng cấp cứu, không nghĩ rằng then cửa không chốt, bị lực tác động liền mở ra khiến cậu đang không để ý ngã trên đất.

“Mẹ...có ma...có ma kìa!” Một bé gái sắc mặt tái nhợt vừa vận nhìn được cảnh tượng cánh cửa tự mở ra một cách kì quái cùng tiếng động như có vật nặng rơi trên đất. Mẹ cô bé đứng bên cạnh cũng nhìn sang, sắc mặt thập phần khó coi, trong bệnh viện không thiếu nhất là những oan hồn oán linh, chuyện ma không ít thì nhiều mà đều là những chuyện rùng rợn. Cô vội kéo tay con lùi lại phía sau, gấp gáp đi như chạy kéo dài khoảng cách với căn phòng bị ma ám kia.

Dương Quân Nhiên gắng gượng bám cửa chặt vật đứng dậy, tiếng hét của bé gái giống như một gáo nước tạt tỉnh cậu. Tình cảnh của cậu lúc này rất nguy hiểm, cậu phải thật cẩn thận không thể để người ta phát

hiện được, nếu không rất có thể sẽ bị bắt đến phòng thí nghiệm mổ xẻ. Lúc này cậu phải tìm Lý Thần Vũ, dù hắn còn sống hay đã chết, cậu cũng phải gặp một lần. Chỉ có hắn chịu chấp nhận cậu, chỉ có hắn mới bảo vệ cậu. Nhưng mà...phải tìm thế nào đây?

Dương Quân Nhiên đứng trước thang máy âm thầm tính toán, bệnh viện có mười mấy tầng, mỗi tầng lại có hàng chục phòng, phân ra các khoa khác nhau. Nếu đi cầu thang bộ sẽ tránh được ánh mắt kinh hãi của người khác, nhưng thể lực cậu lúc này không cho phép, cậu đã rất yếu, đầu vầng mắt hoa, chân vừa đau vừa run đến đi bình thường cũng là từng bước từng bước, muốn leo thang chính là vọng tưởng rồi. Nếu cố chấp leo thang bộ, lỡ không thể chống chịu nổi ngất đi, cậu có thể cứ như vậy mà chết, như vậy biện pháp đi thang bộ hoàn toàn bác bỏ. Không phải thang bộ thì sẽ là thang máy, nhưng cửa thang máy tự động mở ra hoàn toàn không phải một việc được khoa học chứng nhận dựa trên các nguyên tắc vật lý hóa học sinh học..., xem ra phải làm theo cách cũ, chờ thời điểm thích hợp theo chân người khác mà vào. Nhưng trong không gian hẹp như thang máy rất dễ xảy ra đụng chạm, cậu cũng không thể kiểm soát số người ra vào thang máy.

Đang mải suy nghĩ, một nam nhân đã bước đến cạnh cậu, đợi thang máy. Lúc này đang là buổi tối, nhưng chưa đến giờ thăm bệnh nhân, cũng vừa qua giờ cơm chiều, chỉ có người nhà ở lại trông nom nên người đi thang máy sẽ không nhiều như giờ cao điểm. Như vậy thời điểm này đi thang máy chính là tốt nhất, Dương Quân Nhiên nhìn thang máy từ dưới đi lên, chỉ còn vài giây sẽ đến tầng cậu đang đứng liền lập tức quyết định.

Tinh.

Cửa thang máy mở, bên trong là một nữ nhân mặc vest trắng, dáng người thon dài, khuôn mặt xinh đẹp thanh lãnh, đó chính là Lâm Uyển Nhu. Đôi mắt Dương Quân Nhiên lập tức sáng lên, trong lòng vui mừng, giờ khắc này Lâm Uyển Nhu trong mắt cậu so với Thánh mẫu còn hơn vài phần, thực cảm tạ ông trời. Nhìn đến nữ thư ký này Dương Quân Nhiên liền đoán được tám phần là Lý Thần Vũ vẫn bình an vô sự, hơn nữa thang máy đi lên chứng tỏ cô đang trên đường tới thăm hắn, chỉ cần bám theo cô sẽ tìm được Lý Thần Vũ. Tâm tình thấp thỏm lo âu được buông lỏng vài phần, Dương Quân Nhiên vừa định bước vào thì phía sau cậu ba nam nhân cao lớn dẫn theo mấy đứa trẻ chạy vọt lên.

“Đợi một chút.” Một người gấp gáp hô lên.

Nam nhân đứng bên trong thang máy ấn nút giữ cửa, đợi đám người kia toàn bộ tiến vào mới thả tay đóng cửa thang. Dương Quân Nhiên lập tức bị đám người kia cướp mất cơ hội tìm Lý Thần Vũ. Cậu tức đến đỏ mắt, suýt thì chỉ tay lên trời văng tục. TMD, đám người kia có thể hỗn đản hơn được nữa không? Bực bội thì bực bội, cuối cùng cậu vẫn phải chấp nhận số mệnh, lẳng lặng theo dõi những tầng thang máy mở ra.

“Tầng 5, 9 và 12. Xem ra chỉ có thể lần lượt đến từng tầng tìm kiếm thôi.” Dương Quân Nhiên thở dài, nhưng dù sao xác định được Lý Thần Vũ bình an đã rất tốt rồi, hơn nữa cũng loại bỏ rất nhiều tầng, chỉ đi tìm ở 3 tầng thôi đã là tốt lắm.

“A...” Trước mắt đột nhiên biến thành một mảng tối đen, Dương Quân Nhiên ngồi thụp xuống. Đã một ngày không ăn không uống, lại thêm cảm lạnh phát sốt, tình huống của cậu lúc này thật sự rất đáng lo. Không biết có thể chống chịu được đến lúc tìm thấy Lý Thần Vũ hay không? Dạ dày cuộn lên, vừa đau xót vừa khiến cậu muốn nôn. 2 tay chống trên sàn đất lạnh lẽo, cậu cảm thấy chính mình không xong rồi, cậu đã không còn sức lực tiếp tục chống đỡ nữa.

Lúc này đã là sáng ngày chủ nhật, Lý Thần Vũ nửa đêm qua nằm mơ thấy ác mộng, hắn mơ thấy thi thể lạnh lẽo cứng ngắc của Dương Quân Nhiên. Cậu lúc này trong trí nhớ của hắn không phải là làn da mềm mại mát lạnh, không phải là mái tóc mượt như tơ mà chỉ là một vùng tối mênh mông lạnh lẽo đến tận đáy lòng. Hôm qua sau khi vết thương một lần nữa được khâu lại, bác sĩ đã cảnh cáo hắn không được phép xúc động, càng không thể đi lại, cử động mạnh. Nếu một lần nữa làm vết thương vỡ ra thì hắn có mười cái mạng cũng không đủ dùng. Lâm Uyển Nhu cũng vì thế mà vừa khóc vừa mắng hắn, nói hắn máu lạnh không quan tâm đến suy nghĩ của những người quan tâm hắn, nói hắn ích kỷ chỉ thích làm theo ý muốn của bản thân, nói hắn ngu muội không biết trước sau, không biết đúng sai phải trái, cô còn nói:

“...Tôi biết anh muốn đi tìm người tên Tiểu Nhiên kia, tôi thân là nữ thư ký của anh, tự nhận là người đối với hành tung của anh rất rõ ràng nhưng tôi chưa từng thấy anh đặc biệt chú ý cô gái nào nhưng từ ánh

mất và thái độ của anh, tôi đoán được người kia rất quan trọng với anh, hơn nữa với sự quan tâm của anh với người đó trên tư cách là người yêu. Tôi không biết vì sao 2 người không thể liên lạc, cũng không cần biết cô gái kia có xảy ra chuyện gì hay không, tôi cũng không ngăn cản và cũng không có quyền ngăn cản anh đi tìm cô gái kia, nhưng với một điều kiện đó là anh phải xuống giường được đã. Sếp, tôi là cấp dưới của anh, tôi ngưỡng mộ tầm nhìn xa của anh, tôn trọng lối sống và cách suy nghĩ của anh, tôi biết anh không phải là người có thể vì toàn cục mà hy sinh bản thân nhưng nhất định anh là một người có trách nhiệm. Anh làm ơn hãy nghĩ đến tôi, nghĩ đến Ngô Thanh, nghĩ đến mấy vị Phó Tổng, Giám đốc, cũng là nghĩ đến toàn bộ mấy nghìn nhân viên trong công ty. Anh có nghĩ đến một khi anh mất đi, chúng tôi sẽ như thế nào hay không? Trên vai anh không phải chỉ gánh vác sinh mệnh của chính mình thôi đâu, mà là mấy nghìn người. Vì thế, tôi nhắc nhở anh, hãy suy nghĩ kỹ trước khi đưa ra quyết định.”

Lâm Uyển Nhu đi theo Lý Thần Vũ không phải ngày một ngày hai, thời gian trôi qua hần rất hiểu tính cách của cô, một người hết lòng vì công việc, rất nhạy bén, thông minh sắc xảo, nhưng sự cố gắng mà cô bỏ ra là gấp trăm lần so với người khác. Có không ít người nghĩ cô dựa vào dung mạo xinh đẹp để leo lên vị trí ngày hôm nay, thậm chí có người còn nghĩ cô cùng hần có gian tình, nhưng cô giữa những lời đồn đại vẫn mạnh mẽ gạt bỏ tất cả, không thêm để tâm đến suy nghĩ của người khác, dùng năng lực thực sự để chứng minh bản lĩnh của mình. Cô là một người phụ nữ rất đáng nể phục. Tính cách của cô hoàn toàn không phải một người thích tọc mạch chuyện của người khác, cô quả thực chưa bao giờ hỏi đến chuyện cá nhân của hần. Cô cùng hần nói chuyện luôn ở trên vấn đề công việc, ít khi bàn đến vấn đề khác, thái độ cũng rất mềm mỏng, thể hiện rõ sự tôn trọng cùng tín nhiệm của cô đối với hần, chưa bao giờ hần nghĩ cô lại quyết liệt như vậy. Cô nói đúng, trong tình trạng này hần không thể đi tìm Dương Quân Nhiên, cho dù tìm thấy cũng không còn mạng để yêu cậu nữa. Hần phải bình tĩnh lại, phải lý trí hơn, nghĩ ra phương pháp tốt hơn để tìm cậu.

Dương Quân Nhiên, cho đến ngày nào không tìm được cậu, có lẽ ngày đó tôi vẫn còn phải dùng đến thuốc an thần.

Cạch.

“Sếp, anh dậy rồi. Tôi có mua chút cháo cho anh.” Ngô Thanh mở cửa bước vào, trên tay xách theo một chiếc hộp giữ nhiệt nhỏ. Anh vừa đem cháo múc ra để nguội, vừa nói, “5 giờ sáng nay Vương thiếu cùng Tô tiểu thư đã xuống sân bay, không lâu nữa sẽ đến đây.”

“Tôi đã biết, thư ký Lâm đâu?”

“Cô ấy mới về, cô ấy nói tôi nhắn cho anh không tìm thấy chiếc điện thoại nào giống như anh nói.”

“Được rồi, chuyện công ty hiện tại thế nào?”

“May mắn kế hoạch thành công, dữ liệu không bị hao tổn, hệ thống trở lại hoạt động bình thường, giá cổ phiếu cũng bắt đầu có dấu hiệu tăng trở lại.”

Lý Thần Vũ nhẹ gạt đầu, tinh thần có chút mỏi mệt. Hần từ lúc thuốc tê hết tác dụng, khoang bụng cũng theo đó mà đau nhức, vô cùng khó chịu, nhưng hần vẫn cứng rắn không uống thuốc giảm đau, giống như đang tự trừng phạt chính mình vậy. Vết thương đã được cầm máu nhưng hần bị hạn chế di chuyển, nhanh nhất là ngày mai mới có thể xuống giường. Hần vô cùng lo lắng cho Dương Quân Nhiên, rất sốt ruột muốn đi tìm cậu, mỗi khi cứ nghĩ đến giấc mơ đêm qua hần lại lạnh người. Tất cả...tất cả đều là lỗi của hần, nếu hần không tự cao tự đại suy đoán bừa bãi vô căn cứ, nếu hần không liều lĩnh như vậy đi tìm Lương Vụ Thủy thì lúc này mọi chuyện đều đã kết thúc, hần sẽ không nằm ở đây như một kẻ vô năng mà cậu cũng không biến mất không chút tung tích. Sống mũi hần chột cay cay, nước mắt một giọt chậm rãi chảy xuống... Tiểu Nhiên, xin lỗi...

19. Chương 19: Gặp Lại

Ngô Thanh sững sốt, anh phát hiện từ ngày hôm qua Lý Thần Vũ rất khác lạ, luôn không khống chế được cảm xúc của bản thân. Ngày hôm qua là kích động đòi đi tìm người đến mức vỡ cả vết thương cũng chẳng thèm quan tâm, còn hôm nay...là khóc. Cùng là nam nhân anh biết bọn họ chỉ khóc trong hoàn cảnh tốt cùng đau thương, bị phản, cảm xúc bị dồn nén đến kịch liệt mới có thể khóc, hơn nữa Lý Thần Vũ còn là một nam nhân cứng cỏi, mạnh mẽ quyết tuyệt đến thế. Vì cô gái tên Tiểu Nhiên đó sao? Ngô Thanh lắc

nhẹ đầu, bước về phía cửa, vấn đề này quá mức riêng tư nhạy cảm, anh dù là trợ lý thân cận thì suy cho cùng cũng chỉ là một người ngoài, không nên can thiệp vào chuyện của hắn.

Bịch.

Ngô Thanh sững người, anh cảm nhận được bản thân vừa đụng phải thứ gì đó, ở ngay trước cửa phòng bệnh. Chẳng lẽ là ảo giác? Vừa định bước qua anh lại hoảng hốt rụt chân về, thân mình run lên, sống lưng toát một tầng mồ hôi lạnh. Anh vừa dẫm trúng một thứ gì đó mềm nhũn.

Lý Thần Vũ thấy Ngô Thanh đứng sững trước cửa phòng, không ra cũng không vào, cau mày hỏi “Chuyện gì vậy ?”

“Sếp...ban ngày chắc không có quỷ đâu phải không?” Giọng anh có chút run rẩy, là người thì ai cũng sợ hãi những thứ mình không thể nắm bắt, không rõ ràng. Ngày thường anh tự nhận mình không tin thần nghi quỷ, nhưng khi chuyện rơi trúng người mình mới biết bản thân thế nhưng cũng chẳng dừng cảm giống như suy nghĩ.

“Quỷ?” Là Tiểu Nhiên, Tiểu Nhiên của hắn... Lý Thần Vũ hô hấp dồn dập, vội vàng muốn chạy ra lại quên mất bản thân lúc này ngoại trừ đau đớn thì chính là vô lực. Hắn ngã xuống đất, gồng mình muốn đứng lên lại chỉ có thể run rẩy, đau đớn kịch liệt truyền đến khiến mặt hắn trắng nhợt dọa người. “A...” Tiểu Nhiên...Tiểu Nhiên... Mặc kệ khoang bụng chảy máu, huyết đỏ thẫm chói mắt loang trên sàn, hắn lết về phía cửa. Trong mắt hắn chỉ có chấp niệm, hắn phải đến bên Tiểu Nhiên, hắn sẽ nắm chặt tay cậu vĩnh viễn cũng không buông ra nữa. So với cái chết, nỗi sợ phải xa cách cậu đối với hắn còn lớn hơn gấp trăm vạn lần.

“Sếp!” Hét lên một tiếng, Ngô Thanh kinh hãi chạy đến chỗ Lý Thần Vũ, muốn nâng hắn dậy.

“Mau, đưa tôi ra cửa... Mau !” Lý Thần Vũ gào lên, đôi mắt đỏ rực như đánh mất thần trí.

“Vết thương của anh...”

“Mau... Đưa tôi ra cửa...” Lý Thần Vũ cắt ngang lời anh, rõ ràng đã đau đến muốn ngất nhưng lại chấp nhất như thế, quyết liệt như thế, giống như hắn nguyện trả giá hết thảy, dù là cả tính mạng mình, chỉ để anh giúp hắn đi đến cửa. Nơi đó có một thứ cực kỳ quan trọng đối với hắn.

Ngô Thanh ngây người, anh chưa từng thấy Lý Thần Vũ phát cuồng như vậy, anh nhìn được trong đôi mắt của hắn là chấp niệm không gì có thể xóa nhòa. Hắn có lý do để coi thường sinh mạng của chính mình.

“Được, dừng gấp, tôi đưa anh đi.”

Con đường rất ngắn, chỉ vài mét, nhưng đối với Lý Thần Vũ là cực độ tra tấn. Đau đớn như muốn đánh sụp lý trí của hắn, máu chảy dọc theo chân, loang lổ dính trên quần áo, rơi xuống sàn. Hắn cắn chặt môi đến mức bật máu, tạo thành hình ảnh đối lập mãnh liệt với khuôn mặt xám trắng không chút sinh khí. Rồi cuộc cũng đến cửa phòng, Ngô Thanh cẩn thận đặt Lý Thần Vũ ngồi tựa vào cửa.

Lý Thần Vũ môi run run, hắn không cảm nhận được ánh mắt của cậu, nhưng hắn biết cậu đang ở đây.

“Tiểu Nhiên?”

Lý Thần Vũ vươn tay, ở trong khoảng không trống rỗng mà khua loạn. Hắn hoảng hốt, gấp gáp muốn tìm được cậu, hắn không thể để tuột mất cơ hội này.

“Sếp...có phải...ở mặt đất?” Ngô Thanh không xác định, tinh thần anh cũng vô cùng hoang mang, gần 30 năm cho đến bây giờ anh mới chịu kinh hách như thế này. Nhưng nhìn hành động của Lý Thần Vũ, anh mơ hồ cảm giác người mà sếp điên loạn tìm kiếm rất có thể là con quỷ hắn vừa đụng vào. Hoặc nếu thứ đó không phải ma quỷ thì nó là gì?

Mặt đất? Lý Thần Vũ vội hướng mặt đất lần mò, rất nhanh đụng tới người Dương Quân Nhiên.

“Tiểu Nhiên...Tiểu Nhiên... !” Lý Thần Vũ vội ôm lấy cậu, thân thể cậu lạnh toát, giống y như trong giấc mơ của hắn. Tay hắn không ngừng run lên, nội tâm tràn đầy đau đớn cùng ân hận. Tiểu Nhiên, là lỗi của tôi, là do tôi đã hại đến cậu. “Tiểu Nhiên, em mau tỉnh... Tiểu Nhiên, cậu đừng dọa tôi...”

“Sếp, vào trong trước đã.” Mọi người đang nhìn họ bằng ánh mắt quái dị như thấy kẻ điên vậy.

“Giúp tôi bế cậu ấy lên giường...” Lý Thần Vũ nhắm mắt, hắn cảm nhận máu ở khoang bụng chảy càng lúc càng nhanh, giống như tâm tình của hắn vậy. Lúc chưa tìm được cậu thì lo lắng cùng sợ hãi, nhưng lúc tìm được rồi, biết cậu bệnh lại càng thêm lo lắng điên cuồng. Hắn phải khắc chế chính mình không được đánh mất lí trí, hắn phải tỉnh táo để lo cho cậu, hắn không thể tiếp tục phạm sai lầm nữa.

Dương Quân Nhiên chậm rãi mở mắt. Trần nhà trắng xóa, đèn điện sáng trưng, ga giường mềm mại, mùi thuốc sát trùng thoảng qua. Cậu đang ở trong phòng bệnh sao? Trí nhớ sau cơn mơ hồ liền trở về, cậu không ngừng tìm kiếm rồi lại tìm kiếm, cuối cùng ông trời cũng đáp lại lời cầu nguyện của cậu. Giấy phút xác định hắn thực sự còn sống, vẫn bình yên, cậu rốt cuộc không chịu đựng được mệt mỏi mà ngã xuống ngay trước cửa phòng bệnh. Như vậy cậu vào đây bằng cách nào? Là Lý Thần Vũ đưa cậu vào sao?

“Tĩnh ?”

Giọng nói khàn khàn có chút suy kiệt của Lý Thần Vũ vang lên, cậu quay đầu sang liền bắt gặp khuôn mặt mệt mỏi tiêu tụy của Lý Thần Vũ. Tay hắn vẫn còn dính kim truyền, mũi cũng gắn ống thở oxy. Nước mắt chậm rãi chảy xuống, cậu yên lặng ghé sát vào người hắn, giống như lần đầu tiên họ gặp mặt cậu cũng tựa vào hắn khóc như vậy. Chỉ có bên hắn cậu mới cảm thấy an toàn, chỉ có bên hắn cậu mới cảm thụ được sự tồn tại của bản thân.

Lý Thần Vũ ôn nhu vuốt ve tóc của cậu, cảm thụ độ ẩm trên thân thể cậu, tất cả đều chân thực như thế, không phải mộng ảo, không phải tưởng tượng của chính hắn. Lúc đó, sau khi Ngô Thanh đưa cậu nằm lên giường thì hắn cũng lâm vào hôn mê vì mất quá nhiều máu, lập tức bị đưa vào phòng cấp cứu. Bác sĩ nói hắn suýt thì mất mạng thực sự, so với lần đầu được đưa đến bệnh viện thì còn nguy hiểm hơn. Cũng may hắn phúc lớn mạng lớn, vượt được qua cơn nguy kịch, từ lúc đó đến bây giờ cũng gần một ngày trôi qua rồi. Ngô Thanh nói trong thời gian hắn cấp cứu đã chăm sóc cẩn thận cho Tiểu Nhiên, cậu cũng vì quá mệt mỏi nên ngủ li bì suốt một ngày, khiến hắn đau lòng không thôi.

“Xin lỗi, Tiểu Nhiên, là do tôi đã làm liên lụy đến cậu.”

Dương Quân Nhiên ở trong lòng hắn dụi dụi, cậu sao có thể trách hắn, chuyện xảy ra không ai lường trước được. Hơn nữa hắn bị đâm một nhát dao cậu đau lòng còn chẳng hết.

[Vết thương?] Cậu viết vào lòng bàn tay hắn.

“Đừng lo lắng, vài ngày nữa nó sẽ liền lại thôi.” Lý Thần Vũ nhắm mắt lại, giây phút yên bình này ai cũng không muốn phá vỡ. Hắn đã tìm lại được cậu, sau này hắn nhất định sẽ bảo vệ cậu thật tốt, dùng cả tính mạng mình để bảo vệ cậu, không để cậu gặp một chút thương tổn nào. Bởi vì... Tiểu Nhiên, anh cũng yêu em. Môi mấp máy không tiếng động nói ra lời thâm tình chân thành từ tận đáy lòng.

20. Chương 20: Tôi Cho Em Dững Khí.

Vết thương của Lý Thần Vũ bình phục rất nhanh, hơn một tháng sau đã có thể xuất viện. Vốn là hắn muốn đem Dương Quân Nhiên đến nhà hàng lẩu hải sản cay để ăn mừng, nhưng cậu nhất quyết không đi, nói bụng hắn chưa được phép ăn những thứ kích thích như thế.

[Sức khỏe của anh chưa hoàn toàn hồi phục đâu. Chờ đến khi đó chúng ta đi ăn cũng không muộn.] Điện thoại cũ đã mất không tìm lại được, Dương Quân Nhiên cũng không sầu không lo, chiếc cũ mất thì mua chiếc mới là được, dù sao Lý Thần Vũ hiện tại không thiếu nhất chính là tiền. Tất nhiên cậu đưa ra yêu cầu như vậy Lý Thần Vũ mừng còn chẳng kịp, vội điều trợ lý Ngô uy danh lăm lăm đích thân đi mua một cặp điện thoại đời mới nhất, còn vì sao mua 1 cặp thì đương nhiên là bởi hắn muốn dùng điện thoại tình nhân rồi.

“Được được, tất cả đều theo ý cậu, vậy tối nay cậu muốn ăn gì?” Lý Thần Vũ một chút cũng không cố kỵ Ngô Thanh đứng một bên giả vờ thu dọn đồ thực tế là 2 tai dưng đứng nghe lén chuyện nhà người ta, thái độ muốn có bao nhiêu đáng khinh thì có bấy nhiêu, tuy rằng chỉ có thể nghe được tiếng sếp nhà mình nhưng chỉ vậy cũng đủ để hiểu câu chuyện rồi. Ai mà biết anh ta từ khi biết bí mật của hắn lại biến chất trở nên

như vậy chứ. Nhưng thôi nể tình anh ta đã dốc lòng chăm sóc Tiểu Nhiên lúc hắn còn đang cấp cứu, hắn sẽ đại nhân đại lượng bỏ qua cho anh ta vậy.

Dương Quân Nhiên cũng học theo Lý Thần Vũ coi Ngô Thanh so với không khí còn ít nổi bật hơn, tựa vào người hắn bíp bíp nhấm tìn.

[Chúng ta lúc về vào siêu thị một lát, tôi mua đồ về nấu cháo gạo cho anh ăn.] Dương Quân Nhiên thực ra không biết làm việc nhà, nấu cơm càng chưa bao giờ đụng tới nhưng là cậu rất muốn nấu cho Lý Thần Vũ ăn, cái này có chút giống tâm tình của cô vợ nhỏ, chẳng phải người ta vẫn nói “con đường đi đến trái tim đàn ông nhanh nhất là thông qua dạ dày” đấy thôi.

Lý Thần Vũ trong lòng run run, tự động mặc niệm 3 giây, hắn thừa biết Dương Quân Nhiên không biết chút gì về nấu nướng, hắn đột nhiên có chút tưởng niệm cậu nhóc luôn tự ti, luôn sợ mình làm mọi chuyện không tốt kia.

“Siêu thị người đặc biệt đông, không an toàn.”

[Cũng đúng, vậy tôi ở trong xe chờ, anh đi mua đồ?]

“Thương thế của tôi chưa lành, cậu nhấm tìn để tôi xách nặng sao?”

Dương Quân Nhiên khinh bỉ lườm hắn, không biết ai vừa lớn tiếng khẳng định mình sung sức mười phần, thương thế đã trở thành chuyện bé như con muỗi? Quả nhiên người này lật mặt còn nhanh hơn lật bàn tay, hắn đáng lẽ không nên làm Tổng tài gì đó mà phải đi làm minh tinh, tranh giải ảnh để mới đúng.

[Vây nhờ trợ lý Ngô đi mua là được.] Ngô Thanh chính là nằm cũng trúng đạn, chết cũng không biết bản thân chết như thế nào. Dương Quân Nhiên ngây thơ ngày nào đã biến thành kẻ âm hiểm rồi.

“Anh ta còn phải thu dọn hành lý, không tiện mua đồ.” Lý Thần Vũ sống chết tìm cớ. Ngô Thanh ở bên kia nghe được cảm động đến lệ rơi đầy mặt, thì ra Tổng giám đốc vẫn là đối anh rất tốt.

[Tóm lại anh tối nay muốn nhịn? Đang giảm cân?] Cứng đung, cậu thấy hắn cả thán chỉ ăn với ngủ, mặt so với trước đã có chút thịt. Dù vẫn anh tuần sáng ngồi nhưng vẫn không thể coi thường, biết đâu vài ngày nữa hắn lại thành nam nhân béo, rất có khả năng đem cậu đè nghet.

Lý Thần Vũ dở khóc dở cười, hắn mỗi ngày đều truyền dịch, ăn cơm nhạt nhiều ngày đã sớm ngán đến tận cổ, lúc này vô cùng muốn ăn ngon một bữa, ước muốn nhỏ nhoi như vậy cũng là sai sao?

“Đến nhà cậu ăn cơm thì thế nào? Tôi có thông tin mẹ cậu vừa kết thúc chuyến công tác tại Seoul.”

[Tôi...tôi chưa sẵn sàng ẹ biết chuyện này.] Nhắc đến mẹ, hốc mắt cậu chọt cay. Đã 3 tháng cậu chưa một lần ăn cơm trò chuyện cùng mẹ. Cậu nhớ mẹ, nhớ vô cùng. Cậu giống như đã chấp nhận tình trạng này, cũng không còn ý nghĩ sẽ bình thường trở lại nữa. Mỗi lần nghĩ đến không thể báo hiếu ẹ, phải để bà cô quanh một thân một mình, tìm cậu lại đau đớn như bị đao đâm. Cậu vô số lần nhìn tin nhắn quan tâm của mẹ, nhất là khi tần suất bà hỏi khi nào cậu trở về ngày một tăng, cậu đều hồ thẹn vì đã nói dối, cũng muốn nói hết tất cả sự thật. Nhưng cuối cùng cậu vẫn không dám nói ra. Cậu sợ bà bị sock, sợ bà ngã bệnh, sợ bà đau lòng mà ở một nơi cậu không thấy lên lau nước mắt. Cậu là một đứa con bất hiếu, một kẻ vô dụng, cậu còn chưa một lần dùng tiền mình kiếm được mà mua ẹ một chiếc váy đẹp, chưa một lần đưa bà đến ngắm tuyết rơi trên núi Phú Sĩ, đến ngay những việc nhỏ bé như nói câu con yêu mẹ, con nhớ mẹ, cậu cũng thật hiếm hoi nói ra. Mẹ, con xin lỗi...

Lý Thần Vũ nhận ra cảm xúc pháp phòng của cậu, thái độ không vì thế mà mềm mỏng đi, “Cậu phải ẹ biết, nếu không phải hôm nay thì cũng sẽ không phải ngày mai, ngày kia hay bất cứ ngày nào khác. Nếu cậu cứ chần chừ, cậu sẽ không bao giờ nói ra được. Đừng lo lắng, cậu không phải một mình đối mặt, bên cạnh cậu còn có tôi.”

Dương Quân Nhiên chậm rãi nhắm mắt lại, một giọt lệ trong suốt chảy dọc bên má, lòng bàn tay truyền đến xúc cảm ấm áp. Lý Thần Vũ lớn lên anh tuần tiêu sái, ngay cả bàn tay cũng đẹp. Đó là một bàn tay to cứng rắn tạo ra cảm giác an toàn, móng tay được cắt gọn gàng sạch sẽ, 5 ngón tay thon dài linh hoạt, tựa như những ngón tay của nghệ sĩ piano. Thực ra người có bàn tay đẹp cũng rất thích hợp với bàn phím máy tính nhưng bởi tác phong lịch lãm cùng khí chất quý tộc của hắn nên cậu có đôi khi nghĩ hắn thích hợp làm

nghệ sĩ hơn là một doanh nhân. Phải, bàn tay ấy lúc này đang nắm lấy tay cậu, truyền dũng khí cho cậu, cùng cậu đối mặt tất cả. Chỉ cần ở bên hân, cậu có thể vượt qua tất cả...

[Được.]

Kính coong... Kính coong...

Tiếng chuông cửa vang lên, bà vú đang mài nấu bữa tối lật đật chạy ra. Tối nay thiếu gia sẽ về, phu nhân đã dặn phải nấu thật nhiều món ngon nên bà có chút bận rộn. Cứ nghĩ mở cửa sẽ nhìn thấy thiếu gia lâu ngày không gặp, nhưng người tới lại là một nam nhân tuổi chừng 25, 26, ngoại hình anh tuấn cao lớn, khí chất trầm ổn. Nhìn qua cũng biết người này lai lịch không nhỏ, rất có thể là đối tác làm ăn kinh doanh của phu nhân đến tìm.

“Xin chào, tôi là Lý Thần Vũ, tôi đến tìm Tổng giám đốc Liễu Tố Vân.”

“Được, mời cậu vào.” Bà vú đưa hân vào phòng khách, “cậu đợi một lát tôi báo với phu nhân một tiếng.”

Liễu Tố Vân đang phê duyệt tài liệu, thấy bà vú bước vào liền ngẩng đầu lên.

“Có chuyện gì thế?”

“Phu nhân, có người tên Lý Thần Vũ tới tìm bà.”

Lý Thần Vũ? Không phải đó là Tổng giám đốc NGS sao? Gần đây tin tức về cậu ta rất nhiều, từ cuộc chiến đấu với hacker đến sự biến đổi của giá cổ phiếu, ngay cả tin tức cậu ta bị thương phải nằm viện cũng trở thành đề tài nóng trên các trang báo Kinh tế. Nhưng bà không hiểu, 2 công ty bọn họ hoạt động ở những lĩnh vực hoàn toàn khác nhau, trước nay vẫn luôn nước sông không phạm nước giếng, lần này đến tìm bà là có chuyện gì?

“Xin chào, tôi là Liễu Tố Vân.”

Lý Thần Vũ nhìn người phụ nữ tuổi đã trung niên nhưng làn da nhẵn bóng, tóc vừa đen lại mượt, quả thực là một mỹ phụ, nếu không tính đến một vài nét chân chim rất mờ nhạt nơi đuôi mắt. Người phụ nữ này quả thực nhìn mặt thì rất khó nhận ra tuổi tác thật sự.

“Chào bác gái, cháu là Lý Thần Vũ, bạn của Tiểu Nhiên.”

“Tiểu Nhiên là một đứa trẻ có tính cách hướng nội, rất ít kết giao bạn bè. Cậu và nó vốn là 2 đường thẳng song song, như thế nào lại thành bạn?”

“Chuyện này kể ra thì rất dài, chỉ có thể nói chúng cháu tương đối có duyên, ngẫu nhiên gặp được thôi.”

Liễu Tố Vân gật nhẹ đầu.

“Hôm nay cậu đến đây là có việc gì?”

“Cháu đến chính là để nói cho bác biết sự thật.”

Liễu Tố Vân không nói gì, đợi Lý Thần Vũ tiếp tục.

“Thực ra 3 tháng qua Tiểu Nhiên nói cậu ấy ở cùng bạn học, chuyển đi nghiên cứu văn hóa lịch sử cũng là nói dối. cậu ấy ở cùng cháu, thứ cậu ấy nghiên cứu là phần mềm máy tính. Cậu ấy rất có thiên phú trong lĩnh vực này.”

“Tiểu Nhiên hiện tại đang ở đâu?”

“Cậu ấy...ở ngay trong căn phòng này.”

21. Chương 21: Mẹ Con Nhận Nhau

“Cậu nói thế là có ý gì?” Liễu Tố Vân nhíu mày, bà cảm thấy câu nói của Lý Thần Vũ quá mức không thích hợp.

“Tiểu Nhiên 3 tháng trước đã biến thành người vô hình. Không ai có thể nhìn thấy, cũng không nghe được âm thanh của cậu ấy.”

“Cậu nói những cái gì thế? biến thành? Cậu cho là bản thân đang đóng phim khoa học viễn tưởng sao? Cậu muốn phát điên cái gì cũng được nhưng đừng đem Tiểu Nhiên của tôi ra làm trò đùa giỡn.” Liễu Tố Vân hừ lạnh một tiếng, “Cậu trở về đi, nếu cậu đến đây để nói mấy thứ vô văn ấy thì xin mời, cửa ra ở đằng kia. Tôi xin phép không tiễn. Tiểu Nhiên nói tối nay nó sẽ trở về ăn tối, tôi còn rất nhiều việc phải làm.”

“Cháu xin lỗi nhưng những điều cháu nói đều là sự thật...” Lý Thần Vũ biết ban đầu hẳn có thể nhanh chóng tiếp nhận chuyện kỳ lạ này bởi hẳn và Tiểu Nhiên hoàn toàn không có quan hệ quen biết trước đó. Lần này đổi lại là mẹ cậu, một người mẹ hết mực thương yêu con làm sao tiếp nhận được việc con mình nuôi lớn bao nhiêu năm lại trở nên dị thường như vậy chứ? Cho nên lúc này mẹ cậu nhất định đang rất sock, cảm thấy rất khó để chấp nhận chuyện này, phản ứng mạnh như vậy cũng là điều hoàn toàn dễ hiểu. Hẳn để mặc cho Liễu Tố Vân mắng chửi bởi hẳn hiểu cảm xúc của bà, hẳn rất kiên nhẫn giải thích, tiếc là bà lại không có hứng thú nghe.

“Cậu cho tôi là con nít 3 tuổi hay sao? Cậu ra ngoài, ra ngoài ngay cho tôi!” Liễu Tố Vân rất tức giận, dù bà không biết động cơ của Lý Thần Vũ từ đâu mà ra nhưng bà chắc chắn hẳn có mục đích gì đó.

“Bác không tin cháu cũng được, nhưng bác hãy tin vào bản thân mình. Muốn biết thật giả, bác tự mình kiểm chứng là được không phải sao?” Lý Thần Vũ biết Dương Quân Nhiên đã bắt đầu khóc rồi, hẳn có chút nóng vội đẩy Dương Quân Nhiên về phía Liễu Tố Vân, hẳn nghĩ chỉ cần một cái ôm, tình mẫu tử đậm sâu sẽ cho bà một đáp án thuyết phục hơn bất cứ lời giải thích nào của hẳn.

“Cậu định làm gì?”

Lý Thần Vũ không ngờ đến phản ứng của Liễu Tố Vân quyết liệt hơn hẳn nghĩ, bà đưa tay đẩy mạnh một cái khiến hẳn phải lùi ra sau mấy bước, tay vội vươn ra ôm lấy Dương Quân Nhiên sợ cậu té ngã.

Liễu Tố Vân không hề khách khí dù đối phương là Tổng giám đốc một công ty lớn, “Dương gia với Lý gia trước nay nước sông không phạm nước giếng, cậu và Tiểu Nhiên lại càng là 2 đường thẳng song song, tôi không tin 2 người lại có mối quan hệ bạn bè. Nghĩ đi nghĩ lại càng lúc càng thấy lạ, ngày đó Tiểu Nhiên đi không từ mà biệt, hơn nữa đi một lượt đến mấy tháng trời không về nhà lấy một lần. Gọi điện thì không chịu bắt máy, chỉ có thể liên lạc qua tin nhắn. Tôi rất nhớ nó, cũng rất nghi ngờ, nhưng tôi vẫn lựa chọn tin tưởng. Bây giờ cậu đến bày ra trò này làm tôi không thể không nghi ngờ cậu đã cho người mạo danh nó. Cậu rốt cuộc đã làm gì Tiểu Nhiên? Cậu có mục đích gì?”

Dương Quân Nhiên nghe tiếng quát của mẹ, đôi vai lại run lên, đôi mắt rưng rưng ngược nhìn nam nhân đang ôm mình trong lòng. Hẳn vì cái gì phải chịu đựng chuyện này, vì cậu sao?

“Ngoan, Tiểu Nhiên, đừng khóc. Hãy dừng cảm lên, hãy chứng minh ẹ cậu biết tôi không nói dối, hãy chứng minh cậu thực sự tồn tại. Đừng sợ, cho dù mẹ không nhận cậu, thì cậu vẫn còn có tôi.” Lý Thần Vũ thì thầm bên tai cậu, nhẹ nhàng lau nước mắt cho cậu.

Dương Quân Nhiên nghe lời cổ vũ của hẳn liền có dũng khí trở lại, bàn tay thật chặt nắm lại, mẹ nhất định sẽ tin tưởng, vì cậu là Dương Quân Nhiên, vì cậu là con của bà. Xoay người, từng bước từng bước đến trước mặt mẹ, cậu ôm lấy bà thật chặt.

“Mẹ...mẹ...là con, là con đây...”

Liễu Tố Vân giật nảy người, cảm giác có vật đang ôm chặt lấy bà. Miệng mở rộng lại không thể phát ra âm thanh nào, sợ hãi trôi qua, bà phát hiện vật vô hình kia đang không ngừng run rẩy tựa như đang sợ hãi, vai áo bà ẩm ướt một mảng. “Tiểu Nhiên?” Bà hoảng hốt nghe âm thanh của chính mình. Không có căn cứ nào để xác định đó là Tiểu Nhiên, nhưng trực giác nói với bà như vậy.

Mãnh liệt gạt đầu, Dương Quân Nhiên kích động ôm Liễu Tố Vân càng thêm chặt, “Mẹ...là con... là con...” Cậu biết rõ mẹ không thể nghe thấy, chỉ là cậu không thể khống chế chính mình dứt quãng khóc hô. Bạn sẽ chẳng biết mình có gì cho đến khi mất đi nó, cũng như cậu chỉ có lúc này mới thực sự hiểu được mẹ quan trọng đối với cậu nhường nào. Từ bé đến lớn mẹ dù bận rộn nhưng cũng chưa từng một lần bỏ mặc không quan tâm cậu. Trong cuộc đời của cậu, mẹ vừa là mẹ cũng vừa là ba, mẹ thương yêu che chở cậu, gánh

vác mọi lo lắng, dẹp bỏ mọi rào cản và luôn muốn cậu được vui vẻ. Xét ở mọi phương diện cậu đều không phải một đứa con xuất sắc, làm mẹ có thể tự hào đem cậu khoe với người khác, cậu cũng hiểu dù mẹ chưa một lần nói ra những cũng đôi khi đặt cậu bên cạnh đứa trẻ khác mà so sánh. Không có bậc cha mẹ nào lại không muốn con mình là tốt nhất, hoàn hảo nhất, giỏi giang nhất, có thể khiến bản thân mát lòng mát dạ. Nhưng mẹ đã chấp nhận tất cả, mẹ chưa từng mắng chửi cậu ngu dốt, cũng không ép buộc cậu một điều gì, ngược lại mẹ luôn động viên an ủi, bởi mẹ không muốn cậu buồn, không muốn cậu cảm thấy có lỗi hay tự trách bản thân vô dụng. Đối với cậu, mẹ là người phụ nữ xinh đẹp nhất, vị tha nhất, vĩ đại nhất và là người cậu sẽ dùng cả đời này để yêu thương.

[Món mẹ nấu ngon nhất là cháo cá và trứng tôm, bài hát mẹ yêu thích nhất là “nghe lời mẹ” của Châu Kiệt Luân, con vật mẹ sợ nhất là rắn, mùa đông mẹ luôn đan cho con ít nhất là 5 đôi tất, mẹ thích nhất là chụp ảnh,...] Vì món ăn con thích nhất là cháo cá và trứng tôm, vì con đã từng hát ẹ nghe bài đó vào sinh nhật thứ 34 của mẹ, vì con từng bị rắn cắn và phải vào viện cấp cứu, vì con rất sợ lạnh và vì đối tượng mẹ chụp luôn luôn là con,...

Từng đoạn kí ức giống như những thước phim quay chậm theo đầu ngón tay Dương Quân Nhiên viết trên lưng Liễu Tố Vân mà được gợi mở, nước mắt bà sớm đã rơi xuống.

“Tiểu Nhiên, Tiểu Nhiên... ngốc hài tử này... Con không cần viết nữa...” Liễu Tố Vân giữ lấy cánh tay Dương Quân Nhiên, cho dù cậu không làm vậy bà cũng sẽ tin, bởi bà là một người mẹ yêu thương con bằng trái tim chứ không phải là lý trí, mà 2 thứ ấy lại chẳng bao giờ chung đường.

Cái ôm siết chặt và nước mắt dường như không đủ để phát tiết nỗi mừng vui xen lẫn trong đau đớn và bi thương nên Liễu Tố Vân bắt đầu trách móc, giống như cách biểu hiện sự quan tâm của bất cứ một bà mẹ nào.

“Tiểu Nhiên, con thật ngốc, vì sao không nói ẹ biết, vì sao phải che giấu như vậy? So với việc con nói ra sự thật ngay từ đầu thì chuyện con đi liền 3 tháng như vậy còn khiến mẹ lo lắng hơn đấy. tiểu Nhiên à, con không cần một mình chịu khổ như vậy, mẹ sẽ tìm cách đưa con đi khám bệnh, chắc chắn sẽ có cách đưa con trở lại bình thường...”

[Mẹ...chúng ta lại ôn chuyện sau, bọn con đến đây còn chưa ăn tối.] Dương Quân Nhiên sụt sịt mũi, áp lực được giải tỏa làm cậu cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, lúc này mới nhớ đến Lý Thần Vũ nhàm chán ngồi vỗ muỗi phía sau.

“A, đúng rồi, chắc con đã đói lắm, chúng ta mau đi ăn cơm”, Liễu Tố Vân hướng Lý Thần Vũ cười dịu dàng, giống như chuyện bà mắng hấn, đuổi hấn ra khỏi nhà căn bản chỉ là ảo giác, “Tổng giám đốc Lý, thời gian qua nhờ có anh chăm sóc Tiểu Nhiên, thực sự rất cảm ơn anh. Nếu anh không ngại thì cùng chúng tôi ăn một bữa cơm.”

Lý Thần Vũ được điểm danh, vui vẻ đến quên cả khách khí, “Vâng, vậy cháu cảm ơn bác”, sau đó đương nhiên cũng theo vào phòng ăn với tâm trạng chờ mong, chỉ là hấn đã quên một chuyện rất quan trọng, hấn và Dương Quân Nhiên vốn không cùng khẩu vị, cho nên một bữa đặc biệt vì Tiểu Nhiên mà nấu thì hấn sẽ chẳng ăn no cho được. Một chuyến đến Dương gia lần này của hấn quả thực là lỗ đến không còn một đồng vốn, làm thương nhân như hấn thì đây chính là chuyện thất bại nhất đời người. Tuy nhiên đây chỉ là mở đầu cho những chuỗi ngày bi thương của vị Tổng tài đại nhân đáng thương của chúng ta thôi...

22. Chương 22: (phiên Ngoại) Phẫu Thuật

Sau một đêm bị giày vò đến chết đi sống lại, Dương Quân Nhiên cực độ tức giận, đêm qua chính là ví dụ điển hình cho chế độ bóc lột sức lao động, tuy rằng toàn thân trên dưới đã được tắm sạch sẽ một lần, lưng eo nhức mỏi cũng được xoa bóp hồi lâu, nhưng cậu vẫn thấy bản thân đang chịu thiệt. Nhìn đồng hồ đã sắp mười giờ sáng, cậu tung chăn ngồi dậy, qua loa mặc vào áo khoác rộng thùng thình của Lý Thần Vũ, lập tức xuống bếp truy tìm vị Tổng tài ưa bóc lột nhân viên đến cuối tuần cũng không buông tha kia.

“Bảo...Tiểu Nhiên, em dậy rồi à?” Lý Thần Vũ vốn muốn gọi cậu là bảo bối, nhưng nghĩ đến hình phạt quái dị của cậu tuần trước, hấn phải hát karaoke tiếng Tây Ban Nha đạt 100 điểm, lười hấn lại co rụt, thế nào cũng không dám nói ra, mà đây còn là đã được khoan hồng vì hấn có thái độ thành khẩn, nếu không hậu

quả thực khó lường. Nhìn Tiểu Nhiên thân hình cao gầy, khoác chiếc áo của hắn để lộ chân dài thẳng tắp, làn da được di truyền từ nhạc mẫu trắng nõn mềm mại, bùng một cái mắt hắn quang hoa lóe lên, dục vọng trong lòng vốn đã bị dập tắt lại bị khơi dậy mãnh liệt. Đàn ông mà, buổi sáng chính là rất dễ bị kích thích.

“Rất có tinh thần nha”, Dương Quân Nhiên huýt sáo, liếc nhìn lều nhỏ tại đống quần của Lý Thần Vũ, người này vốn đang tập trung cao độ nấu cơm sao vẫn còn đầu óc nghĩ mấy thứ bậy bạ nhỉ? Xem ra các món ăn chưa đủ độ khó, đối hắn vẫn quá dễ dàng, phải nhanh chóng tìm thêm các món siêu cấp khó nấu hơn mới được. Âm thầm tính toán, Dương Quân Nhiên vẫn không quên việc chính. Tầm tầm cười móc ra điện thoại từ túi áo.

“Alo, bác sĩ Phương...”

Lý Thần Vũ đứng một bên ngơ ngác, nhìn Tiểu Nhiên nào có dấu hiệu bệnh trạng gì, sao lại gọi cho bác sĩ Phương? Hắn đột nhiên lạnh toát sống lưng, chẳng lẽ hắn lại làm sai điều gì, đắc tội với tiểu gia hỏa (giống tiểu tổ tông) này rồi, còn đây lại là một hình phạt mới?

“Là Tiểu Nhiên sao?” Phương Chấn, bác sĩ riêng của Lý gia, đối Dương Quân Nhiên rất quen thuộc, “Thuốc mới dùng tác dụng tốt chứ?”

“Ăn tốt lắm, nhưng tôi nghĩ nên đổi loại tác dụng kém hơn.”

“Vì sao?” Phương Chấn kinh ngạc.

“Vì tác dụng thuốc quá tốt, nơi kia (ý nói tiểu cục phía sau) lành hảo nhanh, khiến cho tôi không đêm nào được ngủ nghỉ. Tôi thì không sao nhưng lo lắng đến sức khỏe của lão công (chồng) nên muốn ông đổi thuốc cho tôi. Không phải ông vẫn nói nên sinh hoạt điều độ, giữ gìn hạnh phúc lâu dài sao?”

“Được, tôi biết rồi, tôi sẽ đổi thuốc cho cậu.” Phương Chấn nghĩ đến bản mặt trứng thối của Lý Thần Vũ liền cười đến đau ruột.

Lý Thần Vũ vẻ mặt đau khổ cầu xin, “Tiểu Nhiên, đổi thuốc thì không tốt lắm. Lỡ em lại bị thương hay khó chịu thì sao, anh sẽ đau lòng.” Không đau lòng mới lạ, hiện tại ngày ngày đều có thể ăn (loại hoạt động về đêm cấm trẻ em dưới 18 tuổi), nếu đổi thuốc sẽ là 3 ngày, 5 ngày mới có thể chạm một lần, Hắn không ghen chết mới lạ.

Dương Quân Nhiên chính là không để ý hắn, tiếp tục nói chuyện với Phương Chấn.

“Vây cảm ơn bác sĩ Phương, tiện thể ông giúp tôi đặt trước một ca phẫu thuật, càng sớm càng tốt.”

“Phẫu thuật cho ai, thương tích hay bệnh trạng thể nào?”

“Bệnh nhân là lão công của tôi, ông cũng biết cái đócủa hắn vừa dài vừa thô, ông giúp tôi mài bớt nó đi, giống của David (bức tượng David là tiêu chuẩn người đàn ông, đặc biệt có cái của quý cực nhỏ) thì càng tốt.”

“Cậu nói nghe dễ quá nhỉ, cứ làm như ”chim béo thì hút mỡ, hạc gầy thì tiêm thêm” không bằng.” Phương Chấn cố làm giọng nghiêm, thực tế là cơ miệng vì nhin cười mà muốn co rút luôn rồi.

“Ông cũng biết lão công tôi không thiếu nhất là tiền, ông cứ sắp xếp đi, chúng tôi sẽ hậu tạ.” Dương Quân Nhiên bộ dáng “đại gia”, đưa ra điều kiện rất hấp dẫn. Trên đời này có ai lại chê tiền đâu.

Phương Chấn ở bên kia cười lẫn lộn, ông quả thực được mở mang tầm mắt, lần đầu tiên nghe được có người chi tiền để phẫu thuật làm chim nhỏ đi. Còn Lý Thần Vũ thì tái mặt, giống như tưởng tượng ra máu đổ một mảng nơi đống quần, vội gơ 2 tay đầu hàng “Tiểu Nhiên, anh sai rồi.”

“Hửm, sao bỗng dừng lại nói như vậy?” Dương Quân Nhiên nheo mắt, tiến lại gần hôn lên khóe môi Lý Thần Vũ, “Ngoan, yên lặng để em nói chuyện với bác sĩ Phương. Nghe lời em, kích cỡ của anh quá lớn em ăn không tiêu, nếu cứ tiếp tục như vậy em sớm muộn cũng sẽ bị ”hung khí” (đưa chuột) của anh giết chết”

“Tiểu Nhiên, anh thực sự sai rồi.” Lý Thần Vũ lệ rơi đầy mặt, không hiểu chính mình vì sao lại sợ vợ như vậy, một chút cũng không dám cãi lời. Ôi, sự oai phong của hắn ngày xưa đã biến mất không chút tung tích rồi.

“Bác sĩ Phương, chúng ta tiếp tục, khoảng bao lâu có thể tiến hành phẫu thuật? Nửa năm?”

“Tiểu Nhiên...” Lý Thần Vũ bắt giác khép chân.

“Quá lâu, tôi cho ông 3 tháng.”

“Tiểu Nhiên...” Lều nhỏ của Lý Thần Vũ hoàn toàn sụp đổ.

“1 tháng.”

Ồ...Lý Thần Vũ rưng rưng nước mắt, không dám nói thêm một câu sợ Tiểu Nhiên ngay lập tức sẽ phái bác sĩ Mafia đến ám sát tiểu kê của hắn. Lý Thần Vũ đành bất chấp hình tượng mà bày ra khuôn mặt đáng thương như Tiểu Loli (bé gái đơn thuần đáng yêu), chiều này hắn luyện chưa thuần thục lắm nhưng vì tương lai hạnh phúc của bản thân đành chịu ủy khuất thôi. Tương lai của vị Tổng tài đại nhân từ khi có mỹ nhân kề cận thì ngày càng chìm trong u tối... Thế nên mới nói bản tính sợ vợ có thể biến đổi bất cứ người đàn ông nào.

23. Chương 23: Mâu Thuẫn

“Tiểu Nhiên, ngày mai mẹ sẽ đến trường giúp con sắp xếp việc học, sau đó chúng ta sẽ đến bệnh viện kiểm tra một chút...”

Dương Quân Nhiên cúi đầu, cậu không muốn đến bệnh viện, cậu đã chấp nhận chuyện này, cũng sẵn sàng như vậy cả đời, bởi vì... nếu cậu trở lại bình thường có phải sẽ không còn lý do gì ở bên cạnh Lý Thần Vũ hay không?

[Đợi thêm một thời gian nữa rồi tính, cái này có phải bệnh hay không còn chưa xác định được, rất có thể con là người đầu tiên trên thế giới này bị như vậy, khả năng có thể chữa trị là rất thấp.] Không phải thấp mà là gần như không có khả năng.

“Tiểu Nhiên”, khóe mắt Liễu Tố Vân ướt lệ, “nếu con cứ mãi như thế này thì cuộc đời của con sẽ ra sao? Con sẽ cả đời không thể nói chuyện với ai, cả đời sẽ không thể gặp ai, lúc con bị bệnh cũng không thể chữa trị, thậm chí nếu con chết đi cũng sẽ không có ảnh hưởng. Con có hiểu không?” Câu cuối cùng bà gần giọng giống như đang nén lại những đau lòng cùng bị thương, bàn tay cầm đũa vì dùng sức mà trở nên trắng bệch. Con đau một thì lòng mẹ đau gấp trăm nghìn lần, cứ nghĩ đến những khó khăn cậu sẽ phải đối mặt là tim bà lại quặn thắt, đau như bị dao đâm.

“Bác gái, bác đừng quá lo lắng. Bệnh viện trong nước không đủ an toàn, cháu sẽ liên hệ với nhóm bác sĩ danh tiếng bên Mỹ, trước hết xem xét tình huống bệnh trạng của Tiểu Nhiên có phương pháp điều trị hay không. Sinh mạng của Tiểu Nhiên chỉ có một, chúng ta không thể mạo hiểm, nếu không thể chữa trị, cháu hứa sẽ chăm sóc Tiểu Nhiên thật tốt, không để cậu ấy chịu chút thương tổn nào.” Lý Thần Vũ không biết nguyên nhân thực sự Dương Quân Nhiên không chịu đến bệnh viện, nhưng hắn không muốn mạo hiểm. Hắn cũng muốn cậu trở lại bình thường bởi hắn không muốn để cậu sống cả đời trong lo âu sợ hãi.

“Cậu chắc chắn nhóm người đó sẽ không bắt Tiểu Nhiên làm vật thí nghiệm? Hơn nữa cậu nói cậu chăm sóc Tiểu Nhiên, cũng được, nhưng cậu có thể chăm sóc nó bao lâu, một ngày hai ngày, một tháng hai tháng, nhưng một năm hai năm trôi qua cậu không cần lấy vợ sinh con sao? Đừng nói chuyện mà mình không thể làm, cậu thân là Tổng giám đốc của một công ty lớn, mỗi ngày có trăm công nghìn việc làm sao rảnh rỗi để mất tới Tiểu Nhiên cơ chứ?”

[Mẹ...mẹ đừng như vậy, Lý Thần Vũ cũng là có ý tốt mà.]

Không khí trên bàn ăn trở nên ngột ngạt, Dương Quân Nhiên lúng túng không biết nên làm như thế nào mới tốt. Bất ngờ một bàn tay vươn ra, nhẹ nhàng xoa đầu cậu, giọng điệu Lý Thần Vũ cực độ chân thành cùng khẳng định, nhất thời khiến Liễu Tố Vân sững người.

“Cháu chắc chắn sẽ bảo vệ cậu ấy, dù phải trả bất kỳ giá nào. Cháu đã chăm sóc cậu ấy suốt 3 tháng vậy cũng có thể chăm sóc cả đời, cháu thừa nhận rằng có lúc đã khiến cậu ấy gặp nguy hiểm, nhưng cháu tuyệt đối sẽ không để những điều đó xảy ra nữa. Còn chuyện cưới vợ sinh con, hiện tại cháu chưa nghĩ tới.”

Liều Tố Vân còn muốn nói điều gì nhưng bà bất chợt gặp ánh mắt Lý Thần Vũ nhìn khoảng không bên cạnh, tựa như hấn đang nhìn một ai đó, ánh mắt tràn ngập ôn nhu, thể hiện một loại tình cảm vi diệu. Đó không phải là tình bạn, không phải là tình anh em mà đó là tình yêu. Liều Tố Vân giống như chìm vào mây mù, Tiểu Nhiên là đứa con duy nhất của bà, cho dù nó không xuất sắc như những đứa trẻ khác nhưng nó rất ngoan, rất hiểu chuyện, chưa từng làm điều gì khiến bà buồn lòng. Nay nó còn mắc phải căn bệnh quái lạ không tìm được cách chữa trị lại phát hiện có một nam nhân đối với nó có thứ tình cảm mà rất nhiều người phản đối. Bà lúc này phải làm sao đây? Nói thật bà không muốn con trai mình yêu một người đàn ông, muốn ở bên một người xuất sắc như Lý Thần Vũ con bà sẽ phải trải qua rất nhiều trở ngại khó khăn, với cá tính tự ti nhút nhát của nó làm sao có thể chịu đựng được việc ấy? Chỉ là việc Lý Thần Vũ lựa chọn bảo vệ chăm sóc, cũng như yêu Tiểu Nhiên vào thời điểm khó khăn nhất trong cuộc đời thăng bé đã đủ chứng minh sự chân thành của một đoạn tình cảm này. Nếu chuyện này thực sự xảy ra, có lẽ... bà sẽ không có cách nào ngăn cản.

[Mẹ, mẹ đừng lo, Thần Vũ đối con tốt lắm, con sẽ không sao đâu mẹ.]

“Được rồi, nếu Tiểu Nhiên đã không muốn đến bệnh viện thì cứ làm theo kế hoạch của cậu.” Liều Tố Vân gật đầu, lời Lý Thần Vũ thực ra rất có lý, làm như vậy tốt cho Tiểu Nhiên hơn. Quay sang con, giọng điệu bà chợt mềm mỏng hơn, “Vậy Tiểu Nhiên, con sẽ thu dọn đồ trở về Dương gia chứ?”

[Con muốn ở cùng Lý Thần Vũ.] Dương Quân Nhiên lắc đầu, [Hiện tại con đã quen như vậy, ở cùng hấn con rất vui vẻ. Con sẽ trở về thường xuyên.]

“Vậy cũng được”, Liều Tố Vân gật đầu, thời gian này công việc rất bận rộn, bà phải đi công tác liên miên, bà không muốn để Dương Quân Nhiên ở nhà một mình không ai chăm sóc. “Chuyện này không nên để cho quá nhiều người biết được. Bà vú tuy đáng tin nhưng là người rất mê tín, tốt nhất không nên để bà ấy biết nếu không sợ là bà ấy lại nghi thần nghi quỷ thì không tốt.”

[Vâng, con biết.]

Sau bữa tối, Lý Thần Vũ không vội lái xe về nhà mà lòng vòng đi dạo, lâu ngày ở trong bệnh viện rất bí bách. “Tiểu Nhiên, muốn ăn kem hay không?” Hấn nhìn thấy một nhà hàng kem ở phía trước. Nếu xét ở phương diện ăn uống thì giữa 2 người có điểm chung duy nhất là đồ ngọt. Trong suy nghĩ của nhiều người, nam nhân không nên thích những thứ thực phẩm ngọt vì dễ gây cảm giác ảo tưởng, nhưng hấn không nghĩ vậy. Thực phẩm ngọt dù không tốt cho sức khỏe nếu dùng một lượng quá lớn song nó vẫn là một trong những loại thực phẩm và việc thích ăn nó chẳng liên quan gì đến phẩm chất cá tính cả.

[Tôi muốn ăn kem Helado (một loại kem của Argentina)]

“Không sợ béo?” Lý Thần Vũ cười cười, tay đánh vòng đem xe đỗ lại trước nhà hàng.

Dương Quân Nhiên ánh mắt như rada ở trên người hấn nhích lên nhích xuống, [Chính anh mới là người nên lo lắng điều đó.]

Rất nhiều các cặp tình nhân lựa chọn nhà hàng kem làm địa điểm cho cuộc hẹn hò nên có các gian phòng nhỏ dành riêng cho các cặp đôi hoặc những vị khách thích sự riêng tư. Lý Thần Vũ lựa chọn một gian ở trong cùng, tương đối yên tĩnh, kem đưa lên liền cùng Dương Quân Nhiên chậm rãi thưởng thức. Không ai chủ động nói chuyện, ăn ý hưởng thụ bầu không khí an bình tĩnh mịch. Bởi các gian phòng vốn là từ một phòng lớn lấy các tấm thủy tinh mờ làm tường ngăn nên hiệu quả cách âm thật sự không đáng kể. Mọi người trò chuyện đều tận lực nhỏ giọng, một phần là tôn trọng người khác, một phần là tránh để người khác nghe thấy chuyện nhà mình, chỉ là thi thoảng lại có một vài trường hợp ngoại lệ. Vốn gian phòng Lý Thần Vũ chọn nằm ở trong cùng, chỉ kế một phòng trống khác, cũng bởi 2 người quá mức im lặng nên cặp đôi sau đó tiến vào gian bên cạnh cứ ngỡ phòng họ không có người. Cuộc trò chuyện cực độ mờ ám của họ cứ như vậy bị 2 người Lý Thần Vũ ngang nhiên nghe lén.

“Này này, cái bàn tay xấu xa của anh đặt vào chỗ nào rồi?” Một giọng nam trung tính dễ nghe vang lên, đoán chừng tuổi cũng khá trẻ, chỉ khoảng 24, 25.

“Tiểu Minh, thời gian đã qua bao lâu mà em vẫn còn ngưỡng ngùng, thực đáng yêu nha.” Lần này là một nam nhân giọng khá trầm, nghe ra rất có mị lực.

“Đừng làm vậy, nơi này không phải cái ổ chó của anh. Tùy thời đều có thể động dục, anh không xấu hổ tôi cũng xấu hổ thay anh.” Người tên Tiểu Minh phản ứng kịch liệt, lời nói có điểm hàm ý làm người nghe có chút nhột nhạo trong lòng.

Lý Thần Vũ cùng Dương Quân Nhiên chỉ nghe qua một chút liền hiểu ngay quan hệ của 2 nam nhân phòng bên, đồng bệnh tương liên chính là chỉ ý này. Dương Quân Nhiên ngẩng đầu nhìn Lý Thần Vũ, ánh mắt có chút mê mang nghi hoặc, hẳn và cậu liệu có thể giống như vậy đi đến một tầng quan hệ mới hay không? Có lẽ... là không đi. Mẹ nói đúng, hẳn có thể chăm sóc cậu một ngày, hai ngày, nhưng rồi một năm, hai năm sau hẳn sẽ phải lập gia đình, chung quy vẫn là không thể ở bên cạnh cậu mãi được. Vốn dĩ ngay từ đầu hẳn đã không có nghĩa vụ phải chăm sóc cậu rồi. Cậu biết tất cả những điều đó, chỉ là bướng bỉnh không chịu thừa nhận mà thôi. Có thể vì được Lý Thần Vũ nuông chiều đã quen nên sinh ra cái tính ấy chăng? Hóa ra tập một thói quen tốt thật khó, nhưng để có một thói quen xấu thì lại là việc thật dễ dàng.

“Tiểu Minh, chúng ta đã 3 ngày rồi không gặp nhau, sao em lại có thể lạnh lùng với anh như vậy, thực tàn nhẫn mà.”

Bên kia 2 người vẫn tiếp tục nói chuyện tự nhiên, chẳng hề biết đang có kẻ nghe từ đầu đến cuối không sót một câu cuộc trò chuyện của họ.

“3 ngày chứ không phải 3 năm, anh cần nhẫn cái lông a. Bớt tỉnh trùng thượng não đi, tôi thực hoài nghi ngoại trừ chuyện đó đầu óc anh chẳng thể nghĩ đến việc khác đâu.” Tiểu Minh hầm hừ, âm lượng không lớn nhưng cách âm quả thực rất không tốt, bọn họ nghe được rõ ràng.

“Còn không phải bị yêu tinh em làm hại, anh không biết, anh chính là mắc kẹ, nếu em không cho anh thân thân anh lập tức đem em lột sạch tại nơi này ...” Mấy từ cuối cùng nam nhân ở bên tai người tên Tiểu Minh ghé sát mà nói ra, đối lấy mấy câu bại hoại, lưu manh các kiểu, sau đó chính là một màn dày đặc âm thanh môi lưỡi giao triền kích thích.

Lý Thần Vũ vốn có ý định nhân cơ hội riêng tư này đem tình cảm bộc lộ một chút nhưng lúc này bầu không khí có điểm không phù hợp. Đùa à, có thấy ai bày tỏ tình cảm lúc đang xem GV chưa? Tuy lúc này 2 người kia chỉ là hôn môi bình thường, nói vài câu ái muội bình thường nhưng cũng là khiến không khí nhiễm hồng luôn rồi. Lúc này nói chuyện yêu đương thực không khôn ngoan. Vì vậy, Lý Thần Vũ lập tức lấy cớ đã muộn, đem Dương Quân Nhiên về nhà.

24. Chương 24: Vu Hải Lệ

Nhìn những tòa cao ốc bên ngoài cửa kính xe vùn vụt lướt về phía sau, Dương Quân Nhiên trong lòng bỗng cảm thấy có điểm khó chịu, bên ngực giống như có tảng đá đè lên, nặng nề và ngột ngạt. Thái độ của Lý Thần Vũ khi này không giống như quá thoải mái khi nghe cặp đồng tính kia nói chuyện yêu đương, hẳn là đang cảm thấy kì quái, ghê tởm hay phản cảm? Cậu nhắm lại đôi mắt, thở dài một tiếng, chấp niệm trong lòng vẫn là nên nhanh chóng dẹp bỏ, tình yêu của cậu dành cho Lý Thần Vũ không có chút thực tế nào, nhưng tình yêu vốn là những cảm xúc không có lý trí, không đơn giản nói buông là buông xuống được.

“Cậu nhanh đi tắm một chút, đi cả một ngày chắc cậu mệt lắm rồi.” Lý Thần Vũ đem đồ đạc trong túi hành lý lớn xếp vào tủ, mấy thứ này sáng nay Ngô Thanh đem từ bệnh viện về, mà bọn họ thì đến thẳng nhà của Dương Quân Nhiên.

Tiếng nước từ phòng tắm truyền ra, Lý Thần Vũ bỗng nhớ lại âm thanh hôn môi của cặp tình nhân phòng bên cạnh tại nhà hàng kem, đồng dạng nghĩ đến nụ hôn thời điểm mất điện trong phòng thử game của hẳn và cậu, cảm xúc đôi môi mềm mại ấm áp ngày đó tựa như hóa thành âm thanh dụ dỗ hẳn tông cửa nhà tắm chạy vọt vào. Nhưng hẳn biết thời điểm này chưa phải lúc, cần nhẫn nại thêm một chút nữa. Hẳn chính là lo lắng bởi nhiều ngày nay tâm trạng cậu không được tốt, đặc biệt là hôm nay dù đã cởi bỏ áp lực tâm lý song mẹ cậu lại khơi gợi ra rất nhiều vấn đề thực tế khác buộc họ phải đối mặt, phải lo lắng cùng suy tính kỹ càng. Hẳn không muốn lại gia tăng thêm áp lực cho cậu.

Dương Quân Nhiên quả thực không hiểu Lý Thần Vũ nghĩ gì, cậu lúc này đã nhận định hẳn không phải đồng tính, cũng không phải hoàn toàn không hiểu sự thân mật giữa 2 nam nhân không phải chuyện bình thường vậy mà đến lúc ngủ vẫn như trước cứ rấn đem cậu nhét vào trong lòng. Không hiểu thì không

hiếu, cậu chính là không giỏi đi đoán tâm tình của người khác, mặc kệ hần vậy, dù sao chính cậu cũng muốn giả ngây giả ngô tham luyện thân cận ẩm áp này của hần. Quan hệ giữa 2 người đột nhiên trở lại giống như trước đây, nhưng lại giống như đã có sự đổi khác.

Bíp.

“Vẫn còn bận rộn sao?” Lý Thần Vũ đẩy cửa bước vào, thực tự nhiên vươn tay xoa đầu cậu.

[Ân, còn một chút nữa. Đã đến giờ cơm trưa rồi?] Dương Quân Nhiên thời điểm làm việc rất tập trung, thường xuyên quên mất thời gian nên Lý Thần Vũ lại có thêm chức năng mới, trở thành một chiếc “đồng hồ báo giờ”, đến giờ cơm thì nhắc cậu ăn cơm, đến giờ về thì nhắc cậu tan tầm.

“Đừng cố gắng quá.” Lý Thần Vũ đau lòng, người này nuôi mãi vẫn không thể béo lên, không biết có phải do áp lực công việc hay không? “Hiện tại cách hơn 1 tiếng nữa mới đến giờ cơm, tôi có việc phải ra ngoài. Tôi đã dặn Ngô Thanh đi mua cơm cho cậu, nhớ phải ăn nhiều một chút. Tôi sẽ về sớm.”

[Được.]

Nhìn theo bóng lưng cao lớn của Lý Thần Vũ, tâm Dương Quân Nhiên lại đau nhói.

“Thần Vũ, bữa nay chúng ta đi ăn ở đâu?”

“Tùy ý em đi. Không phải em nói buổi chiều muốn đi mua đồ sao, chọn nhà hàng nào đó gần trung tâm mua sắm một chút.”

“Được, vậy chúng ta đến nhà hàng Ý, thế nào?”

Âm thanh nữ nhân đối thoại cùng Lý Thần Vũ thực trong trẻo êm tai, người khác nghe sẽ thấy thực dễ chịu, nhưng Dương Quân Nhiên lại cảm thấy nó giống như một nhát dao đâm thẳng vào tim gan cậu. Cảm giác ấy rất đau đớn, rất thống khổ.

Cô gái này tên Vu Hải Lệ, là con gái nuôi của Tiêu Phùng, chủ tịch tập đoàn dầu mỏ DM. Nghe nói từ nhỏ cô gái này sống bên Mỹ, cách đây vài năm mới trở về. Là sinh viên một trường Đại học nổi tiếng, lớn lên xinh đẹp thanh tú, tính tình lại thập phần ôn nhu lương thiện, nữ nhân như vậy không thể nghi ngờ là nữ thần trong lòng đám nam nhân, là loại hình được yêu thích nhất. Mà cô gái ấy đối với Lý Thần Vũ càng thêm xứng đôi. Đã một tuần nay ngày nào 2 người cũng hẹn nhau đi ăn, thái độ của Vu Hải Lệ đối với Lý Thần Vũ là cỡ nào yêu thích, chỉ cần không phải người mù đều có thể nhìn ra được.

Thần Vũ, anh cũng thích cô ấy sao? Nếu anh đối với tất cả phụ nữ đều dùng thái độ ôn nhu săn sóc như vậy, chắc em sẽ không đau lòng, nhưng anh trước nay đối nữ nhân luôn thực lãnh đạm, mà đối với Vu Hải Lệ lại khác biệt. Vậy nên, đối với anh, cô ấy là người đặc biệt sao?

Ngày đó khi quyết tâm đi tìm Lý Thần Vũ, cậu nghĩ bản thân đã sẵn sàng một ngày Lý Thần Vũ rời xa cậu, chỉ cần hần bình an đã đủ. Nhưng hôm nay cậu mới biết khi sự việc thực xảy ra thì cậu lại muốn trốn tránh. Cậu không dám đối mặt với hiện thực cũng bởi cậu là kẻ tham lam, hơn nữa còn là lòng tham vô đáy, bao nhiêu cũng cảm thấy không đủ. Trước kia chỉ muốn ở cạnh hần mà nay đạt được rồi lại muốn hần là của riêng cậu.

Cạch.

“Tiểu Nhiên, đây là cơm trưa của cậu.” Ngô Thanh cầm trên tay hộp cơm, đặt ở trên bàn. Không hiểu vì sao sếp luôn có thể chuẩn xác nhận biết vị trí của cậu ta, anh luôn chịu thua, có lẽ do trực giác của sếp quá tốt.

[Cảm ơn anh.]

“Không có gì, không cần khách khí, tôi đi trước.”

[Được, tạm biệt.]

Cánh cửa khép lại, Dương Quân Nhiên nhìn cơm trắng bốc khói trước mắt cùng hương vị hải sản vẫn vương đầu chóp mũi, bỗng cậu nghĩ đến lần đầu tiên cậu cùng Lý Thần Vũ ăn cơm, trên bàn toàn những món Tứ

Xuyên chính hiệu, Lý Thần Vũ ăn rất nhàn nhã, chậm rãi thưởng thức, mà cậu thì chẳng dám gấp lấy một miếng. Nghĩ nghĩ, cậu đem cơm tất cả đổ hết, cậu bỗng thèm ăn cay...

Bíp. Âm thanh báo hiệu có tin nhắn mới từ điện thoại vang lên.

[Tôi nay về ăn cơm đi, mẹ sẽ nấu những món con thích.] Là mẹ nhắn tin đến.

[Mẹ lại sắp đi công tác sao?] Đây dường như là thói quen của 2 người, mỗi lần Liễu Tổ Vân đi công tác lâu ngày đều sẽ tự mình xuống bếp nấu một bữa thật ngon cho cậu.

[Đúng vậy, công ty có một đối tác quan trọng tại Quảng Châu nên mẹ cần đến đó, thời gian đại khái khoảng 2 tháng.]

[Vâng, tối nay con sẽ về. Mẹ nấu vài món cay nhé, con đột nhiên muốn ăn.]

Bíp.

[Tôi nay tôi về muộn, Ngô Thanh sẽ đưa cậu về.] Lần này là Lý Thần Vũ nhắn tin đến, [Xin lỗi đã lỡ hẹn với cậu.]

[Không sao, tối nay tôi về nhà mẹ.]

[Được, tôi biết rồi. Đến nơi thì báo cho tôi biết.]

[Được.] Dương Quân Nhiên thở dài, trên ngực như càng thêm nặng nề. Không nghĩ nữa, thực mệt mỏi, đột nhiên cậu cảm thấy vô hình như bây giờ thực tốt, dù tâm trạng không tốt cũng sẽ không ai biết được, dù thở dài cũng không ai nghe thấy...

“Tiểu Nhiên, mau ăn đi con. Tuy không biết vì sao con đột nhiên lại muốn ăn cay nhưng vì con đã nói nên mẹ đã tốn nhiều công phu mới nấu được bát súp vây cá cay này đây. Mẹ đã chú ý chỉ cho cay một chút, con ăn sẽ không bị đau bụng.” Liễu Tổ Vân cảm thấy kì lạ, Tiểu Nhiên trước nay rất ít ăn cay, thậm chí là sợ các món Tứ Xuyên, không nghĩ tới hôm nay thế nhưng lại nói muốn ăn, bây giờ nấu ra lại không đụng đũa.

Dương Quân Nhiên cúi đầu nhìn bát súp trước mặt, trên bàn vẫn là các món hải sản cậu thích, một vài trong số đó có thêm vị cay, chỉ là...vẫn chưa đủ. Hẳn có thể ăn cay hơn, những món Tứ Xuyên chính hiệu, màu sắc đỏ rực của ớt, chỉ nhìn thôi cũng thấy đầu lưỡi như tan ra, đau đốn, bỏng rát. Lý Thần Vũ, cũng giống như những quả ớt, khiến cậu đau đốn đến như vậy. Một miếng, hai miếng... Đầu lưỡi cảm nhận được vị ngọt, không phải là ngọt đường mà là ngọt của cay, bởi ngay sau đó vị cay lan ra, như một ngọn lửa đốt cháy khoang miệng. Cay đến chảy nước mắt. Vị cay lan đến cuống họng, một đường thẳng tắp xuống đến dạ dày, hơi nóng nồng đậm tỏa ra, ấm áp, ngọt ngào hóa ra luôn đi cùng đau đốn.

“Uống chút nước đi, đừng để bị bỏng”, Liễu Tổ Vân đưa ly nước đến, bà cảm thấy Dương Quân Nhiên có chút kỳ lạ nhưng lại không nói rõ được rốt cuộc là lạ ở điểm nào.

Vị cay theo ngụm nước dần dịu đi, cuối cùng dập tắt hẳn, chỉ còn lại sự tê dại kích thích nơi đầu lưỡi. Không đủ, không đủ, Thần Vũ, anh không thể đi như vậy được, dù là đau đốn em cũng muốn ở bên anh, Thần Vũ... Dương Quân Nhiên giống như thực yêu thích món cay, không ngừng đảo đũa đưa các món cay lần lượt ăn hết. Cay nóng như xé rách cổ họng nhưng cậu không một phút ngừng, nước mắt lần lượt rơi xuống, không biết là bởi hơi cay, là bởi đau đốn hay do một điều gì đó khác...

25. Chương 25: Vì Yêu Nên Mới Hôn

Trong phòng làm việc của Tổng giám đốc, Lý Thần Vũ cùng Vu Hải Lệ đứng đối diện trước cửa sổ kính lớn. Ráng chiều hồng nhạt lặng lẽ đem bóng 2 người in trên sàn, gắt gao quấn quanh một chỗ, Vu Hải Lệ nhìn đến ngây ngẩn nam nhân anh tuấn tràn ngập mị lực trước mặt. Cô đã yêu người đàn ông này từ bao giờ chính cô cũng không nhớ được, chỉ biết một đoạn tình cảm kia thực khó buông xuống. Cô vì hắn từng cười, từng khóc, từng hạnh phúc cũng từng đau khổ và cho đến ngày hôm nay ước mơ của cô mới có thể đạt được. Dù chỉ là một chút thôi nhưng cô sẽ trân trọng nó.

“Thần Vũ, em yêu anh!”

Vu Hải Lệ ánh mắt ẩm ướt đỏ hồng giống như sắp khóc, khuôn mặt đáng thương như hoa lê đài vũ, là nam nhân chỉ cần nhìn được bộ dáng này đều sẽ bị rung động cùng thương tiếc thật sâu. Lý Thần Vũ im lặng, nhìn cô từ từ đến gần, 2 tay vòng lên cổ hắn, phiến môi thơm ngọt cũng dần dần lên. Tay hắn lặng lẽ đặt lên eo Vu Hải Lệ, nhẹ nhàng ôm lấy thân hình mềm mại của cô.

“Tổng giám đốc, có chuyện rồi, Vu tiểu thư xảy ra tai nạn giao thông.” Thư ký Lâm vừa ở dưới tầng một nghe tin, không đợi đi thang máy đến tầng cao nhất mà lập tức gọi điện báo cho Lý Thần Vũ.

“Ở nơi nào?” Lý Thần Vũ sắc mặt trầm trọng, ở trước bàn làm việc vội vàng đứng lên.

“Giao lộ X cách chúng ta không xa. Đã liên lạc với bệnh viện gần nhất, tình huống cụ thể chưa rõ ràng.”

“Lập tức đến đó.” Lý Thần Vũ liếc mắt nhìn qua cửa phòng thử game, nhanh chóng mặc vào áo khoác liền đi ra ngoài.

Cạch.

Âm thanh cánh cửa đóng lại giống như một nhát búa nện mạnh vào tim Dương Quân Nhiên, tại sao hắn lại vội vàng như vậy, cô gái kia đối với hắn thực sự quan trọng đến thế sao, khiến hắn ngay cả một câu cũng không kịp nói với cậu liền vội vã rời đi? Dương Quân Nhiên ngồi bệt dưới đất, lưng tựa vào bức tường lạnh lẽo, đầu óc cậu lúc này rối loạn như tơ vò, hình ảnh Lý Thần Vũ cùng Vu Hải Lệ hôn môi giống như một đoạn phim tua đi tua lại liên tục, cậu muốn xua đuổi chúng đi nhưng càng cố gắng tránh chúng lại càng hiện lên rõ rệt. Hắn thực tàn nhẫn, nếu không yêu cậu tại sao luôn có những hành động thân mật như vậy, tại sao lại cùng cậu hôn môi, tại sao cứ luôn dịu dàng quan tâm khiến cậu càng lúc càng sa lầy trong tình ái? Mà nhất là trong khi cậu đã thực tâm yêu hắn,

hắn lại cho cậu biết sự thật rằng hắn yêu một người khác, như vậy có khác nào đem một quả bom tác cậu đến đầm đìa máu tươi đâu? Bỏ đi, nếu hắn thực sự yêu Vu Hải Lệ, cậu sẽ tác thành cho họ, chỉ cần hắn hạnh phúc là đủ rồi... Chôn đầu vào khuỷu tay, Dương Quân Nhiên lặng lẽ rơi lệ, tiếng khóc giống như tắc nghẽn nơi cổ họng. Cậu phải buông tay, phải buông tay thôi...phần hạnh phúc này ngay từ đầu đã không phải của cậu.

[Tiểu Nhiên, tôi có việc gấp, đêm nay sẽ về muộn.]

[Tôi biết rồi.]

Dương Quân Nhiên rất chậm mới có thể nhấn tin trả lời bởi mắt cậu vì khóc quá nhiều nên sớm đã sưng húp, nhìn mọi vật đều không quá rõ ràng. Người ta vẫn nói nếu có thể khóc thì hãy cứ khóc để giải tỏa nỗi đau đớn trong lòng, nhưng cậu đã khóc thật nhiều mà nỗi buồn vẫn như cũ chẳng chút nào nguôi ngoai. Đem điện trong phòng một loạt bật sáng mới khiến căn nhà trở nên bớt đi vài phần lạnh lẽo, Dương Quân Nhiên lấy ra chăn mỏng, ở trên sofa bật ti vi. Trên màn hình là một vài tiết mục ca nhạc nhằm chán nhưng cậu chẳng có chút ý tứ nào muốn chuyển kênh, cậu bật cũng không phải để xem mà đơn thuần chỉ muốn xua đi sợ hãi trong lòng. Căn nhà này lần đầu tiên khiến cậu cảm thấy xa lạ... Thần Vũ, bỗng nhiên em rất muốn ăn cay, càng là muốn được nhìn thấy anh...

Đã hơn 2 giờ sáng, Dương Quân Nhiên thu mình trên sofa, cậu cảm thấy rất mệt mỏi, cũng rất muốn ngủ nhưng lại không có cách nào chợp mắt được. Tâm trạng cậu lúc này giống như ngày đợi kết quả thi vào cao trung vậy, vừa lo lắng vừa hồi hộp lại càng nhiều trống rỗng.

Cạch.

Cửa mở, Lý Thần Vũ tinh thần mỗi một bước vào. Áo vest vắt trên tay, cà vạt cũng tháo từ lâu, áo sơ mi xuất hiện vài nếp nhăn, hơn nữa còn cởi liên 2 cúc trên cùng, để lộ ra xương quai xanh cùng khuôn ngực cứng rắn mang chút hơi thở nam tính mạnh mẽ, chỉ là người đàn ông ấy thần sắc không thể tính là tốt, nhất thời khiến mỹ cảm giảm sút. Liếc mắt nhìn góc chăn trên sofa, Lý Thần Vũ sững sờ.

“Tiểu Nhiên?”

Chân dài sải bước, hắn đặt cặp tã trên tay xuống, sờ sờ sofa lại phát hiện cậu không phải đang nằm ngủ mà chính là mất ngủ trắng tròng ngồi ngốc nhìn hắn.

“Cậu thức đến tận bây giờ? Sao không đi ngủ trước, thức khuya như vậy nếu lỡ tôi không trở về cậu liền muốn thức cả đêm sao?” Hấn vừa trách móc vừa đem cậu từ trên ghế kéo lên, “Mau đi ngủ thôi, đã muộn quá rồi.”

Chính là như vậy, hấn vì sao cứ luôn nhìn cậu bằng ánh mắt ôn nhu ấy, cứ luôn quan tâm săn sóc cậu như vậy, cứ luôn khiến cậu nghĩ rằng đối với hấn, cậu là đặc biệt. Dương Quân Nhiên nhẹ nhắm mắt, một giọt lệ chưa sót trượt bên gò má.

Lý Thần Vũ đặt cậu nằm nghiêm chỉnh trên giường, đem chăn chỉnh tốt liền xoay người muốn đi. Không, hấn phải ở bên cậu, một khắc cũng không được rời, cậu không cho phép! Cậu vươn tay giữ chặt góc áo hấn, trong thoáng chốc thấy tình cảnh này có điểm giống với trong phim, một tình tiết quen thuộc.

Lý Thần Vũ quay đầu, giọng nói dịu dàng như đang trấn an một đứa trẻ, “Cậu trước buông tay, tôi cần đi tắm, rất nhanh sẽ trở lại.”

Cậu im lặng không nói lời nào nhưng tay vẫn nắm chặt không buông. Suốt mấy tiếng đồng hồ chờ đợi hấn cậu mới phát hiện ra rằng Lý Thần Vũ ở trong thế giới của cậu chính là ngọn nguồn của sự sống, chỉ cần một giây hấn rời đi thế giới kia sẽ chỉ còn lại một màu xám ảm đạm cô tịch.

“Thần Vũ...xin anh...không cần...”

“Tiểu Nhiên, mau buông tay ra nào, đừng giống như con nít vậy”, Lý Thần Vũ mỉm cười, xoa xoa đầu cậu, bàn tay đó cũng như vậy ôm eo một cô gái.

Bốp.

Lý Thần Vũ giật mình kinh ngạc, nhìn đôi tay của chính mình bị đẩy ra xa, cậu vì sao lại khác thường như vậy?

“Tiểu Nhiên, cậu sao thế?”

Ánh mắt hấn nhìn cậu là cỡ nào lo lắng. Giả dối, tất cả đều giả dối! Dương Quân Nhiên ở trong lòng gào thét, nước mắt lại như thủy triều vỡ òa tuôn ra. Cậu xoay người, ở trong chăn quấn chặt chính mình không ngừng run rẩy. Tình yêu, tình yêu rồi cuộc vì cái gì mà đối với cậu lại xa xỉ như vậy?

“Tiểu Nhiên, cậu bệnh sao, cậu đau ở đâu, khó chịu chỗ nào?” Lý Thần Vũ sợ hãi đem cậu ôm vào trong lòng, muốn đưa tay sờ trán cậu lại chạm đến nước mắt ẩm ướt. Hấn lập tức bị dọa nhảy dựng, “Tiểu Nhiên, đừng khóc, tôi lập tức đưa cậu đến bệnh viện kiểm tra...”

Dương Quân Nhiên mãnh liệt lắc đầu, cậu tựa vào người hấn từng chút từng chút khóc. Từ nhỏ cậu đã so với những đứa trẻ khác phải gánh thật nhiều áp lực, sự cố gắng không ngừng nghỉ lại không thể đổi lấy một kết quả xứng đáng. Một đứa trẻ phải làm thế nào mới có thể chịu đựng được tất cả những điều đó? Chính bởi áp lực quá mức nặng nề nên từ nhỏ cậu đã mang tính cách trầm lặng, tự ti, yếu nhược mà càng nhiều chính là nhạy cảm. Thêm vào đó cậu là một đứa trẻ mồ côi cha, nhận sự giáo dục mềm mỏng của mẹ mà không có sự cứng rắn của cha nên cậu so với nam nhân bình thường càng dễ khóc hơn.

“Tiểu Nhiên, có chuyện gì thì nói với tôi, đừng khóc mãi như vậy, tôi rất đau lòng.”

Lý Thần Vũ nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán cậu, hấn rất sốt ruột muốn biết cậu có bị thương ở đâu không nhưng hấn biết rõ tính tình cậu thích ăn mềm không thích ăn cứng nên đành kiên nhẫn từng chút một dỗ dành cậu.

“Có phải gần đây sức ép công việc quá lớn khiến cậu mệt mỏi, vậy ngày mai tôi sẽ bàn giao công việc trong công ty sau đó chúng ta đi chơi được không? Cậu muốn đi du lịch trong nước hay ra nước ngoài?”

Dương Quân Nhiên lắc đầu, áp lực công việc vẫn trong phạm vi cậu có thể thừa nhận. Hơn nữa thời gian gần đây các dự án của NGS đang rầm rộ triển khai, thân là người đứng đầu, Lý Thần Vũ đang bận đến tối mất tối mũi, làm sao có thời gian đi du lịch.

[Có người khiến tôi tức giận.] Dương Quân Nhiên rút cuộc mềm lòng, không muốn làm Lý Thần Vũ lo lắng.

“Là ai?” Lý Thần Vũ rõ ràng thở phào nhẹ nhõm, buông xuống lo lắng, chỉ cần không phải cậu bị bệnh thì tốt rồi.

Dương Quân Nhiên lại im lặng, an tĩnh ghé vào bên người Lý Thần Vũ. Hắn giống như vì đợi lâu liền nghĩ cậu đã ngủ, nhẹ nhàng xoay người đặt cậu nằm lại trên giường. Hắn đột nhiên nhắm mắt lại, bàn tay như có như không ở trên khuôn mặt cậu khe khẽ vuốt ve, bất chợt chạm đến môi cậu. Đầu ngón tay di chuyển dọc viền môi mang theo chút tê ngứa, hắn chậm rãi đặt xuống một nụ hôn. Cảm giác không giống như buổi tối mất điện ngày đó, có chút gấp gáp, có chút tùy hứng, có chút hoang đường, nụ hôn này thật chậm mà miên man, cảm xúc cùng nhiệt độ càng lúc càng tăng, ngọt ngào mà cay đắng, xen lẫn một chút nước mắt mặn mặn. Cậu hé miệng, giống như trước đáp lại nụ hôn của hắn. Trong bóng đêm, âm thanh môi lưỡi giao triền trở nên đặc biệt rõ ràng.

“Không nghĩ tới cậu thể nhưng lại giả vờ ngủ.” Lý Thần Vũ hừ lạnh.

[Tôi chưa từng nói tôi đã ngủ, hiểu nhầm là lỗi của anh. Hơn nữa chính anh mới là kẻ đáng khinh, lợi dụng lúc tôi ngủ mà hôn trộm.] Dương Quân Nhiên mặt đỏ bừng, thẹn quá hóa giận mắng Lý Thần Vũ.

“Còn không biết ai khi này đáp lại thực nhiệt tình nha.” Lý Thần Vũ cười nhẹ, cưng chiều hôn trên trán Dương Quân Nhiên, tâm tình bỗng trở nên đặc biệt tốt ngồi trở dậy muốn đi tắm.

[Vì cái gì hôn tôi?]

“Vì yêu nên mới hôn.” Lý Thần Vũ thực tự nhiên đáp, khiến cậu mặt mũi thoáng chốc đỏ bừng, chẳng lẽ hắn không phải thực sự không có cảm giác với mình?

[Vậy còn Vu Hải Lệ?]

Lý Thần Vũ cứng đờ người, nhìn 3 chữ Vu Hải Lệ đặc biệt chói mắt kia, hắn biết cậu đã nhìn thấy cảnh tượng lúc chiều nay.

26. Chương 26: Tổ Tình Và Cầu Hôn

“Tiểu Nhiên,” Lý Thần Vũ thở dài một tiếng, trong lòng vô cùng đau đớn cùng tự trách. Hắn lại sai một lần nữa, đáng lý hắn nên đem mọi chuyện cùng tình cảm của chính mình nói rõ ràng cho Tiểu Nhiên nghe từ trước, như vậy sẽ không có hiểu lầm, càng không làm cậu đau lòng đến mức này. Hắn tiến lại giường, cầm lấy tay cậu, đem mười ngón đan vào nhau, nắm lại thật chặt. “Em nghe cho rõ, tình cảm trong lòng tôi, Lý Thần Vũ này chính là yêu em, ngoại trừ em không còn ai khác.”

Dương Quân Nhiên trừng lớn mắt, cậu không nghe nhầm phải không, hắn nói hắn yêu cậu... Suy nghĩ trong đầu vốn đang rối loạn đột nhiên giống như toàn bộ bị đình chỉ, cậu bị bất ngờ đến không kịp phản ứng. Vốn là đang giãy giụa thống khổ, vốn đang quay cuồng với suy nghĩ nên níu kéo hắn hay buông tha, vốn một mực đinh ninh hắn đối cậu không hề có tình cảm nào khác ngoài tình bạn, thì hắn lại nói yêu cậu. Đây là chân thực hay ảo mộng, nếu là một giấc mơ thì vì sao cảm giác mười ngón tay ở một chỗ gắt gao bện chặt lại thực rõ ràng, nhưng nếu là thực thì vì sao những lời hắn nói lại giống như một giấc mơ cậu vẫn hằng khao khát?

“Tiểu Nhiên, anh xin lỗi vì đã khiến em chứng kiến cảnh tượng không tốt kia nhưng anh với Vu Hải Lệ ngoài quan hệ bạn bè thì không còn gì hết. Em tin anh được không?”

Dương Quân Nhiên khẽ gật đầu, [Được, em tin anh.] Hắn và cậu đã từng xảy ra rất nhiều chuyện, thậm chí sinh tử cùng nhau vượt qua. Thời gian dù không bao lâu nhưng đã đủ để họ tín niệm và không đối gạt nhau. Hắn có thể lựa chọn không nói nhưng sẽ không chọn nói dối cậu.

“Chỉ cần em tin anh là được rồi, đến thời điểm cần thiết, anh sẽ nói cho em biết toàn bộ sự thật.” Lý Thần Vũ mỉm cười, xoay người bước vào nhà tắm, lần này không hề quay lại lần nữa.

Quan hệ trong thoáng chốc được xác lập khiến những hành động thân mật ngày càng có xu hướng tăng lên. Dương Quân Nhiên phát hiện Lý Thần Vũ bên ngoài anh tuần phi phạm bên trong thực ra lại là một gã đại lưu manh. Hắn thân là Tổng tài, công việc luôn luôn ngập đầu nhưng chỉ cần có chút rảnh rỗi liền chạy sang chỗ cậu, nhẹ thì ôm ôm thân thân, nặng thì trực tiếp giở trò, đem cậu ra sờ sờ lần lần thuận tiện hôn hôn môi nhỏ của cậu. Hắn thậm chí không biết xấu hổ quang minh chính đại nói lý do cực kỳ nghiêm túc.

“Anh đây là đang bồi dưỡng tình cảm, là việc cần thiết nhất định phải tiến hành.”

Dương Quân Nhiên bấu môi, dù cậu cũng hơi thích, được rồi là rất thích nhưng cũng phải xem trường hợp chứ, đang tập trung cao độ lại bị hấn lồi kéo chơi trò hôn nhẹ, cậu sau đó sẽ không thể tập trung nổi, hơn nữa cậu còn chưa đồng ý cho hấn hôn đâu.

“Tiểu Nhiên.”

Đó, tên đại sắc lang kia thật thiêng, nhắc đến liền thấy, đúng là thấp hương muối cũng lên, nhưng sắc mặt của hấn hình như không đúng lắm.

[Có chuyện gì sao?]

Lý Thần Vũ gật đầu, cầm lấy tay của cậu.

“Lúc trước anh có nói với mẹ của em rằng sẽ tìm một nhóm bác sĩ danh tiếng tại Mỹ tìm ra cách chữa trị bệnh cho em. Anh vốn đã liên hệ với một vài người bạn Đại học nhờ họ giúp đỡ, rất nhanh đã tìm được một vị tiến sĩ chuyên nghiên cứu về đột biến gen. Anh đã gửi cho ông ta mẫu ADN của em từ 2 tháng trước. Hiện tại đã có kết quả sơ bộ. Anh không nói với em ngay từ đầu, anh sợ em sẽ lo lắng.”

[Kết quả thế nào?] Dương Quân Nhiên cứ nghĩ khi nhắc đến chuyện này bản thân sẽ có chút sợ hãi cùng lo lắng, nhưng lúc này đối diện là Lý Thần Vũ, cậu lại cảm thấy thực kiên định.

“Ông ấy nói mẫu gen của em...” Lý Thần Vũ có chút không đành lòng, không muốn nói ra kết quả, “hoàn toàn bình thường.”

Thịch.

“Hoàn toàn bình thường”, đó là một cụm từ đối với những loại bệnh khác là tin vui đến không gì sánh được, nhưng đối lại là cậu... Dương Quân Nhiên gắt gao nắm chặt tay Lý Thần Vũ.

“Tiểu Nhiên, em hãy ở cùng anh một chỗ, cả đời này được không?” Lý Thần Vũ đột nhiên quỳ một chân, từ trong túi áo rút ra một chiếc hộp nhung màu lam, bên trong là một đôi nhẫn bạch kim kiểu dáng đơn giản dành cho nam giới. “Tiểu Nhiên, em có nguyện ý lấy anh không?”

Dương Quân Nhiên kinh ngạc tròn mắt, cậu thực sự không thể ngờ Lý Thần Vũ lại cầu hôn ngay tại thời điểm này. Trong lòng mọi cảm xúc mâu thuẫn hỗn loạn, có đau khổ, có chua xót, có bi thương, cũng có bất ngờ, hạnh phúc lẫn cảm động. Tại sao hấn lại làm như vậy? Kết quả kiểm tra cho thấy gen của cậu hoàn toàn bình thường, tức là không có dấu hiệu đột biến, cũng đồng nghĩa không thể tra ra nguồn gốc của hiện tượng vô hình này, không thể tiến hành chữa trị. Cả đời này cậu sẽ phải sống mà không được người khác thừa nhận sự tồn tại, ngay cả khi đứng dưới ánh mặt trời cũng không để lại một cái bóng. Một kẻ người không ra người, quỷ không ra quỷ như cậu, hấn thực có thể chấp nhận?

[Không được.]

Từ từ đem tay bị nắm rút ra, Dương Quân Nhiên phải rất gắng gượng mới có thể thở được. Thần Vũ, em xin lỗi, em tự tin rằng mình là người yêu anh hơn bất kỳ ai khác, nhưng cũng chính vì thế nên em không thể ở bên anh được. Cho đến lúc chết em sẽ phải tồn tại như một bóng ma, em không thể ích kỷ chỉ nghĩ đến bản thân mà hy sinh hạnh phúc của anh. Thần Vũ, ngay từ đầu anh đã không cần phải chịu trách nhiệm về em, không cần chăm sóc hay bảo vệ em, càng không cần thực hiện lời hứa của anh với mẹ. Anh đáp lại tình cảm của em đã khiến em thấy thỏa mãn, em sẽ không tham lam thứ gì nhiều hơn nữa, bởi khi ta thực sự yêu một người thì sẽ luôn mong muốn người đó được hạnh phúc. Thần Vũ, hạnh phúc của anh còn quan trọng hơn chính bản thân em.

Lý Thần Vũ sững sờ, hấn không nghĩ tới cậu thế nhưng lại từ chối, “Vì sao?” Giọng hấn khàn khàn, nghe như nhuộm màu bi thương. “Tiểu Nhiên, em... không yêu anh sao?”

Em yêu anh, Thần Vũ, đừng nghi ngờ tình cảm của em dành cho anh, bởi chính vì như vậy nên em mới không thể đồng ý. Dương Quân Nhiên mím chặt môi, nhìn đôi mắt đỏ bừng của hấn trái tim cậu lại đau buốt như sắp tan vỡ rồi.

Bàn tay vẫn giữ nguyên tư thế nâng chiếc hộp nhung, Lý Thần Vũ toàn thân như muốn run rẩy. Cậu đã không trả lời hấn.

Cạch.

Âm thanh cửa mở khiến Lý Thần Vũ sức tỉnh, hấn vội vã đứng bật dậy chạy tới ôm chặt Dương Quân Nhiên, “Đừng, Tiểu Nhiên...” Xin em, xin em đừng tàn nhẫn với anh như thế, càng không cần tàn nhẫn với chính mình như vậy.

“Thần Vũ...” Dương Quân Nhiên khóc nức lên, hãy để cho em đi, hãy buông ra và cứ mặc kệ tất cả, đừng quan tâm em nữa, ...“hãy coi như em chưa từng tồn tại.”

“Tiểu Nhiên, anh không thể. Anh yêu em và anh biết em cũng yêu anh, phải không? Nếu chúng ta đã yêu nhau thì vì sao lại cần tách xa? Em rốt cuộc đang sợ hãi điều gì?”

“Em sợ anh sẽ hối hận!”

“Anh sẽ không.”

“Anh sẽ, bởi em không thể đem lại hạnh phúc cho anh!”

Dương Quân Nhiên thở gấp, chợt kinh hãi nhận ra bọn họ thể nhưng vừa nói chuyện, là thực sự nói chuyện. Câu kích động đến toàn thân run lên.

“Tiểu Nhiên, em chân thực vì em đang tồn tại chứ không phải bởi anh có cảm nhận được em hay không. Tiểu Nhiên, được ở cùng em đối với anh chính là hạnh phúc. Nếu em sợ hãi hãy cứ trốn sau lưng anh, nếu em bất an lo lắng hãy cứ dựa vào vai anh, hãy giao tất cả cho anh gánh vác.”

“Em... đáng sao?” Môi cậu run lên, âm thanh thật khó khăn mới thoát ra được.

“Đáng, chỉ cần là em thì tất cả đều xứng đáng. Tiểu Nhiên, anh cần em.” Lý Thần Vũ thấp giọng nỉ non, hấn cúi đầu thật ôn nhu hôn lên phiến môi mỏng manh của cậu, môi hấn lạnh lạnh mang theo hương vị của nước mắt cùng tê dại kích tình. Bàn tay nắm lấy eo nhỏ của cậu, trượt vào trong áo, vuốt ve sống lưng cậu, “Anh có thể nghe được âm thanh của em, có thể nhìn thấy em, bởi thứ mà anh dùng để cảm nhận là trái tim.”

27. Chương 27: (phiên Ngoại) Lý Thần Vũ

Nhìn tin tức được đăng trên báo Kinh Tế, hacker Lương Vụ Thủy bị bắt vì tội cố ý gây thương tích và mưu đồ trộm cắp, phá hoại tài sản, chịu án 15 năm tù giam, Lý Thần Vũ mỉm cười, dầy mắt lại tràn đầy lạnh lẽo. Sau khi biết chân tướng về cái chết của ba mẹ hấn không hề có ý định trả thù. Bất kỳ một cuộc chiến nào đều là cuộc chọn lọc tự nhiên, thắng làm vua thua làm giặc. Ba hấn đã thất bại trong cuộc chiến ấy, ông phải chấp nhận điều đó mà hấn thì với những ân oán đời trước chẳng có chút hứng thú nào. Đối phó một Trương gia chỉ còn là cái vỏ rỗng dù có giành được chiến thắng cũng chẳng thu hoạch được thứ gì tốt, làm không khéo còn khiến kẻ khác có cơ hội nói Lý gia ỷ mạnh hiếp yếu, hấn mới không thèm để mắt đến cái vỏ ốc rỗng rách nát ấy. Điều quan trọng đối với hấn hiện tại là duy trì hạnh phúc hiện tại hấn đang nắm giữ.

“Tiểu Nhiên, ngày mai chúng ta đi thụ tinh nhân tạo.”

“Bệnh thần kinh, chúng ta thụ tinh, anh cho là ai có thể sinh nó ra. Không phải anh mỗi ngày đều ”thụ” đầy một bụng tôi đó sao?” Dương Quân Nhiên đang bận rối tinh rối mù với mấy cuộc thi kiểm tra sát hạch năng lực nhân viên phòng bảo mật hệ thống, tâm tình hiển nhiên không tốt.

“Chúng ta thuê người để giúp, anh một đứa, em một đứa, chúng ta sẽ được một đôi song thai đáng yêu nha.” Lý Thần Vũ không ngại mặt nóng dãn mông lạnh, hấn phát hiện Tiểu Nhiên khi tức giận đặc biệt khả ái.

“Đi đi đi, anh dư thừa tinh lực như vậy đừng nói một đứa, chục đứa cũng không thành vấn đề. Không phải chuyện quan trọng đến làm phiền tôi.”

“Nhiên Nhiên, em không thích trẻ con sao?” Lý Thần Vũ ủy khuất, “Anh rất muốn có con với em.”

“Con em gái anh”, Dương Quân Nhiên thực sự bị chọc giận, “biển ra kia cho khuất mắt, anh dám bước vào phòng này nửa bước, tôi cho anh cấm dục một tháng luôn.”

Lý Thần Vũ tiu ngử cụp tai, thành thành thật thật ôm gối đi ra ngoài nằm sô pha ngủ. Tình cảnh lúc này Dương Quân Nhiên ôm máy tính ở trên giường làm việc, hần nằm co ro trên sô pha ngủ, nghĩ đến lại thấy giống ngày đầu tiên bọn họ gặp nhau chỉ là vị trí bị đảo ngược.

Sáng hôm sau, Dương Quân Nhiên dậy từ sớm, đem Lý Thần Vũ ở trên sô pha đá tỉnh.

“Mau dậy đi, nấu bữa sáng cho em. Hôm nay em có cuộc họp quan trọng.”

Lý Thần Vũ ngơ ngác, “Không phải đã quy định cuộc họp nào không có anh xuất hiện thì chính là không quan trọng sao, anh nhớ hôm nay anh không có cuộc họp Tổng bộ nào.”

“Đấy là quy định anh đặt ra, đối với em bất kỳ cuộc họp nào không có anh thì đều đáng để xuất hiện cả.”

Lý Thần Vũ đau khổ vô đầu, Tiểu Nhiên càng lúc càng lấn quyền anh rồi, không chịu nghe lời gì cả. Cũng đúng, mỗi lần chiến tranh hần đều thua thảm bại, không dám ngóc đầu lên, như thế thì sao trấn áp được tiểu yêu tinh này. Nhìn Dương Quân Nhiên một thân áo vest cách điệu màu lam nhạt, quần bò bao bọc lấy đôi chân thon dài, liếc qua trần ngập hương vị nhà thiết kế thời trang chứ có chút nào giống một vị Giám đốc của một công ty lớn? Như thế bảo sao đám nhân viên nữ không suốt ngày đeo bám lấy cậu, lúc thì đưa nước đưa cà phê, lúc thì xin chữ ký phê duyệt văn kiện, làm hần ghen đến đỏ mắt mà không làm gì được. Nhưng chỉ cần hần dám tỏ ý kiến, cậu liền tỉnh bơ nói “Ngày 23 tháng 8”, khiến hần trong nháy mắt ủ rũ, nói “Anh sai rồi.” Ngày đó chính là ngày hần cùng Vu Hải Lệ ở văn phòng Tổng giám đốc ôm hôn. Tuy rằng sau đó đã thành thật giải thích với Dương Quân Nhiên nhưng cậu vẫn có thể thành thạo đem sự kiện ngày kia ra dọa dẫm hần.

“Được rồi, anh nấu cho em, rất nhanh sẽ xong.”

Lý Thần Vũ thở dài, từ trên sô pha đứng lên lại xoay người ôm lấy cậu. “Tiểu Nhiên, đừng gắng sức quá.”

“Àn. em biết rồi.”

Lý Thần Vũ hài lòng hôn lên môi cậu, lửa nóng bỗng chốc cháy bùng lên. Đem qua hần rất lâu mới có thể ngủ được, dục hỏa nhần nhin suốt mấy tiếng đồng hồ lập tức bị dẫn ra. Dưới ánh ban mai, khuôn mặt cậu giống như một thiên sứ thuần khiết vô tà, ánh mắt ướt át liếc nhìn hần giống như vô tình lại như cố ý khêu gợi hần đem dục vọng đốt cháy bùng lên. Nụ hôn dần di chuyển xuống cổ thanh mảnh cùng xương quai xanh gợi cảm.

Ha...

Dương Quân Nhiên run rẩy thở nhẹ, để mặc Lý Thần Vũ hôn lên bả vai, áo sớm đã bị kéo ra để lộ da thịt từng mảng trắng nõn trơn mượt.

“Thần Vũ, không được...” Cậu còn muốn đi làm.

“Tiểu Nhiên... chỉ một lát thôi, sẽ không làm trễ việc của em...” Lý Thần Vũ rất chiều trò mà dụ dỗ cậu, chỉ cần khiến cậu chìm vào bể tình, chuyện sau đó hiển nhiên dễ làm. Đến lúc ấy hần có đuổi cậu cũng mặc kệ việc đi làm muộn mà cùng hần quần quýt. Quả nhiên, Lý Thần Vũ chính là một tên đại phuôi dẫn, bởi ngày hôm đó đến tận khi cuộc họp sắp kết thúc thì Giám đốc Dương, người bị giày vò nửa sống nửa chết mới bỏ được đến công ty.

28. Chương 28: (chương Cuối) Cái Kết Của Chàng Bạch Tuyết

Lý Thần Vũ là một người rất có mắt thẩm mỹ, đặc biệt khi hần áp dụng điều này cho những đồ vật có ý nghĩa quan trọng, ví dụ điển hình là cặp nhẫn đôi mà hần đã tốn nhiều công sức để đặt làm và dùng nó để cầu hôn Dương Quân Nhiên. Cả 2 chiếc nhẫn đều là kiểu dáng thanh lịch trang nhã, khi đặt 2 vòng nhẫn cạnh nhau sẽ làm hiện lên dải kim cương tinh tế chạy dọc vòng tròn, tạo thành hình vô cực với ý nghĩa vô tận vĩnh cửu, mãi mãi bất diệt. Bề mặt nhẫn gỗ ghe bởi được in chìm dòng chữ “love, forever” và bên trong có khắc 2 chữ Vũ, Nhiên, được tách từ tên chủ nhân chiếc nhẫn. Dương Quân Nhiên vuốt ve chiếc nhẫn lúc này đã nằm im trên ngón áp út, khóe môi nhất thời dương lên. Đây không phải ảo mộng mà là chân thực.

Cạch.

Cửa phòng tắm bật mở, Lý Thần Vũ khoác áo choàng tắm từ bên trong bước ra. Hắn cao 187 cm, thân hình dù không vai u thịt bắp nhưng vẫn rất rắn rỏi cân đối, cơ bụng săn chắc hoàn mỹ, tứ chi thon dài hữu lực tràn ngập hương vị nam tính. Vạt áo trước ngực mở rộng, một giọt nước từ cằm chảy xuống, trượt theo đường cong của chiếc cằm, đi qua hầu kết, đến ức rồi biến mất. Dương Quân Nhiên nhìn hắn không chớp mắt, trong đầu bỗng nhớ đến mấy bức hình trên tạp chí chụp người mẫu A quảng cáo đồ lót nam.

“Tiểu Nhiên, đang ngồi ngắm cái gì?” Lý Thần Vũ đặt khăn bông vào tay cậu, “Giúp anh lau tóc.”

Dương Quân Nhiên hắng giọng một tiếng, đỏ mặt không tiếp tục nhìn hắn, tay đón lấy khăn bông bắt đầu chà tóc cho Lý Thần Vũ.

“Ngồi yên nào, tóc anh còn chưa khô đâu.” Lý Thần Vũ chính là “nhàn cư vi bất thiện”, rảnh rỗi quá mức liền làm những hành động bất chính. Hắn xoay người ôm eo cậu, bàn tay hư hỏng bắt đầu vuốt ve, xoa chỗ nọ nắn chỗ kia làm cậu ngứa ngáy không thôi.

“Tiểu Nhiên, anh hiện tại đã có thể nghe được âm thanh của em, thật tốt.” Lý Thần Vũ nhắm lại 2 mắt, bàn tay quả thực ngoan ngoãn hơn không tiếp tục di động. Âm thanh của cậu là giọng nam trung, thanh thúy dễ nghe lại không quá ảo ảo, nghe ra có phần ngây ngô giống như thiếu niên chưa phát dục hoàn toàn.

“Còn chưa biết có thể duy trì bao lâu.” Dương Quân Nhiên trước biến đổi này của bản thân cũng thực vui mừng, không cần mỗi lần đều dùng đến điện thoại, rất nhiều thứ mà tin nhắn không thể truyền tải hết. Nhưng sự biến đổi này không có dấu hiệu báo trước, không biết là mấy ngày, mấy tuần hay mấy tháng, tiếng nói của cậu sẽ biến mất?

“Đừng lo lắng như vậy, cứ sống thoải mái vô âu vô lo, được đến đâu hay đến đấy. Dù có thể nào đi nữa anh vẫn sẽ ở bên cạnh em.”

Lý Thần Vũ đem cậu đặt trong lòng, cực độ ôn nhu hôn xuống, thái độ ấy chính là trân trọng cùng nâng niu cậu.

“Tiểu Nhiên...”

“Àn?”

“Chúng ta làm đi.” Giọng nói của Lý Thần Vũ trầm thấp giống như ẩn chứa ma lực, 2 bàn tay đan lồng và ngay cả cặp nhãn cũng chạm nhẹ vào nhau. Cậu nghe được âm thanh trái tim mình đập bang bang dần dần cộng hưởng với nhịp đập của trái tim hắn.

“Được.”

Soạt... soạt... Choang!

“A... chuyện gì? Ai da... đau quá!” Dương Quân Nhiên giật mình bật ngồi dậy. Cửa sổ mở hé, rèm bay nhẹ nhàng lay động, dưới đất ngổn ngang mảnh vỡ của bình sứ vốn được đặt trên bàn. Có lẽ gió thổi tung rèm cửa nên mới khiến bình sứ rơi vỡ, nhưng sao lưng eo cậu lại đau như vậy a? Tối qua...?

Cạch.

Lý Thần Vũ vừa nghe tiếng động trên lầu liền vội vàng chạy lên, mở cửa thì thấy “người bị hại” bình sứ đau thương nằm trên đất, “thủ phạm” màn gió vẫn nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật, còn “người làm chứng” Dương Quân Nhiên thì vẻ mặt ngơ ngác không biết đang nghĩ chuyện gì.

“Đừng,” Lý Thần Vũ hoảng hốt kêu lên khi thấy Dương Quân Nhiên thò chân muốn xuống giường, cậu lập tức rút chân về, đem giấu trong chăn. Hắn trừng mắt cảnh cáo cậu, “Em ngồi yên đó không được bước xuống, đợi anh quét dọn sạch sẽ mới được.”

Dương Quân Nhiên bĩu môi, cậu cũng không sợ hắn, chẳng qua chân cậu có chút vô lực nên cậu mới lười đi lại thôi, hơn nữa toàn thân cậu lúc này đang trần trụi không một tấm vải che thân. Cho dù Lý Thần Vũ chẳng thể nhìn thấy gì nhưng cậu vẫn rất ngưỡng ngùng nha. Lý Thần Vũ rất nhanh liền đem mảnh vỡ dọn sạch, ngồi lên giường xoa xoa đầu cậu.

“Nếu muốn thì chớp mắt thêm một lát đi.”

“Mấy giờ rồi?” Dương Quân Nhiên nhắm mắt nên không thấy được biểu hiện kỳ lạ của Lý Thần Vũ.

“Đã qua mười giờ, anh làm cơm trưa luôn rồi, sợ em dậy không có đồ ăn sẽ bị đói.”

“Em... chân rất run, vô lực rất khó chịu, lưng cũng mỏi.” Gò má Dương Quân Nhiên có điểm hồng, phải nói ra những thứ này cậu rất xấu hổ nha.

“Để anh giúp em xoa xoa.” Lý Thần Vũ vén chăn, lọt vào mắt hấn là cặp chân dài thẳng tắp, không thô như chân nam nhân bình thường mà bởi cậu khá gầy nên thon nhỏ hơn, làn da vốn được hưởng từ mẹ nên rất trắng, hơn nữa còn rất mịn màng. Lý Thần Vũ thành thành thật thật xoa được một lúc liền thấy Dương Quân Nhiên lim dim mắt giống như sắp ngủ. Có thể do vừa mới tỉnh nên cậu không để ý đến bất thường trên thân thể, hấn nên lựa chọn thời điểm nào nói với cậu điều này đây?

Khi Dương Quân Nhiên tỉnh lại lần nữa đã là 1 giờ chiều. Uể oải ngồi dậy, thấy cuối giường có đặt sẵn quần áo sạch, trong lòng cậu có chút cảm động. Lý Thần Vũ vốn là thân phận thiếu gia một đại gia tộc, từ nhỏ đến lớn đều quen được người khác hầu hạ nào có đến lượt hầu hạ người khác, nhưng hấn vì cậu mà vui vẻ làm tất cả, từ việc nhỏ nhất cho đến việc lớn nhất. Vươn tay muốn lấy quần áo, cậu kinh ngạc phát hiện cánh tay của chính mình. Ánh nắng xuyên qua cửa kính chiếu lên tay cậu tạo thành một cái bóng mờ in trên chăn. Cậu...xảy ra biến hóa rồi? Dương Quân Nhiên vội chạy ra đứng trước gương, là cậu, là hình dáng của bản thân cậu. Cậu đã không còn là người vô hình nữa...

“Thần Vũ... Thần Vũ...”

“Tiểu Nhiên?”

Bịch.

Dương Quân Nhiên lao đến ôm chặt lấy cổ Lý Thần Vũ, ánh mắt toát lên vẻ vui sướng đến kích động, “Em đã bình thường trở lại rồi, anh, anh nhìn thấy em đúng không?”

“Đúng vậy, anh có thấy. Rất rõ ràng.”

Ánh mắt cậu long lanh, đẹp như những viên ngọc. Cuối cùng, hấn và cậu cũng có thể nhìn vào mắt đối phương để thấy hình ảnh của chính mình trong đó. Cảm ơn anh Lý Thần Vũ, cảm ơn anh vì đã yêu em.

Nếu ở trong câu chuyện nàng Bạch Tuyết và bảy chú lùn, nàng Bạch Tuyết xinh đẹp bị phù thủy hãm hại sau đó được chàng hoàng tử dùng một nụ hôn đại diện cho tình yêu để cứu sống, thì trong câu chuyện này “chàng Bạch Tuyết dễ thương bị ông trời đùa dai đem hình hài cùng giọng nói của cậu giấu đi, hoàng tử xuất hiện, chàng thực lòng yêu thương Bạch Tuyết, sẵn sàng dùng trái tim để cảm nhận vẻ đẹp tận sâu tâm hồn Bạch Tuyết và đã giúp Bạch Tuyết tìm về những thứ đã mất.”

29. Chương 29: (phiên Ngoại) Ngày 23 Tháng 8

Lý Thần Vũ từ sau khi ra viện đã tìm một nhà thiết kế trang sức để làm một cặp nhẫn của riêng hấn cùng Dương Quân Nhiên, người được chọn là Vu Hải Lệ, con gái nuôi của Chủ tịch Tập đoàn Dầu mỏ DM, là nhà thiết kế nổi danh trong mấy năm gần đây. Các tác phẩm của cô nổi tiếng bởi sự trang nhã thanh lịch xen lẫn phong cách quý phái sang trọng, hơn nữa tất cả các mẫu thiết kế của cô đều có tính sáng tạo à không cần đi theo lối độc đáo đến quái dị.

Sau vài lần gặp mặt, Vu Hải Lệ bị ấn tượng mạnh bởi một nam nhân tuổi còn trẻ nhưng rất thành thực trầm ổn, là người đáng tin cậy và hết lòng vì người mình yêu. Ánh mắt ôn nhu cùng dịu dàng của hấn khi nhắc đến người kia khiến cô ghen tỵ từ lúc nào cô cũng không biết. Dần dần ánh mắt của cô ngày càng thường xuyên nhìn về phía hấn. Vu Hải Lệ bắt đầu lấy cớ bàn bạc về mẫu thiết kế để được gặp hấn tại giờ ăn trưa. Cô biết hấn ngoại trừ tình cảm bạn bè thông thường thì không có đến một tia suy nghĩ khác đối với cô, ngày chế tác nhẫn hoàn thành cũng là lúc 2 người nói lời chào tạm biệt, hấn và cô sẽ trở lại thành 2 đường thẳng song song như lúc trước. Cô muốn được một lần nói ra tâm tư của bản thân, không phải bởi cô muốn tranh thủ cái gì, chỉ là cô không muốn ra đi trong tiếc nuối.

“Thần Vũ, em có một tâm nguyện. Anh có thể giúp em được không?”

“Là chuyện gì?”

“Một nụ hôn.”

“Được.”

Hắn biết cô có cảm tình với hắn, biết cô thích hắn, nhưng ngoại trừ tình bạn hắn đối với cô không còn gì khác. Không nói tới hắn hiện tại đã yêu Dương Quân Nhiên, cho dù không có cậu hắn cũng không có cách nào đối với cô nhiều hơn một tia tình cảm, bởi hắn vốn là gay. Hắn cảm kích cô, cũng nể phục dũng khí và sự thẳng thắn của cô nên hắn đáp ứng tâm nguyện của cô.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-vo-hinh-toi-bat-duoc-cau-roi>